

ปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก
ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

THE PROBLEM OF EXPORT OPERATION IN THE RICE MILL
INDUSTRY IN BANGKOK AND SUBURB AREA

พิเชฐ พุ่มเกษร
PICHET PUMKASORN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาลัทธิสุตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

จพ.
ทว65๖๗
2547

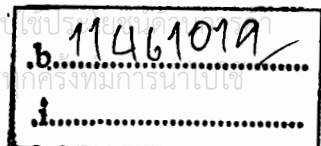
พ.ศ. 2547

เลขหมู่.....

เลขทะเบียน..... 56699

วัน,เดือน,ปี 14 ก.ค. 2548

ISBN 974-15-1179-5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากสำนักหอสมุดกลาง

THE PROBLEM OF EXPORT OPERATION IN THE RICE MILL
INDUSTRY IN BANGKOK AND SUBURB AREA

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF SCIENCE IN INDUSTRIAL MANAGEMENT
SCHOOL OF GRADUATE STUDIES
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2004

ISBN 974-15-1179-5

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2004

SCHOOL OF GRADUATE STUDIES

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว
เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

นักศึกษา

นายพิเชฐ พุ่มเกษร

รหัสประจำตัว

44064421

ปริญญา

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาวิชา

วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม

พ.ศ.

2547

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ อติสุข กาญจนพิบูลย์

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม

รองศาสตราจารย์ ดร. วรนารถ แสงมณี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต การเงิน การตลาดและการส่งออก 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าวโดยแบ่งตามขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต การเงิน การตลาดและการส่งออก และผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจาก ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 118 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบสมมุติฐานได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01

ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1) ระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลในแต่ละด้านพบว่า มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยลำดับของปัญหาในการดำเนินงานแต่ละด้าน เรียงจากปัญหามากที่สุดไปจนถึงน้อยที่สุดคือ (1) ปัญหาด้านการส่งออก (2) ปัญหาด้านการผลิต (3) ปัญหาด้านการตลาด (4) ปัญหาด้านการเงิน

2) การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มี ขนาดของเงินลงทุน และรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่นิยมนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Thesis Title	The Problem of Export Operation in The Rice Mill Industry in Bangkok and Suburb Area
Student	Mr. Pichet Pumkasorn
Student ID.	44064421
Degree	Master of Science
Programme	Industrial Management
Year	2004
Thesis Advisor	Assoc. Prof. Atinuch Kanchanapiboon
Thesis Co-Advisor	Assoc. Prof. Dr. Woranat Sangmanee

ABSTRACT

This study has 2 objectives 1) To study the operation's problems of the export rice mill enterprise in Bangkok and suburb area about production, financial, marketing and export. 2) To study and compare characters of the rice mill enterprises by classified according to fund volume, type of business ownership and period time of the operation with the operation's problems of the export rice mill enterprise in Bangkok and suburb area about production, financial, marketing and export. Researcher used descriptive research method to collect data from 118 samples of the export rice mill enterprise in Bangkok and suburb area with questionnaire as a tool. Statistical analysis by SPSS software was composed of percentage, mean, standard deviation, one-way ANOVA. Hypothesis test at 0.01 and 0.05 significant statistical level.

The result reveals that

1) Level of the operation's problems of the export rice mill enterprise in Bangkok and suburb area in each characters are in the intermediate level. The sequence of problems in the operation in each character can arrange from the maximum to the minimum problems as (1) Export problem (2) Production problem (3) Marketing problem (4) Financial problem.

2) To compare operation's problems of the rice mill enterprises found that the different in fund volume and type of business ownership had totally different in operation's problems at 0.01 significant statistical level. But the rice mill enterprises

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

which have the different in period time of the operation had totally indifferent operation's problems at 0.05 significant statistical level.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดี ด้วยคำแนะนำและคำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลจาก รศ. อติรุช กาญจนพิบูลย์ ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และ รศ. ดร. วรนาถ แสงมณี อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้วิจัยทราบซึ่งในความอนุเคราะห์จากท่านและขอกราบ ขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ คณะอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ดร.จ๋านงค์ จีงธีรพานิช ผศ. ดร. อาริต ธรรมใน ที่ให้ความกรุณาช่วยเหลือในการตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ คุณอร่าม แก้วโชติรุ่ง ผู้จัดการโรงสีข้าว RACHAMONGKOL RICE CO., LTD. ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัย รวมถึงได้ช่วยเหลือในการตรวจสอบแบบสอบถามที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ก่อนจะมีการเก็บข้อมูลจริง

ขอขอบพระคุณ คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ดร. จิระเสกข์ ตริเมธสุนทร รศ. สุชาติ เหล่าปรีดา และ ดร. สิทธิพร พิมพ์สกุล ซึ่งช่วยแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในขั้นตอนสุดท้าย ทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา คุณตา ยาย และทุกคนในครอบครัวที่ได้ให้ความสนับสนุน และเป็นกำลังใจให้ด้วยดีตลอดระยะเวลาที่ได้ทำการศึกษา

ขอขอบพระคุณ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการให้ข้อมูลและตอบแบบสอบถามในทุกข้ออย่างสมบูรณ์ รวมถึงข้อเสนอแนะต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

สุดท้ายขอกราบขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ธุรการ ภาควิชาภาษาสังคม ตลอดจนบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ที่ช่วยเหลือประสานงานและอำนวยความสะดวกในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

พิเชษฐ พุ่มเกษร

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	IV
สารบัญ.....	V
สารบัญตาราง.....	X
สารบัญภาพ.....	XIX
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 ทฤษฎีกรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	5
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	7
1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย.....	9
1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	10
1.8 คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย.....	10
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ทฤษฎีและแนวความคิดทางด้านลักษณะของผู้ประกอบการผลิต.....	12
2.1.1 ขนาดของสินทรัพย์ลงทุนตามขนาดอุตสาหกรรม.....	12
2.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	16
2.1.2.1 ธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของ (Sole Proprietorship).....	16
2.1.2.2 ธุรกิจแบบห้างหุ้นส่วน (Partnership).....	17
2.1.2.3 ธุรกิจแบบบริษัท (Corporation).....	19
2.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินงาน	21
2.1.3.1 ขั้นตอนการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Stage).....	22
2.1.3.2 ขั้นตอนการรวมกำลัง (Collectivity Stage).....	22

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.1.3.3 ขั้นตอนการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุม (Formalization And Control Stage).....	23
2.1.3.4 ขั้นตอนของโครงสร้างที่ขยายตัว (Elaboration Of Structure Stage).....	23
2.1.3.5 การถดถอยขององค์การ.....	25
2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานของอุตสาหกรรม.....	26
2.2.1 แนวคิดทางด้านการผลิต.....	26
2.2.1.1 การวางแผนการผลิต.....	26
2.2.1.2 การปฏิบัติการผลิต.....	28
2.2.1.3 การควบคุมการผลิต.....	28
2.2.1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง.....	29
2.2.2 แนวคิดทางด้านการเงิน.....	31
2.2.2.1 หน้าที่ของผู้บริหารทางการเงิน.....	30
2.2.2.2 การควบคุมเงินสด.....	33
2.2.2.3 การควบคุมเงินสตรับ.....	36
2.2.2.4 การควบคุมเงินสดย่อย.....	37
2.2.2.5 การจัดทำบัญชีของโรงงานอุตสาหกรรม.....	38
2.2.3 แนวคิดส่วนประสมทางการตลาด.....	39
2.2.3.1 ผลิตภัณฑ์ (Product).....	39
2.2.3.2 ราคา (Price).....	39
2.2.3.3 การจัดจำหน่าย (Placeor Distribution).....	41
2.2.3.4 การส่งเสริมการตลาด (Promotion).....	43

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงสีข้าวและการส่งออก.....	45
2.3.1 วิธีการตลาดข้าวไทยในประเทศ.....	45
2.3.2 การกำหนดขนาดโรงสี.....	47
2.3.3 การส่งออก.....	50
2.3.4 ศักยภาพการส่งออกข้าวของไทย.....	52
2.3.5 กฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง.....	53
2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	54
บทที่ 3 วิธีการศึกษา	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	
3.1.1 ประชากร.....	60
3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง.....	61
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย.....	63
3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ.....	65
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	66
3.5 การกำหนดค่าของตัวแปร.....	66
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
3.7 สถิติที่ใช้ในงานวิจัย.....	67
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.....	77
4.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการ โรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ด้านต่างๆ.....	80

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

4.3 ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมุติฐาน	
4.3.1 วิเคราะห์ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน.....	102
4.3.2 วิเคราะห์รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน.....	116
4.3.3 วิเคราะห์ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน.....	129
4.4 ตอนที่ 4 วิเคราะห์ปัญหา ความเห็น ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	146
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ	
5.1 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย.....	148
5.2 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	148
5.3 สรุปผลงานวิจัย.....	150
5.4 อภิปราย.....	155
5.5 ข้อเสนอแนะ.....	166
บรรณานุกรม.....	170
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ประกอบการโรงสีข้าวในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑล.....	173
ภาคผนวก ข แบบสอบถาม.....	198
ประวัติผู้เขียน.....	209

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1.1 ปริมาณและมูลค่าการส่งออกข้าวปี 2535-2534.....	2
1.2 ราคาข้าวเปลือกในการส่งออกของประเทศไทยประจำปี 2545/46.....	4
2.1 ข้อดี-ข้อเสีย ของเครื่องที่เกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการวัดขนาดของอุตสาหกรรม.....	13
2.2 การวัดขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรมของหน่วยงาน จำแนกตามเครื่องที่เกณฑ์ การจ้างแรงงานและสินทรัพย์ถาวร.....	14
3.1 ฐานข้อมูลโรงงานแบ่งตามพื้นที่ ของฐานข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม.....	61
3.2 การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง เครจซี่ และมอร์แกน.....	62
3.3 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจังหวัด ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	62
3.4 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ.....	65
3.5 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ.....	72
4.1 ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามของข้อมูลทั่วไป.....	77
4.2 ค่าเฉลี่ย (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การวางแผนการผลิตของปัญหาด้านการผลิต.....	81
4.3 ค่าเฉลี่ย (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การปฏิบัติการผลิตของปัญหาด้านการผลิต.....	83
4.4 ค่าเฉลี่ย (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การควบคุมการผลิตของปัญหาด้านการผลิต.....	85
4.5 ค่าเฉลี่ย (X) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การควบคุมสินค้าคงคลังของปัญหาด้านการผลิต.....	87

เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน.....	88
4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การจัดหาเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน.....	89
4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจของปัญหาด้านการเงิน.....	90
4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา ผลิตภัณฑ์ของปัญหาด้านการตลาด.....	91
4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา ราคาของปัญหาด้านการตลาด.....	93
4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหา การจัดจำหน่ายของปัญหาด้านการตลาด.....	94

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาดของปัญหาด้านการตลาด.....	95
4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาสถานะของราคาข้าวในตลาดโลกของปัญหาด้านการส่งออก.....	96
4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหามาตรฐานข้าวไทยของปัญหาด้านการส่งออก.....	97
4.15 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออกของปัญหาด้านการส่งออก.....	99
4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวของปัญหาด้านการส่งออก.....	100
4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมายและการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.....	101
4.18 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการผลิตของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินทุน.....	103

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.19 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการวางแผนการผลิต ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	104
4.20 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการปฏิบัติการผลิต ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	105
4.21 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมการผลิต ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	105
4.22 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	106
4.23 ค่าเฉลี่ย (X) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการเงินของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน.....	107
4.24 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	108

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.25 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดหาเงินทุน ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	109
4.26 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	109
4.27 ค่าเฉลี่ย (X) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการตลาดของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน.....	110
4.28 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านผลิตภัณฑ์ ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่....	111
4.29 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านราคา ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	112
4.30 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดจำหน่าย ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	113
4.31 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน.....	114

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.32 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านสถานะของราคาข้าวในตลาดโลก ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	115
4.33 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านมาตรฐานข้าวไทย ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่.....	115
4.34 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการผลิตของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะในรูปแบบของความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	116
4.35 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการปฏิบัติการผลิต ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	117
4.36 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมการผลิต ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	118
4.37 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	119

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.38 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของปัญหาด้านการเงินของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ในรูปแบบของความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	120
4.39 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	121
4.40 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดหาเงินทุน ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	121
4.41 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	122
4.42 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ของปัญหาด้านการตลาดของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ในรูปแบบของความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	123
4.43 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านผลิตภัณฑ์ ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	124
4.44 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงาน ของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดจำหน่าย ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	125

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.45 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งเสริมการตลาด ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	125
4.46 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ในรูปแบบของความเป็นเจ้าของธุรกิจ.....	126
4.47 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการกฎหมายและมาตรการการส่งออก ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	127
4.48 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	128
4.49 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการผลิตของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมของระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ.....	129
4.50 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการปฏิบัติการผลิต ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	130
4.51 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมการผลิต ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	131

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ไม่อนุญาตให้รับใช้ประโยชน์ในการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.52 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	132
4.53 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการเงินของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมของระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ.....	133
4.54 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	134
4.55 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดหาเงินทุน ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	135
4.56 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	136
4.57 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการตลาดของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมของระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ.....	137
4.58 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านผลิตภัณฑ์ ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	138

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.59 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านราคา ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	139
4.60 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดจำหน่าย ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	140
4.61 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งเสริมการตลาด ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	141
4.62 ค่าเฉลี่ย (X) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมของระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ.....	142
4.63 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านมาตรฐานข้าวไทย ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	143
4.64 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออก ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	144
4.65 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่.....	145

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวความคิดในงานวิจัย.....	6
2.1 จำนวนระดับช่องทางการจัดจำหน่าย.....	42
2.2 ส่วนประสมทางการตลาด.....	44
2.3 ช่องทางการค้า.....	49
2.4 สถิติปริมาณการส่งออกข้าว (ตัน) 2542-2544.....	50
2.5 สถิติมูลค่าการส่งออกข้าว (ล้านเหรียญสหรัฐ).....	51
2.6 สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญ.....	51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

แนวทางในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทย ได้มีการส่งเสริมและพัฒนาในอุตสาหกรรมต่างๆ ทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ในอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแปรรูปผลิตภัณฑ์ เพิ่มอายุของผลิตภัณฑ์ ในรูปแบบผลิตภัณฑ์ต่างๆ กระบวนการผลิต การจัดการในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นผลทำให้เกิดการว่างงาน รายได้ต่อประเทศ ฯลฯ และที่สำคัญก่อให้เกิดการสร้างรายได้ให้หมุนเวียนภายในประเทศต่อไป เมื่อพิจารณาดูในแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติฉบับล่าสุดนั้น จะเห็นได้ว่ารัฐบาลมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมในทุกๆ ด้านไม่ว่าจะอุตสาหกรรมเครื่องใช้อิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเครื่องหนัง อุตสาหกรรมอาหารในภาคอุตสาหกรรมเกษตร ฯลฯ ซึ่งจะมีผลทำให้เกิดกิจกรรมทางธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามมา อาทิเช่น การทำนา การทำสวน การว่างงาน ฯลฯ ในการลงทุนของธุรกิจเอกชนสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมส่งออกของไทย จะมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก โดยแยกในแต่ละประเภทของผลิตภัณฑ์ ออกเป็นหมวดหมู่ต่างๆ ด้วยกัน เพื่อให้ง่ายต่อการสืบค้น และการประเมินผลในผลิตภัณฑ์นั้นๆ

ข้าวเป็นพืชทางเศรษฐกิจที่มีความสำคัญของประเทศไทยและต่อประชากรไทยในประเทศ จากการที่ข้าวเป็นอาหารหลักของคนไทย ประมาณร้อยละ 40 ของผลผลิตข้าว ใช้เพื่อการบริโภคภายในประเทศ และประมาณร้อยละ 40-43 ของผลผลิตจะเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญทำรายได้ให้กับประเทศ จากตัวเลขสถิติมูลค่าของการส่งออกข้าวในปี 2535 ที่มีการส่งออกข้าวคิดเป็นมูลค่า 36.2 ล้านบาท ถึงปี 2544 ที่มีมูลค่าของการส่งออกข้าว 67.9 ล้านบาท โดยมีอัตราการเพิ่มของมูลค่าในการส่งออกข้าวคิดเป็นร้อยละ 9.93 และในสวนปริมาณข้าวส่งออกจากปี 2535 ที่มีการส่งออกถึง 5.2 ล้านตัน ถึงปี 2544 ที่มีการส่งออก 7.6 ล้านตัน อัตราการเพิ่มของปริมาณการส่งออกคิดเป็นร้อยละ 4.21 (จากตารางที่ 1.1) นอกจากนี้ข้าวยังเป็นปัจจัยที่สำคัญในการผลิตอาหารแปรรูปอีกจำนวนหนึ่งที่สามารถสร้างรายได้และเพิ่มมูลค่าให้กับผลผลิตของเกษตรกร เช่น แป้งข้าวเจ้า แป้งข้าวเหนียว เส้นก๋วยเตี๋ยว ขนมปังกรอบ เป็นต้น

ตารางที่ 1.1 ปริมาณและมูลค่าการส่งออกข้าวปี 2535-2544

ปี	ปริมาณ (พันตัน)	มูลค่า (ล้านบาท)
2535	5,151.5	36,213.8
2536	4,989.2	32,958.6
2537	4,858.6	39,187.3
2538	6,198.0	48,626.8
2539	5,460.2	50,734.8
2540	5,567.4	65,088.1
2541	6,540.2	86,806.2
2542	6,838.8	73,810.4
2543	6,141.3	65,516.3
2544	7,563.6	67,960.8
อัตราเพิ่มร้อยละ	4.21	9.93

ที่มา : กรมศุลกากร

ผลจากกระแสโลกาภิวัตน์และข้อตกลงทางการค้าต่างๆ เช่น การเจรจาการค้าภายใต้ WTO ข้อตกลงเขตการค้าเสรีต่างๆ และการปฏิรูประบบนโยบายของเกษตรกรของประเทศที่พัฒนาแล้ว มีส่วนที่จะส่งผลกระทบต่อตลาดการส่งออกข้าวไทยด้วย ทำให้ไทยจำเป็นต้องตื่นตัวในการศึกษาถึงปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออกในอุตสาหกรรมการเกษตรโรงสีข้าว ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งจะช่วยให้ผู้ประกอบการในประเทศไทยสามารถที่จะพัฒนาและปรับตัวทั้งด้านนโยบายด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านการส่งออกที่สามารถเพิ่มสมรรถนะและขีดความสามารถในการผลิตการส่งออก สำหรับการแข่งขันของข้าวไทยในตลาดโลก พร้อมทั้งรักษาส่วนแบ่งในตลาดของข้าวไทยที่มีอยู่ในตลาดการค้าของโลก ซึ่งถ้าตลาดโลกได้รับผลกระทบแล้ว ย่อมส่งผลกระทบต่อระบบการค้าข้าวภายในประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่ประเทศไทยประกอบอาชีพการทำนาเป็นส่วนใหญ่ ราคาข้าวในระบบตลาดข้าวลดลง เกิดต้นทุนในการผลิตสูงขึ้น การว่างงานลดลง ฯลฯ

ข้าวหอมมะลินั้นเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในกลุ่มของผู้ปลูกข้าว พ่อค้า และผู้บริโภคมาเป็นเวลานาน โดยมีการปลูกทั่วไปในประเทศ ปัจจุบันประชากรของประเทศที่บริโภคข้าวเป็นอาหารหลักได้รู้จักข้าวหอมมะลิ และกำลังได้รับความนิยมกันมากขึ้น ทั้งนี้เพราะความเป็นข้าวที่มีคุณภาพในการรับประทานดี ความเหนียวนุ่ม ความหอมหรือนุ่มร่วน จึงทำให้ข้าวหอมมะลิเป็นที่

ยอมรับและมีระดับสูงกว่าข้าวสารชนิดอื่นๆ มาก นอกจากนี้ยังได้รับความนิยมทั้งในและต่างประเทศกว่า 60 ประเทศชั้นนำทั่วไป ซึ่งตลาดใหญ่ของการส่งออกข้าวหอมมะลิในทวีปเอเชีย โดยเฉพาะฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย จีน (กองสินค้าเกษตร 1, 2537)

การศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออกของอุตสาหกรรมการเกษตรโรงสีข้าว เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในของภูมิภาคนี้จะเป็นแหล่งแปรรูปผลิตภัณฑ์ที่สำคัญต่อเศรษฐกิจในประเทศ ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านการส่งออกไปยังต่างประเทศต่างๆ (การขนส่ง) โดยในอุตสาหกรรมโรงสีข้าวมักจะประสบปัญหาหลายประการ เช่น ลักษณะการกำหนดราคาซื้อขายในตลาดที่แตกต่างกันในระดับต่างๆ ที่ขาดระบบกฎเกณฑ์ ทำให้ราคามีความขึ้นลงเป็นอย่างมาก คุณภาพและมาตรฐานของวัตถุดิบในท้องถิ่นที่ขาดหลักเกณฑ์และมักกำหนดตามความพอใจของพ่อค้าเป็นหลัก และการซั่ง ตวง วัด การขยายกิจการ การควบกิจการ คุณภาพในด้านการผลิตของแต่ละโรงสี ปัญหาดังกล่าวมักจะเกิดขึ้นในระบบการค้าข้าวเสมอและส่งผลกระทบต่อให้เกิดการขาดประสิทธิภาพในการดำเนินงานแปรรูปผลิตภัณฑ์ต่อไป

ลักษณะและความสำคัญของอุตสาหกรรมทางการเกษตร (โรงสีข้าว)

อุตสาหกรรมทางการเกษตร โรงสีข้าว ถือเป็นอุตสาหกรรมทางการเกษตรที่สำคัญของประเทศ อันเกิดจากการนำผลผลิตทางการเกษตรมาทำการแปรรูปหรือเพิ่มคุณค่าของผลผลิตภัณฑ์ให้ มีค่ามากขึ้น จากข้อมูลทางการค้าข้าวระหว่างประเทศในปี 2545 ในช่วง 10 เดือนของปี และแนวโน้มการค้าข้าวสารในปี 2546

(1) แนวโน้มผลผลิตและการค้าข้าวสารของโลก

ผลผลิตข้าวโลกในปี 2545/46 จะมีประมาณ 381.2 ล้านตัน โดยที่ข้าวสารมีจำนวนการผลิตเพิ่มขึ้นจากการคาดการณ์เดือน ก.ย. ที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 1.9 และสูงขึ้นร้อยละ 0.4 โดยคาดการณ์ว่าปริมาณการส่งออกข้าวสารของปากีสถานและเวียดนามจะเพิ่มขึ้น

(2) สถานการณ์ข้าวสารไทย

ผลผลิต ณ เดือน ต.ค. 2545 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้พยากรณ์ตัวเลขเบื้องต้นของผลผลิตข้าวเปลือกในฤดูใหม่ปีการผลิต 2545/46 ว่าจะมีประมาณ 25.763 ล้านตันของข้าวเปลือกแบ่งเป็นข้าวนาปี 198.997 ล้านตันข้าวเปลือก ข้าวนาปรัง 5.766 ล้านตันข้าวเปลือก โดยมีผลผลิตรวมต่ำกว่าปี 2544/45 ประมาณ 0.926 ล้านตันข้าวเปลือกหรือลดลงร้อยละ 3.5

สภาวะในการส่งออก/ราคาข้าวสาร ในเดือน ต.ค. 2545 ส่งออกข้าวสารประมาณ 8.59 แสนตัน มูลค่าประมาณ 8.149 ล้านบาท หรือประมาณ 189 ล้านเหรียญสหรัฐ ๕ เมื่อเทียบกับเดือน ก.ย. ที่ผ่านมา ปริมาณ 5.63 แสนตัน มูลค่าประมาณ 5.11 ล้านบาท หรือประมาณ 121

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ล้านเหรียญสหรัฐฯ ปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้นร้อยละ 52.6 มูลค่าการส่งออกในรูปของเงินบาทเพิ่มขึ้นร้อยละ 59.4 และในรูปของเงินเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 56.2

การเปิดตลาดนำเข้าหรือตามพันธกรณีขององค์การการค้าโลก สำหรับปี 2545 ไทยได้เปิดตลาดนำเข้าข้าวสารตาม WTO แล้วจำนวน 247.114 ตัน และในช่วงเดือน ม.ค. – ต.ค. 2545 ได้มีการออกหนังสือรับรองการนำเข้าแล้วจำนวน 323.91 ตัน เพิ่มขึ้นเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมาประมาณ 260.42 ตันหรือเพิ่มขึ้นประมาณ 4.1 เท่า ซึ่งจากรายงานการค้าข้าวดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ตลาดการเกษตรกรรม ที่เกี่ยวข้องกับข้าว มีแนวโน้มในการเจริญเติบโตเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับมีอัตราในการแข่งขันทางธุรกิจการผลิตหรือประสิทธิภาพในการผลิต ที่เพิ่มสูงขึ้น

ในสถานการณ์ปัจจุบันที่มีการแข่งขันสูงในการค้าระดับประเทศนั้นนอกจากประเทศไทยจะมีคู่แข่งทางการค้าที่มีค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่า มีผลผลิตทางอุตสาหกรรมคล้ายเคียงกัน เช่น จีนหรือเวียดนาม อินโดนีเซีย พม่า แล้วประเทศคู่แข่งต่างก็พยายามที่จะตั้งมาตรฐาน การทางการค้าทางคุณภาพ ซึ่งนำมาสู่ระบบมาตรฐานต่าง ๆ เช่น ISO, HACCP, TQM, Supply Chain, Logistics โดยผู้ประกอบการเองต้องผลิตสินค้าเป็นไปตามสภาพสภาวะของตลาด โดยที่มีราคาต้นทุนของวัตถุดิบในการผลิต (ข้าวเปลือก) ภายในประเทศที่ผันผวนตามราคาตลาดข้าวต่างประเทศ (ดังตารางที่ 1.2) และอีกทั้งต้องคำนึงถึงความปลอดภัย มาตรฐานของตัวผลิตภัณฑ์ และการสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขันทางธุรกิจให้มากที่สุด และนอกจากความกดดันจากภายนอกแล้วนั้นยังจำเป็นที่จะต้องมองหากลยุทธ์และวิธีการต่างๆ ในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการผลิตของโรงสี ให้สอดคล้องกับกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และเงื่อนไขต่างๆ ในระบบการค้าข้าว เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการผลิต ด้านการตลาด ด้านการส่งออก ของตนเองให้ดียิ่งขึ้น

ตารางที่ 1.2 ราคาข้าวเปลือกในการส่งออกภายในประเทศไทยประจำปี 2545/46 บาท/ตัน

ชนิดของข้าวเปลือก	ม.ค. – ต.ค. 45	ก.ย. 45	ต.ค. 45
นาปี 5 % (ทำข้าวก้านนทรง)	4,450-4,850	-	4,750
นาปรัง ความชื้น 14-15 % (ทำข้าวก้านนทรง)	4,525-4,950	4,650	4,650-4,850
หอมมะลิใหม่ (จ. อุตรธานี)	5,250-6,750	6,450-6,750	-
หอมมะลิเก่า ((จ. อุตรธานี)	4,800-5,225	-	6,350-6,450
เหนียวใหม่ (จ.อุตรธานี)	5,150-6,350	6,000-6,300	6,050-6,200
เหนียวเก่า (จ.อุตรธานี)	-	-	-

ที่มา : กรมการค้าต่างประเทศ และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตร

หมายเหตุ: การค้าเป็นตัวเลขปีปฏิทิน

จากลักษณะและความสำคัญของอุตสาหกรรมการเกษตร ในกลุ่มผู้ประกอบการ (โรงสีข้าว) ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้ว จึงเป็นอุตสาหกรรมที่น่าสนใจที่จะเข้าไปศึกษาถึงปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออกในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งจะ เป็นขั้นตอนการแปรรูปของผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายสู่ผู้บริโภค พร้อมนำมาวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขและพัฒนากระบวนการผลิต การส่งออก เพื่อให้ได้มาตรฐาน คุณภาพ และเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการผลิตในอุตสาหกรรมโรงสีข้าวสูงยิ่งขึ้นต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านการส่งออก

1.2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าวโดยแบ่งตามขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านการส่งออก

1.3 ทฤษฎีกรอบแนวความคิดที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยที่มีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการผลิตข้าว เพื่อการส่งออก ในกลุ่มผู้ประกอบการโรงสีข้าว จะเป็นข้อมูลในระหว่างปี 2540-2546 ซึ่งเป็นข้อมูลที่สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กรมศุลกากร กระทรวงพาณิชย์ และกระทรวงอุตสาหกรรม ได้รวบรวมไว้ เพื่อใช้ในการศึกษาถึงพฤติกรรมด้านอุปสงค์ อุปทาน การส่งออก ราคาสินค้า ฯลฯ

งานวิจัยที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาและรวบรวมข้อมูลต่างๆ ได้มาจากงานวิจัยของ นางสาว อัจฉรา ไวยราษฎร์ เรื่องการศึกษาการตลาดข้าวเปลือกและกิจกรรมทางการตลาดของโรงสีข้าว ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ งานวิจัยของ นางสาวธิดารัตน์ ดิรพันธุ์พาณิชย์ เรื่องการดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ งานวิจัยของ นางสาวพิชญา ชามพูนท เรื่องผลกระทบของการผลิตข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออกและกิจกรรมเกี่ยวเนื่องต่อเศรษฐกิจภูมิภาค กรณีศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างของประเทศไทย งานวิจัยของ นางสาว ศิริเพ็ญ ทองชมพู เรื่องการวิเคราะห์การตอบสนองอุปทานของข้าวหอมมะลิ และรายงานการวิจัยของ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร เรื่องแบบจำลองสินค้าการเกษตรกรรม กรณีศึกษาแบบจำลองข้าว โดยมีกรอบแนวความคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวแปรต้น (Independent Variable)

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

**ลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว
เพื่อการส่งออก
ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล**

1. ขนาดของเงินลงทุน
2. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ
3. ระยะเวลาในการดำเนินงาน

**ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว
เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล**

1. ด้านการผลิต
 - การวางแผนการผลิต
 - การปฏิบัติการผลิต
 - การควบคุมการผลิต
 - การควบคุมสินค้าคงคลัง
2. ด้านการเงิน
 - การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน
 - การจัดหาเงินทุน
 - การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ
3. ด้านการตลาด
 - ผลิตภัณฑ์
 - ราคา
 - การจัดจำหน่าย
 - การส่งเสริมการตลาด
4. ด้านการส่งออก
 - สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก
 - มาตรฐานข้าวไทย
 - กฎหมายและมาตรการการส่งออก
 - เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 สมมติฐานงานวิจัย

1.4.1 สมมติฐานที่ 1 : ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อย ดังนี้

1.4.1.1 สมมติฐานที่ 1.1 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน

1.4.1.2 สมมติฐานที่ 1.2 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน

1.4.1.3 สมมติฐานที่ 1.3 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน

1.4.1.4 สมมติฐานที่ 1.4 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน

1.4.2 สมมติฐานที่ 2 : รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อย ดังนี้

1.4.2.1 สมมติฐานที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน

1.4.2.2 สมมติฐานที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน

1.4.2.3 สมมติฐานที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน

1.4.2.4 สมมติฐานที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน

1.4.3 สมมติฐานที่ 3 : ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อย ดังนี้

1.4.3.1 สมมติฐานที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน

1.4.3.2 สมมติฐานที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4.3.3 สมมติฐานที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน

1.4.3.4 สมมติฐานที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน

1.5 ขอบเขตการวิจัย

1.5.1 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะทำการศึกษาถึง ปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล โดยผู้วิจัยทำการศึกษาถึงทฤษฎี ความรู้ และผลงานวิจัย ในเรื่องแนวคิดเกี่ยวกับ ด้านลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรมและความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสีข้าวสาร เพื่อนำมาเป็นส่วนประกอบในการทำวิจัยและสรุปผลงานวิจัย

โดยการวิจัยมีตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย 2 ประเภทดังนี้

ตัวแปรต้น

ลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว

1. ขนาดของเงินทุน
2. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ
3. ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ตัวแปรตาม

ปัญหาจากการดำเนินงานของโรงสีข้าวในด้านต่างๆ ได้แก่

1. ด้านการผลิต ประกอบด้วย
 - การวางแผนการผลิต
 - การปฏิบัติการผลิต
 - การควบคุมการผลิต
 - การควบคุมสินค้าคงคลัง
2. ด้านการเงิน ประกอบด้วย
 - การคาดการณ์ถึงความต้องการของเงินทุน
 - การจัดหาเงินทุน
 - การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ด้านการตลาด ประกอบด้วย

- ผลิตภัณฑ์
- ราคา
- การจัดจำหน่าย
- การส่งเสริมการตลาด

4. ด้านการส่งออก ประกอบด้วย

- สภาพของราคาข้าวในตลาดโลก
- มาตรฐานข้าวไทย
- กฎหมายและมาตรการการส่งออก
- เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว

1.5.2 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก จำนวน 162 รายซึ่งมีการกระจายตัวอยู่ทั่วเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยมีขนาดของกำลังการผลิตที่ 20 เกวียนต่อวันขึ้นไป ซึ่งอยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมโรงสีข้าวทั้งขนาดกลางและขนาดใหญ่ โดยรวบรวมจากรายชื่อโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการจากกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ณ. 31 กรกฎาคม 2546

1.5.3 ระยะเวลาในการวิจัย

การวิจัยนี้จะทำการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว การแจกแบบสอบถาม และสรุปผลการศึกษา โดยได้ใช้เวลาในการวิจัย ตั้งแต่เดือน มีนาคม 2547 ถึงเดือนกรกฎาคม 2547

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการในธุรกิจอุตสาหกรรมโรงสีข้าว ได้นำข้อมูลไปใช้ประกอบในการกำหนดกลยุทธ์ การดำเนินธุรกิจในอุตสาหกรรมโรงสีข้าว สู่แนวทางในการแก้ไข ปัญหาและการปรับปรุงพัฒนาการดำเนินงานให้สอดคล้องตามขนาดของการลงทุน รูปแบบของ ความเป็นเจ้าของธุรกิจและระยะเวลาในการดำเนินงานของตน เพื่อที่จะให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

1.6.2 เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับผู้ประกอบการรายใหม่ ซึ่งมีความต้องการจะเข้ามาลงทุนใน อุตสาหกรรมโรงสีข้าวได้นำข้อมูลไปใช้ประกอบการตัดสินใจในการลงทุนธุรกิจนี้ อย่างเหมาะสม ตามสภาพลักษณะธุรกิจของตนเอง

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการในอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อให้ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมโรงสีข้าวและผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำข้อมูลไปทำการปรับปรุงและแก้ไขการดำเนินงานของตนเองได้อย่างเหมาะสมต่อไป

1.7 ข้อตกลงเบื้องต้น

1.7.1 ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามตรงตามความเป็นจริงและเชื่อถือได้

1.7.2 การคำนวณตัวเลขสุดท้าย จะใช้วิธีการปัดทศนิยมเพิ่มหรือลด เพื่อให้จะได้ค่าจำนวนเต็ม 100% โดยยึดหลักสากลของมาตรฐานการเงินและการบัญชีที่ยอมรับกันโดยทั่วไป

1.8 คำจำกัดความที่ใช้ในงานวิจัย

1.8.1 ลักษณะของผู้ประกอบการ หมายถึง ลักษณะขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการ

1.8.2 ปัญหาในการดำเนินงาน หมายถึง ปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต การตลาด การเงิน และการส่งออก

1.8.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ หมายถึง ธุรกิจที่มีโครงสร้างซึ่งกำหนดโดยลักษณะการเป็นเจ้าของธุรกิจนั้นๆ (วรนาถ แสงมณี, 2543: 10-16) ซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

1.8.3.1 ธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของ (Sole Proprietorship)

1.8.3.2 ธุรกิจแบบห้างหุ้นส่วน (Partnership)

1.8.3.3 ธุรกิจแบบบริษัท (Corporation)

1.8.4 ระยะเวลาในการดำเนินงาน หมายถึง ในขณะที่กิจการได้มีความเจริญเติบโตก้าวหน้าโดยผ่านขั้นตอนต่างๆ ของการพัฒนานั้นในแต่ละขั้นตอนวิวัฒนาการดังกล่าว ต่างจะมีการปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งภายในของตนเองได้

1.8.5 ข้าว หมายถึง ข้าวสารหรือข้าวขาว ที่นิยมใช้เป็นอาหารในแถบทวีปเอเชีย

1.8.6 โรงสีข้าว หมายถึง ผู้ประกอบการสีข้าว จากข้าวเปลือกจนกลายเป็นข้าวสาร ซึ่งในงานวิจัยจะเก็บข้อมูลของโรงสีข้าวที่ผลิตเพื่อการส่งออกพร้อมทั้งยังมีขนาดกำลังการผลิตตั้งแต่ 20 เกวียนต่อวันขึ้นไป

1.8.7 ขนาดของเงินลงทุน หมายถึง ขนาดของเงินลงทุนที่ใช้ในการแบ่งขนาดอุตสาหกรรมดังนี้ (Suranart Khamanarong. 2000 : 35)

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเงินลงทุน ไม่เกิน 50 ล้านบาท

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเงินลงทุน ไม่เกิน 200 ล้านบาท

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าเงินลงทุนเกินกว่า 200 ล้านบาท

1.8.8 อย. หมายถึง มาตรฐานในเรื่องความปลอดภัยในเรื่องสินค้าอุปโภคและบริโภค (คณะกรรมการอาหารและยา สังกัดกระทรวงสาธารณสุข)

1.8.9 HACCP (Hazard Analysis and Critical Control Points) หมายถึง ระบบการวิเคราะห์อันตรายและจุดวิกฤตที่ต้องควบคุม เรียกว่า CCPs ระบบนี้เกิดขึ้นในสหรัฐอเมริกา โดยบริษัทนี้ได้รับสัมปทานจากองค์การนาซาให้เป็นผู้ผลิตอาหารสำหรับมนุษย์อวกาศบริเวณบนยานอวกาศ ทั้งนี้องค์การนาซาได้ตั้งเงื่อนไขไว้ 2 ประการ คือ

- 1) อาหารสำหรับมนุษย์อวกาศจะต้องสามารถใช้บริโภคได้ในสภาวะไร้น้ำหนัก
- 2) ต้องประกันความปลอดภัยได้ 100%

1.8.10 ISO 9000 หมายถึง มาตรฐานการจัดการด้านการผลิต เป็นมาตรฐานที่ตระหนักถึงการทำงานอย่างมีแบบแผน เป็นกระบวนการ โดยมีการพัฒนาและปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นอยู่เสมอ

1.8.11 ISO 14000 หมายถึง มาตรฐานการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม (Environmental Management Standards) เป็นมาตรฐานที่จัดทำขึ้นโดยองค์การมาตรฐานสากล หรือ International Organization for Standardization) ภายใต้อุตสาหกรรมวิชาการที่ 27 เพื่อหวังให้มีการตระหนักถึงความสำคัญของการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงเหตุและผลของสิ่งแวดล้อม อันเกิดจาก กิจกรรม ผลิตภัณฑ์ และการบริการของตนเองในอดีตและอนาคต ปัจจุบัน ควบคู่ไปการเจริญเติบโตทางการค้า และอุตสาหกรรม และพยายามปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 2

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตข้าวเพื่อการส่งออกที่สำคัญในตลาดโลก ดังนั้นสถานการณ์การผลิต การตลาด และราคาข้าวของประเทศต่างๆ ที่เป็นประเทศผู้ผลิตข้าว และมีส่วนเกี่ยวข้องกับการค้าข้าวโลกเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสนใจ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์โลกที่ถูกกระทบจากประเทศผู้ผลิตข้าว คุณภาพหรือมาตรฐาน วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต เครื่องจักรและปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลทำให้สถานการณ์ในตลาดการค้าข้าวโลกเปลี่ยนไป ย่อมจะมีผลกระทบต่อการค้าข้าวของไทยด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ซึ่งมีแนวคิดดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดทางด้านลักษณะของผู้ประกอบการผลิต

2.1.1 ขนาดของสินทรัพย์ลงทุนตามขนาดอุตสาหกรรม

2.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ

2.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินงาน

2.2 แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรม

2.2.1 แนวคิดทางการผลิต

2.2.2 แนวคิดทางการเงิน

2.2.3 แนวคิดส่วนประสมทางการตลาด

2.2.4 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงสีข้าว

2.3 เอกสาร งานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทางด้านลักษณะของผู้ประกอบการผลิต

ลักษณะของผู้ประกอบการผลิตที่ประกอบไปด้วย ขนาดของเงินลงทุนที่ใช้ในการแบ่งขนาดของอุตสาหกรรม รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และประสบการณ์หรือระยะเวลาในการดำเนินงานต่างก็ส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าหรือมีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานและการบริหารธุรกิจแตกต่างกันจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในลักษณะของอุตสาหกรรมนั้นดังนี้

2.1.1 ขนาดของสินทรัพย์ลงทุนตามขนาดอุตสาหกรรม

การจำแนกขนาดของอุตสาหกรรมที่นิยมใช้กันจะอาศัยเกณฑ์วัดที่สำคัญ 4 ประการคือ ขนาดการจ้างงาน สินทรัพย์ถาวร ทุนจดทะเบียนและยอดขายซึ่งในบางประเทศจะใช้เกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งเป็นเครื่องวัดเพียงเกณฑ์เดียว และบางประเทศอาจจะใช้ประกอบกันหลายๆ เกณฑ์ก็มี เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สวทช.จัดทำขึ้นสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมชัย ตันติธนวัดมน (2542 : 25-26) ได้กล่าวถึงข้อดี-ข้อเสีย ของเครื่องใช้เกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการวัดขนาดของธุรกิจอุตสาหกรรม ดังตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 ข้อดี-ข้อเสีย ของเครื่องใช้เกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการวัดขนาดของอุตสาหกรรม

เกณฑ์ที่ใช้	ข้อดี	ข้อเสีย
ขนาดการจ้างงาน	- ง่ายในการจัด - สามารถใช้เกณฑ์เป็นเวลานาน	- ไม่สามารถจำแนกประเภทอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมากหรือใช้ทุนมาก
สินทรัพย์ถาวรสุทธิ	- ง่ายในการจำแนกอุตสาหกรรมที่ใช้ทุนมากหรือน้อย	- ต้องคำนึงถึงภาวะเงินเฟ้อ - ตัวเลขที่ได้มาเชื่อถือได้ยาก
ทุนจดทะเบียน	- ง่ายในการจัดเก็บ - สามารถใช้ต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน	- ไม่ได้สะท้อนการประกอบการจริง
ยอดขาย		- จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ - ไม่สามารถใช้เกณฑ์เดียวกับอุตสาหกรรมที่ต่างกัน

ที่มา : สมชัย ตันติธนวัดมน , 2542 : 26

ต่อมาเมื่อมีการตั้งสำนักงานเงินกู้ เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดเล็กขึ้นในกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมเมื่อ พ.ศ. 2507 (ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็นสำนักงานธนกิจอุตสาหกรรมขนาดย่อมในปัจจุบัน) จึงมีการกำหนดความหมายของอุตสาหกรรมขนาดย่อมไว้แตกต่างไปจากเดิมคือถือเอาเงินลงทุนเป็นเกณฑ์ โดยกำหนดว่าหมายถึงกิจการอุตสาหกรรมประเภทโรงงาน ประเภทบริษัท หรือประเภทอุตสาหกรรมในครอบครัว ที่มีทุนจดทะเบียน หรือลงทุนในสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 2 ล้านบาท เป็นเกณฑ์ในการจำแนก

อย่างไรก็ตามในการศึกษาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมที่จัดทำขึ้นภายในประเทศในช่วงที่ผ่านมา นิยมใช้เกณฑ์การจ้างงานเป็นเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการจำแนกประเภทของอุตสาหกรรมโดยแบ่งออกเป็น

- 1) อุตสาหกรรมในครัวเรือน จ้างงาน 1-9 คน
- 2) อุตสาหกรรมขนาดย่อม จ้างงาน 10-49 คน
- 3) อุตสาหกรรมขนาดกลาง จ้างงาน 50-199 คน
- 4) อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ จ้างงาน 200 คนขึ้นไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จนถึงปี 2534 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมจึงได้นำเกณฑ์การจำแนกประเภทอุตสาหกรรมแบบ 2 เกณฑ์มาใช้ คือ พิจารณาร่วมกันระหว่างการจ้างงาน และมูลค่าสินทรัพย์ถาวร แต่ในเวลาเดียวกันนั้นหน่วยงานอื่นของภาครัฐกลับมีการใช้เกณฑ์ในการจำแนกที่แตกต่างกันออกไปดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 การวัดขนาดของของธุรกิจอุตสาหกรรม ของแต่ละหน่วยงานจำแนกตามเครื่องชี้เกณฑ์การจ้างงานและสินทรัพย์ถาวร

หน่วยงาน/ขนาดอุตสาหกรรม	การจ้างงาน (คน)	สินทรัพย์ถาวร (ล้านบาท)
กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม		
- ขนาดย่อม	ไม่เกิน 50	ไม่เกิน 20
- ขนาดกลาง	มากกว่า 50-200	มากกว่า 20-100
- ขนาดใหญ่	มากกว่า 200	มากกว่า 100
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมขนาดย่อม		
- ขนาดย่อม		ไม่เกิน 50
ธนาคารแห่งประเทศไทย		
- ขนาดย่อม		ไม่เกิน 50
บริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (IFCT)		
- ขนาดย่อม/ขนาดใหญ่		ไม่เกิน 100
- ขนาดกลาง/ขนาดใหญ่		มากกว่า 100

ที่มา : วารสารของกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ปี 2546

สำหรับคำจำกัดความของขนาดอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สินการลงทุน จากการประชุมและสัมมนาระดับนานาชาติ เรื่อง "การดำเนินงานในอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม" ที่ประเทศญี่ปุ่น ทั้งในภาคการผลิต ภาคการค้าและภาคการบริการในปี 2542 จึงมีคำจำกัดความใหม่ (Suranart Khamanarong, 2000: 35) ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคการผลิต

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 200 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานเกิน 200 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 200 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 200 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 50 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการบริการ

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 200 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานเกิน 200 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 200 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 200 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 50 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการขายส่ง

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 100 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานเกิน 100 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 100 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 50 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 50 คน

ภาคการขายปลีก

อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน เกิน 60 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานเกิน 30 คนขึ้นไป

อุตสาหกรรมขนาดกลาง หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 60 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 30 คน

อุตสาหกรรมขนาดย่อม หมายถึง อุตสาหกรรมที่มีมูลค่าทรัพย์สินการลงทุน ไม่เกิน 30 ล้านบาท
หรือมีการจ้างงานไม่เกิน 10 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ

ประเทศไทยเราอยู่ในระบบเศรษฐกิจแบบผสมซึ่งกระบวนการผลิตและจำหน่ายสินค้าย่อมสามารถดำเนินการได้โดยองค์การธุรกิจในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งมีลักษณะแตกต่างกันตามประเภทของการเป็นเจ้าของกิจการ (By Ownership) ฉะนั้นประเภทขององค์การธุรกิจก็คือ ธุรกิจที่มีโครงสร้างซึ่งกำหนดโดยลักษณะการเป็นเจ้าของธุรกิจนั้น ๆ (วรรณารท แสงมณี , 2543 : 10 – 16) ซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้

- 1) ธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของ (Sole Proprietorship)
- 2) ธุรกิจแบบห้างหุ้นส่วน (Partnership)
- 3) ธุรกิจแบบบริษัท (Corporation)

2.1.2.1 ธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของ (Sole Proprietorship)

ธุรกิจแบบนี้มีบุคคลเดียวเป็นเจ้าของและดำเนินการแสวงหากำไรตลอดจนยอมรับความเสี่ยงต่อการขาดทุนแต่ผู้เดียวนับเป็นแบบธุรกิจที่นิยมอย่างแพร่หลายและมีจำนวนมากกว่าธุรกิจแบบอื่น ๆ ในประเทศไทย เช่น การค้าขาย รายย่อย หาบเร่ เป็นต้น เนื่องจากสามารถเริ่มต้นด้วยทุนไม่มาก ผู้เป็นเจ้าของธุรกิจแบบนี้ จะต้องตัดสินใจในการที่จะขยายหรือลดกิจการรวมทั้งจัดหาทุนและต้องขอใช้นี้สินเมื่อกิจการล้มเหลว ซึ่งเจ้าหนี้มีสิทธิเรียกร้องเอาเงินหรือทรัพย์สินส่วนตัวของผู้เป็นเจ้าของมาชดใช้จนกว่าจะครบกำหนด ดังนั้นการดำเนินธุรกิจแบบนี้จึงมักเป็นกิจการขนาดเล็กเพราะความรู้ความสามารถและเงินทุนของเจ้าของกิจการมีจำกัด และหากต้องการขยายกิจการก็มักลำบากในเรื่องที่จะหาเงินทุนเพราะหลักประกันไม่มั่นคงพอแก่การเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม ธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของนี้ ก็ยังมีความสำคัญต่อการผลิต การจำหน่าย และบริการในระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนา แม้สหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นประเทศที่พัฒนาแล้วก็ยังมีธุรกิจแบบนี้อยู่มากมาย

การดำเนินธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของนี้มีทั้งข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบดังนี้

ข้อได้เปรียบ

- 1) การจัดตั้งทำได้ง่าย เนื่องจากใช้แต่ทุนทรัพย์และปัจจัยที่จำเป็นรวมทั้งข้อจำกัดก็ไม่มีมากสามารถจัดตั้งและเลิกกิจการเมื่อใดก็ได้ รวมทั้งยังไม่ต้องเปิดเผยงบการเงินของกิจการต่อสาธารณชนอีกด้วย
- 2) การดำเนินธุรกิจทำได้อย่างอิสระและคล่องตัวเพราะเจ้าของและผู้จัดการเป็นคนเดียวกัน การดำเนินงานและการตัดสินใจอยู่ที่เจ้าของอย่างแท้จริง เนื่องจากไม่มีหุ้นส่วนและไม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต้องอยู่ในระเบียบข้อบังคับไม่มีผู้ใดขัดขวางก้าวก่าย เจ้าของสามารถวางแผนงาน และดำเนินธุรกิจได้อย่างรวดเร็วต่อเหตุการณ์

3) การดำเนินธุรกิจสนองความต้องการของลูกค้าได้ดี เพราะเจ้าของมักเป็นคนในท้องถิ่นนั้น รู้จักคุ้นเคยกับบรรดาลูกค้าดีพอที่จะรู้ว่าลูกค้าคนใดต้องการอะไร และจัดหาสินค้ามาสนองได้ตามความต้องการของลูกค้าแต่ละคน รวมทั้งสามารถอำนวยความสะดวกและสร้างความคุ้นเคยให้ความเป็นกันเองแก่ลูกค้าได้ดี

4) เจ้าของกิจการมีความสนใจ ที่จะปรับปรุงกิจการของตนเป็นพิเศษเพราะผลประโยชน์คือกำไรที่ได้รับเป็นของตนเองเพียงผู้เดียว ทำให้ผู้เป็นเจ้าของกิจการมักพยายามหาทางประหยัดโดยลดต้นทุนการผลิตเพื่อให้ได้กำไรสูงขึ้น นอกจากนี้ยังสามารถรักษาความลับของกิจการ รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารงานก็ต่ำกว่ากิจการรูปแบบอื่น

5) การเกี่ยวข้องทางกฎหมาย และการควบคุมจากระเบียบข้อบังคับของทางราชการมีน้อยกว่าธุรกิจรูปแบบอื่นทำให้ไม่ซับซ้อน ลดความยุ่งยากและลดค่าใช้จ่าย

ข้อเสียเปรียบ

1) เจ้าของมักมีทุนจำกัด ทำให้ขนาดของกิจการต้องถูกจำกัดโดยทุน ถ้าต้องการขยายกิจการก็มักหาเงินทุนได้ยาก เพราะขาดหลักประกันในการกู้ยืม

2) เจ้าของธุรกิจนี้ต้องรับผิดชอบทางการเงินโดยไม่จำกัด เพราะถ้าดำเนินกิจการล้มเหลวจะต้องรับผิดชอบบรรดาหนี้สินของธุรกิจทั้งหมด ซึ่งไม่ผูกพันเฉพาะทรัพย์สินในกิจการเท่านั้น แต่ยังผูกพันไปถึงบรรดาทรัพย์สินส่วนตัวของผู้เป็นเจ้าของด้วย

3) ผู้เป็นเจ้าของธุรกิจอาจขาดความสามารถและความชำนาญ ในการบริหารงาน เพราะแต่ละบุคคลย่อมมีความสามารถในการดำเนินงานไม่เท่ากัน ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจแบบนี้ จึงขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เป็นเจ้าของกิจการเป็นสำคัญ หากเจ้าของมีความสามารถกิจการก็จะดำเนินไปด้วยดี แต่ถ้าขาดความสามารถกิจการก็มักล้มเหลว ดังที่พบเห็นกันอยู่เสมอว่าธุรกิจแบบนี้ตั้งอยู่ไม่นานก็ต้องล้มเลิกไป

4) ธุรกิจแบบนี้มักมีอายุไม่ยืนนานเพราะขึ้นอยู่กับสุขภาพและชีวิตของผู้เป็นเจ้าของ หากเจ้าของเกิดป่วยล้มตาย กิจการก็มักล้มเลิกตามไปด้วยเพราะขาดผู้ที่รับช่วงดำเนินงานต่อไป

2.1.2.2 ธุรกิจแบบห้างหุ้นส่วน (Partnership)

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1012 บัญญัติว่า "ห้างหุ้นส่วนเป็นสัญญา ซึ่งบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปตกลงกันเพื่อจะกระทำการร่วมกัน ด้วยประสงค์จะแบ่งกำไรอันพึงได้จากกิจการที่ทำนั้น" รูปแบบของธุรกิจนี้มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปรับผิดชอบร่วมกัน เอกสารเป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในการดำเนินกิจการโดยตกลงจะรับผิดชอบตามที่ตกลงกัน และถ้าดำเนินธุรกิจได้กำไรหรือขาดทุนก็ตาม จะแบ่งความรับผิดชอบหรือผลประโยชน์ตามส่วนของเงินที่นำมาลงทุน ธุรกิจแบบนี้สืบทอดความคิดมาจากธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของ กล่าวคือ เมื่อดำเนินกิจการค้าก้าวหน้าจนถึงระยะที่ต้องการเงินทุนและการจัดการเพิ่มขึ้น เจ้าของก็จะแสวงหาบุคคลที่ไว้วางใจได้เข้ามาเป็นหุ้นส่วนร่วมดำเนินกิจการ

อย่างไรก็ตามธุรกิจประเภทนี้ คุณสมบัติของผู้เป็นหุ้นส่วนถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมาก เนื่องจากถ้าหากว่ามีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้น ผู้เป็นหุ้นส่วนเดิมทุกคนจะต้องให้การยินยอมเสียก่อน เพราะนิติกรรมที่กระทำขึ้นในรูปแบบใดก็ตาม จะมีผลผูกพันหุ้นส่วนทุกคน ธุรกิจแบบนี้มีลักษณะสำคัญ 4 ประการคือ

- 1) มีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปตกลงทำสัญญากันด้วยวาจาหรือหนังสือระบุนความรับผิดชอบและภารกิจต่างๆ ของหุ้นส่วน อย่างไรก็ตาม ผู้เป็นหุ้นส่วนควรจะบันทึกและทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อป้องกันความยุ่งยากสับสนในภายหลัง
- 2) ทุนที่จะนำมาลงนั้นอาจเป็นเงิน สิ่งของ หรือทรัพย์สินอย่างอื่นก็ได้ เช่นกำลังกาย กำลังความคิด ความรู้ความชำนาญ เป็นต้น
- 3) กระทำกิจการร่วมกัน
- 4) มีความประสงค์จะแบ่งปันกำไรหรือร่วมเฉลี่ยในการขาดทุน

ธุรกิจแบบนี้มีอยู่ 2 ชนิด ได้แก่

1. ห้างหุ้นส่วนสามัญ (Ordinary Partnership) ได้แก่ ห้างหุ้นส่วนซึ่งทุกคนต้องรับผิดชอบในหนี้สินทั้งหมดโดยไม่จำกัดจำนวน (Unlimited Liability) ห้างหุ้นส่วนสามัญนี้จะจดทะเบียนหรือไม่ก็ได้ ถ้าจดทะเบียนแล้วก็เป็นห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล
2. ห้างหุ้นส่วนจำกัด (Limited Partnership) ได้แก่ ห้างหุ้นส่วนประเภทซึ่งเป็นหุ้นส่วน 2 จำพวก คือ พวกหนึ่งมีความรับผิดชอบจำกัด (Limited Liability) เพียงจำนวนเงินที่ตนรับจะลงทุนในหุ้นส่วนนั้น ๆ และอีกพวกหนึ่งมีความรับผิดชอบในหนี้สินของห้างหุ้นส่วนโดยไม่จำกัดจำนวนห้างหุ้นส่วนจำกัดนี้กำหนดบังคับให้จดทะเบียนถ้าหากไม่จดทะเบียนถือว่าเป็นห้างหุ้นส่วนสามัญชนิดไม่จดทะเบียน ซึ่งไม่มีฐานะเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ธุรกิจแบบนี้มีประมาณร้อยละ 10 ของธุรกิจทั้งหมด สำหรับในประเทศไทย ธุรกิจแบบนี้แพร่หลายมากกว่าในรูปบริษัท เพราะการจัดตั้งทำได้ง่ายไม่ต้องมีแบบพิธีมากนัก และมักนิยมกระทำกันในระหว่างเครือญาติและผู้ที่เกี่ยวข้องกันเท่านั้น ธุรกิจแบบนี้เมื่อเปรียบเทียบกับธุรกิจอื่นๆ มีทั้งข้อได้เปรียบและข้อเสียเปรียบดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อได้เปรียบ

- 1) หุ้นส่วนทุกคนมีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะอุทิศแรงกายแรงใจให้แก่ธุรกิจอย่างเต็มที่ เนื่องจากความรู้สึกรับผิดชอบที่มีต่อผลประโยชน์ และความเสียหายใด ๆ ที่อาจเกิดแก่กิจการ
- 2) สามารถหาเงินทุนขยายกิจการได้มากขึ้น เพราะมีหุ้นส่วนหลายคน ซึ่งเป็นช่องทางทำให้ได้เงินทุนมากขึ้น และมีเครดิตความเชื่อถือมากกว่าธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของ
- 3) การเสี่ยงภัยน้อยลง เพราะเมื่อมีผู้เข้าหุ้นเพิ่มขึ้น ผู้เข้าร่วมทุนเหล่านี้จะช่วยเฉลี่ยภาระการเสี่ยง ถ้าเป็นธุรกิจแบบเอกชนคนเดียวเป็นเจ้าของแล้ว เจ้าของกิจการนั้นจะต้องรับการเสี่ยงทั้งหมด
- 4) การบริหารงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเพราะสามารถใช้หลักแบ่งงานกันทำตามความรู้ประสบการณ์ และความสามารถรวมทั้งทักษะหลายด้านจากหลายหุ้นส่วน เช่น ให้หุ้นส่วนคนหนึ่งรับผิดชอบในการผลิต และอีกคนหนึ่งรับผิดชอบด้านการตลาด เป็นต้น

ข้อเสียเปรียบ

- 1) มีทุนจำกัดและน้อยกว่าบริษัทเพราะการก่อตั้งห้างหุ้นส่วนมักกระทำกันเฉพาะในวงเครือญาติและผู้ใกล้ชิด
- 2) การทำเป็นธุรกิจไม่ค่อยแน่นอน เนื่องจากเป็นการรวมหุ้นส่วนระหว่างเครือญาติหรือผู้ไว้ใจ ถ้าเกิดการขัดแย้งบาดหมางขึ้นหรือหุ้นส่วนคนใดตายหรือล้มละลายกิจการอาจเลิกล้มได้นอกจากนี้
- 3) เมื่อมีการเฉลี่ยส่วนกำไรกัน หากมีหุ้นส่วนมากเกินไปส่วนเฉลี่ยของกำไรที่แต่ละคนจะได้รับอาจน้อยเกินไป ไม่คุ้มกับการเสี่ยงภัยหรือความรับผิดชอบ
- 4) การตัดสินใจในเรื่องสำคัญมักล่าช้าซึ่งอาจทำให้เกิดความเสียหายแก่กิจการได้
- 5) เงินทุนที่หุ้นส่วนลงทุนไปจะจมอยู่กับกิจการ การถอนทุนหรือโอนให้ผู้อื่นเข้าไปแทนที่ไม่สามารถกระทำได้ง่าย

2.1.2.3 ธุรกิจแบบบริษัท (Corporation)

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทย มาตรา 1096 บัญญัติเกี่ยวกับบริษัทจำกัดว่า "บริษัทจำกัด คือ บริษัทประเภทที่สร้างขึ้นด้วยการแบ่งทุนเป็นหุ้น แต่ละหุ้นมีมูลค่าเท่าๆ กัน ผู้ถือหุ้นต่างรับผิดชอบจำกัดเพียงไม่เกินจำนวนเงินที่ตนยังส่งใช้ไม่ครบมูลค่าหุ้นที่ตนถืออยู่" ธุรกิจแบบบริษัทจึงเป็นหน่วยธุรกิจที่สร้างขึ้นเพื่อรวบรวมทุนจากผู้ถือหุ้นหลาย ๆ คนไม่จำกัดเฉพาะภายในครอบครัวหรือผู้ใกล้ชิดอย่างกรณีห้างหุ้นส่วน ด้วยเหตุผลนี้ธุรกิจแบบบริษัทจำกัดจึงสามารถหาเงินทุนได้จำนวนมากพอเพียงกับความต้องการของธุรกิจ ในปัจจุบันการจัดตั้งบริษัทเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จำกัดในประเทศมีข้อบังคับปลีกย่อยแตกต่างกัน แต่มีลักษณะที่สำคัญคือมีสภาพเป็นนิติบุคคล ตามกฎหมาย บริษัทมีสิทธิหน้าที่ของตนเองอาจเป็นเจ้าของทรัพย์สินใด ในนามของตนเองหรือทำการซื้อขายในนามของบริษัทโดยไม่เกี่ยวกับบุคคลผู้ถือหุ้นเลยและบริษัทจำกัดเป็นหน่วยธุรกิจที่ไม่เล็กล้มได้ง่ายอย่างกรณีห้างหุ้นส่วน แต่บริษัทจำกัดมีอายุยืนนานการล้มเลิกยอมเป็นไปตามข้อตกลงหรือโดยผลแห่งตัวบทกฎหมายเท่านั้น

บริษัทจำกัด (Corporations) แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1) บริษัทเอกชนจำกัดหมายถึงบริษัทจำกัดซึ่งจัดตั้งขึ้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2) บริษัทมหาชน จำกัด จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติบริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. 2535

บริษัทเอกชน จำกัด ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1096 บัญญัติว่า "อันว่าบริษัทจำกัดนั้น คือบริษัทประเภทซึ่งจัดตั้งด้วยการแบ่งทุนออกเป็นหุ้นมีมูลค่าเท่า ๆ กัน โดยมีผู้ถือหุ้นไม่ถึงร้อยคนรวมทั้งนิติบุคคล (ถ้ามี) ผู้ถือหุ้นดังกล่าวต่างभिจำกัดเพียงไม่เกินจำนวนเงินที่ตนยังส่งไม่ครบมูลค่าของหุ้นที่ตนถือ" มาตรา 1097 บัญญัติว่า "บุคคลใด ๆ ตั้งแต่ 7 คนขึ้นไปจะเริ่มก่อการและตั้งเป็นบริษัทจำกัดก็ได้ ด้วยการเข้าชื่อกันทำหนังสือบริคณห์สนธิ และกระทำการอย่างอื่นตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้"

บริษัทมหาชน จำกัด ตามพระราชบัญญัติ บริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. 2535 มาตรา 15 บัญญัติว่า "บริษัทมหาชน จำกัด คือ บริษัทประเภทซึ่งตั้งขึ้นด้วยความประสงค์ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชน โดยผู้ถือหุ้นมีความรับผิดชอบจำกัดไม่เกินจำนวนเงินค่าหุ้นที่ต้องชำระ และบริษัทดังกล่าวได้ระบุมูลค่าประสงค์เช่นนั้นไว้ในหนังสือบริคณห์สนธิ" มาตรา 16 บัญญัติว่า "บุคคลธรรมดาตั้งแต่สิบห้าคนขึ้นไป จะเริ่มจัดตั้งบริษัทได้โดยจัดทำหนังสือบริคณห์สนธิ และปฏิบัติการอย่างอื่นตามพระราชบัญญัตินี้"

1) มีคณะผู้ก่อตั้ง (Promoter) จัดทำหนังสือบริคณห์สนธิ (Memorandum Of Association) ซึ่งแสดงวัตถุประสงค์และรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดตั้งบริษัท ดังมีรายการต่อไปนี้

(1) ชื่อบริษัท ถ้าเป็น บริษัทเอกชนจำกัด ต้องมีคำว่า "จำกัด" ไว้ปลายชื่อด้วยเสมอไป บริษัทมหาชนจำกัด ต้องมีคำว่า "บริษัท" นำหน้าหรือจะใช้คำที่มีความหมายว่าเป็น "บริษัทมหาชนจำกัด" ในกรณีที่ใช้ชื่อเป็นอักษรภาษาต่างประเทศ

(2) ที่ตั้งสำนักงาน

(3) วัตถุประสงค์ของบริษัท

(4) ถ้อยคำสำแดงว่า ผู้ถือหุ้นมีความรับผิดชอบจำกัด

(5) จำนวนทุนเรือนหุ้น ซึ่งแบ่งออกเป็นมูลค่าหุ้นละเท่าใด

(ไม่ต่ำกว่า 5 บาท)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(6) ชื่อสำนักอาชีพและลายมือชื่อของบรรดาผู้เริ่มก่อการ และจำนวนหุ้นที่ผู้เริ่มก่อการแต่ละคนได้ลงชื่อไว้

(7) คณะก่อตั้งตามที่กฎหมายกำหนด โดยบริษัทเอกชน จำกัด ตั้งแต่ 7 คนขึ้นไปและบริษัทมหาชนจำกัด ตั้งแต่ 15 คนขึ้นไป

2) จัดทำการเข้าซื้อหุ้นจนครบจำนวนหุ้นทั้งหมดตามที่คิดจะจดทะเบียนสำหรับบริษัทเอกชนจำกัด ส่วนบริษัทมหาชนจำกัด ระบุให้จำหน่ายหุ้นได้ไม่น้อยกว่าร้อยละห้าสิบของจำนวนหุ้นที่กำหนดไว้ในหนังสือบริคณห์สนธิ

3) การประชุมจัดตั้งบริษัท (Statutory Meeting) เป็นการประชุมครั้งแรกเพื่อตกลงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับของบริษัท การให้สัตยาบันแก่บรรดาสัญญาซึ่งผู้เริ่มก่อการได้ทำไว้ และค่าใช้จ่ายที่ออกไปในการเริ่มก่อตั้งบริษัท กำหนดจำนวนเงินให้ผู้เริ่มก่อการกำหนดจำนวนหุ้นบริมุขสิทธิ์ทั้งสภาพและบริมุขสิทธิ์ว่าเป็นสถานใดเพียงใด กำหนดจำนวนหุ้นสามัญ เลือกตั้งกรรมการและผู้สอบบัญชี ถ้าเป็นบริษัทเอกชน จำกัด อาจเลือกจากบุคคลภายนอกได้ แต่ถ้าเป็นบริษัทมหาชน จำกัด จะต้องเลือกจากผู้ถือหุ้นเท่านั้น

4) แต่งตั้งคณะกรรมการ รับมอบการทั้งปวงจากผู้เริ่มก่อการบริษัท

5) คณะกรรมการจะดำเนินการเรียกหุ้น บริษัทเอกชนจำกัด กฎหมายกำหนดให้การเรียกหุ้นครั้งแรกต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ส่วนบริษัทมหาชน จำกัด ต้องชำระครั้งเดียวครบและให้ธนาคารเป็นผู้ดำเนินการ

ธุรกิจแบบบริษัทจำกัดได้รับความนิยมมากในประเทศอุตสาหกรรม โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา มีการประกอบธุรกิจในรูปแบบบริษัทจำกัดประมาณร้อยละ 80 ของธุรกิจทั้งหมด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเหตุผล 2 ประการ คือ

1) การขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรม

2) มลรัฐต่างๆ พยายามอำนวยความสะดวกเพื่อจูงใจให้นักธุรกิจมาลงทุนในมลรัฐของตน สำหรับในประเทศไทยธุรกิจแบบบริษัทจำกัดยังไม่ค่อยแพร่หลายบริษัทจำกัดส่วนมากยังอยู่ในลักษณะเป็นธุรกิจครอบครัวซึ่งไม่ต่างไปจากหุ้นส่วนเท่าใดนัก นอกจากนี้บริษัทจำกัดบางแห่งมีประวัติที่ไม่ค่อยดีเรื่องชื่อเสียงและความซื่อสัตย์ต่อผู้ถือหุ้นหรือลูกค้าและหลีกเลี่ยงภาษี

2.1.3 ระยะเวลาในการดำเนินงาน (วงจรชีวิตขององค์กร)

วรรณารถ แสงมณี (2544:11-17) ได้อธิบายถึงหัวข้อนี้ไว้ว่า ในขณะที่กิจการได้มีความเจริญเติบโตก้าวหน้าผ่านขั้นตอนต่าง ๆ ของการพัฒนาการนั้นในแต่ละขั้นตอนวิวัฒนาการดังกล่าว ต่างก็จะมีการปฏิวัติอย่างใดอย่างหนึ่งภายในของตนเองได้ ยกตัวอย่าง เช่น ในการรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางมากๆ ในที่สุดเมื่อมากเกินไปก็จะนำไปสู่การเรียกร้องให้มีการกระจายอำนาจ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หรือในอีกทางหนึ่ง ลักษณะของการแก้ไขปัญหาที่ฝ่ายบริหารได้กระทำไปในช่วงเวลาที่เกิดเหตุวิกฤต หรือมีการปฏิวัติรูปแบบการทำงานที่เกิดขึ้นนั้นในที่สุด แนวทางการแก้ไขปัญหานั้นก็ยังคงถูกดำรงรักษาไว้ และปรากฏต่อเนื่องไปถึงขั้นตอนของการวิวัฒนาการเพื่อการเติบโต หลังจากการเกิดเหตุวิกฤตดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการพิจารณาการเจริญเติบโตของวงจรชีวิต (Stages Of Life Cycle Development) ขององค์การมีอยู่ประมาณ 5 ขั้นตอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนที่องค์การได้เข้าไปอยู่ในช่วงเวลาดังกล่าว ย่อมหมายถึงการเข้าไปสู่ขั้นตอนใหม่ของวงจรชีวิตขององค์การ อันมีความหมายถึงการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งใหม่ทั้งจากภายในและสิ่งแวดล้อมภายนอกที่องค์การเกี่ยวข้อง ขั้นตอนต่าง ๆ ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

2.1.3.1 ขั้นตอนการเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurial Stage)

เมื่อองค์การกำเนิดขึ้นนั้น ผู้ก่อตั้งและผู้บริหารองค์การมีความมุ่งหมายเป็นพิเศษในเรื่องความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์และการดิ้นรนเพื่อการดำรงอยู่ให้ได้ในตลาด ผู้ประกอบการจะอุทิศพลังการพลั่งใจทั้งหมดให้กับกิจกรรมการผลิตและการตลาดของผลิตภัณฑ์รูปแบบขององค์การในช่วงเวลานี้มักไม่เป็นทางการ (Informal) และไม่เป็นระบบราชการหรือระบบเจ้าขุนมูลนายแต่อย่างใด (Non-bureaucratic) การบริหารควบคุมมักขึ้นอยู่กับผู้ที่เป็นเจ้าของกิจการ ความเจริญเติบโตขององค์การจะเป็นผลมาจากการที่องค์การสามารถค้นคว้าหาสิ่งใหม่ให้กับผลิตภัณฑ์หรือการให้บริการที่องค์การจะเสนอกับตลาดหรือลูกค้าได้

ขั้นตอนในระยะนี้ขององค์การเสมือนหนึ่งเป็นเด็กแรกเกิด กิจกรรมมักมีขนาดเล็ก และความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของคนภายในองค์การในสิ่งใหม่จะทำได้มาก ผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่มักมีจำนวนประเภทย่อย ความจำเป็นของการเป็นผู้นำที่มีความสามารถจะเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อองค์การขณะเดียวกัน ผู้ประกอบการจะต้องหาทางปรับโครงสร้างเพื่อเตรียมพร้อมกับการที่องค์การจะเข้าสู่ช่วงของการเติบโตมากในอนาคต กิจกรรมจะต้องจัดหาและธำรงรักษาทรัพยากรต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ทำงานให้มากและมั่นคงเพียงพอ ดังนั้น รูปแบบของการบริหารแบบระบบเปิดจะเป็นเกณฑ์ที่สำคัญในอันที่จะช่วยเสริมสร้างประสิทธิผลให้กับองค์การได้

2.1.3.2 ขั้นตอนการรวมกำลัง (Collectivity Stage)

เมื่อองค์การสามารถมีผู้นำที่มีความสามารถในการนำพาองค์การเจริญเติบโตได้ในแวดวงของธุรกิจนั้น ๆ แล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการที่องค์การเริ่มกิจกรรมงานมากขึ้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำการจัดแผนงานพร้อมกับการจัดระดับชั้นการบังคับบัญชา พนักงานขององค์การมีความกระตือรือร้นในการทำงานและพร้อมใจในการนำมาซึ่งเป้าหมายขององค์การและแสดงออก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ถึงความผูกพันที่มีต่อองค์การสูงมาก อย่างไรก็ตามการติดต่อสื่อสารและการควบคุมยังคงมีความไม่เป็นทางการอยู่ (Mostly Informal) ถึงแม้ว่าองค์การจะเริ่มสร้างระบบโครงสร้างองค์การที่มีความเป็นทางการให้เห็นบ้างแล้วก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างกันภายในองค์การเป็นการเสริมสร้างบรรยากาศของการอยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวและการร่วมแรงร่วมใจของสมาชิก ซึ่งทำให้มีการพัฒนารูปแบบของมนุษย์สัมพันธ์ต่าง ๆ เข้ามาใช้ภายในองค์การมากขึ้นด้วย

ความจำเป็นขององค์การในช่วงขั้นตอนนี้เป็นความจำเป็นในด้านการมอบหมายงานให้พนักงานแต่ละคนไปทำพร้อมกับการควบคุมในระดับหนึ่งจากผู้บริหารระดับสูง พนักงานเองก็มีความต้องการที่จะได้มาซึ่งความเชื่อมั่นและความเป็นอิสระในกิจกรรมงานที่พวกเขากระทำ และผู้บริหารระดับสูงต่างมีความต้องการที่จะเห็นการร่วมมือทำงานด้วยกันและสามารถนำกิจกรรมงานต่าง ๆ เหล่านั้นในแต่ละแผนกมาประสานงานกันได้เป็นอย่างดี ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้บริหารที่จะต้องหาเครื่องมือและระบบที่ดี ในการควบคุมและประสานสัมพันธ์กันในแต่ละแผนกให้สามารถปฏิบัติงานและตัดสินใจในงานต่าง ๆ ได้เองอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่ต้องคอยรับคำสั่งจากผู้บริหารระดับสูงเสมอไป

2.1.3.3 ขั้นตอนการจัดระบบเป็นทางการและการควบคุม (Formalization And Control Stage)

ขั้นตอนนี้องค์การสามารถตั้งหลักได้แล้วและกำลังใช้ระบบเพื่อสร้างกฎระเบียบกระบวนการและการควบคุมให้มีขั้นตอนที่สมบูรณ์แบบ ทั้งนี้เพื่อให้มีประสิทธิภาพในการดำเนินการ ซึ่งกฎและระเบียบรวมทั้งแนวทางต่าง ๆ ที่กำหนดก็เพื่อการธำรงรักษาสิ่งต่าง ๆ ให้คงไว้ภายในองค์การ รูปแบบการบริหารในช่วงเวลานี้เป็นการมุ่งเน้นกระบวนการวิธีทำงาน และการมุ่งเป้าหมายผลงาน

สิ่งที่ผู้บริหารจะต้องระมัดระวังช่วงตอนนี้ก็คือ การที่องค์การมีกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนของการเป็นระบบราชการ (Bureaucratic) มากจนเกินไปจนทำให้เป็นข้อจำกัดในการที่พนักงานขององค์การจะมีความคิดสร้างสรรค์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ได้ องค์การเองก็มีโครงสร้างที่แข็งกระด้างขาดความยืดหยุ่นจับใจ องค์การเองก็มีขนาดที่ดูเหมือนว่าจะใหญ่เกินไปและซับซ้อนมากจนเกินกว่าจะจัดการได้อย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ การติดต่อสื่อสารไม่ค่อยเกิดบ่อยครั้งนักและมักเป็นไปในลักษณะที่เป็นทางการ ผู้บริหารระดับสูงมักให้ความสนใจในการวางแผนด้านกลยุทธ์ต่าง ๆ ทางธุรกิจและปล่อยให้การดำเนินงานต่าง ๆ ภายในองค์การเป็นภาระความรับผิดชอบที่ผู้บริหารระดับกลางเป็นผู้ตัดสินใจและจัดการ ระบบการให้ความดีความชอบและสวัสดิการต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับผลกำไรซึ่งถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการจูงใจให้ผู้บริหารและพนักงานทุ่มเทการปฏิบัติงานให้กับองค์การ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าในขั้นตอนดังกล่าว โครงสร้างขององค์การเริ่มจะปรับตัวคงที่ และเข้ารูป โดยกฎและระเบียบทางการต่าง ๆ จะถูกกำหนดขึ้นมาบังคับใช้ แต่การริเริ่มสิ่งใหม่ ๆ จะลดความสำคัญลง และจะมีการหันกลับไปเน้นถึงควมมีประสิทธิภาพและความมั่นคงต่าง ๆ ผู้มีอำนาจตัดสินใจ เริ่มจะถูกสงวนไว้โดยเฉพาะกับเจ้าหน้าที่บริหารที่มีตำแหน่งหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่มาก ซึ่งเป็นตำแหน่งที่อยู่สูงภายในโครงสร้าง วิธีการตัดสินใจที่กระทำไปจะมีลักษณะค่อนข้างไปในทางอนุรักษ์นิยมซึ่ง ณ. ขั้นนี้องค์การจะมีสภาพเป็นโครงรูปใหญ่ที่มีสภาพลักษณะของคนใดคนหนึ่งแล้ว บทบาทหน้าที่ต่าง ๆ จะมีการวางขอบเขตไว้แน่ชัด ซึ่งหากมีการลาออกไปก็จะสามารถหาคนแทนได้โดยไม่เกิดความเสียหายต่อองค์การ

2.1.3.4 ขั้นตอนของโครงสร้างที่ขยายตัว (Elaboration Of Structure stage)

วิธีการหนึ่งในการแก้ปัญหาอันเป็นผลมาจากการที่องค์การมีระเบียบแบบแผนมากเกินไปก็คือ การสร้างความสำนึกของการร่วมมือกันทำงานในลักษณะเป็นทีมงาน (Teamwork) และมีหน่วยประสานงาน (Task Force) ในทุกระดับตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงจนถึงระดับพนักงานชั้นต่ำขององค์การ ให้พัฒนาความรู้ความสามารถและความชำนาญเพื่อเผชิญหน้ากับปัญหาและร่วมมือทำงานด้วยกัน ทีมงานมักจะได้รับการวางตัวจากหลาย ๆ แผนกภายในองค์การ ในขณะเดียวกัน องค์การก็มักจะแยกตัวออกเป็นหลาย ๆ แผนกงานหรือฝ่ายต่าง ๆ ภายในองค์การเพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งปรัชญาของการเป็นองค์การที่มีขนาดเล็ก

ผู้บริหารในขั้นตอนนี้จะต้องมีระมัดระวังถึงการที่องค์การเริ่มก้าวเข้ามาสู่ช่วงที่องค์การมีสภาพใกล้สูญยอม หรืออาจเริ่มมีแนวโน้มของการถดถอยชั่วคราว ดังนั้นความจำเป็นในการที่จะปรับปรุงเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่เพื่อความพร้อมขององค์การในการฝ่าฟันกับสิ่งแวดล้อมด้านต่าง ๆ ทางธุรกิจจึงเป็นสิ่งจำเป็นต้องกระทำ ในหลาย ๆ องค์การถึงขนาดมีการเปลี่ยนตัวผู้บริหารระดับสูงเพื่อหาคนที่มีความสามารถมากยิ่งขึ้นมาบริหารงานกิจการ และในองค์การเองก็จำเป็นต้องหาวิธีการกระตุ้นให้พนักงานขององค์การคิดค้นผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ หรือแม้แต่การตัดค่าใช้จ่ายจำนวนมากเพื่อให้องค์การยังคงมีพลังกำลังและความสามารถในการแข่งขันได้ต่อไป ซึ่งถ้าหากผู้บริหารไม่สามารถนำพาให้องค์การรอดพ้นจากวิกฤติการณ์ที่กำลังจะคืบคลานเข้ามาและปรับตัวเองให้เข้าสู่ขั้นตอนใหม่ของความรุ่งเรืองอีกครั้งหนึ่งได้ องค์การก็อาจต้องพบกับขั้นตอนของการถดถอยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

โดยทั่วไปแล้ว องค์การในขั้นตอนนี้เป็นช่วงของการเจริญเติบโตอย่างเต็มที่ ขนาดขององค์การมักจะมีขนาดใหญ่และระบบการบริหารงานมีลักษณะของการเป็นระบบราชการหรือเจ้าขุนมูลนายอย่างเต็มตัว องค์การเต็มไปด้วระบบการควบคุมที่แน่นอนและเข้มงวด มีการใช้กฎเกณฑ์และระเบียบการต่างๆ อย่างมาก ผู้บริหารองค์การมีความพยายามที่จะพัฒนาการทำงานเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นทีม ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้องค์การเป็นระบบราชการมารกเกินไปกว่านี้ สิ่งที่สำคัญมากและผู้บริหารมักพยายามรณรงค์ให้คนภายในองค์การตระหนักถึงความสำคัญก็คือ สถานะและความมีชื่อเสียงขององค์การซึ่งผู้บริหารขององค์การมักนำมากล่าวอ้างถึงเพื่อทำการรณรงค์ พร้อมกันไปกับการปลุกจิตสำนึกถึงความยิ่งใหญ่ขององค์การ โดยมีการเน้นถึงสัญลักษณ์ เครื่องหมาย หรือสิ่งแสดงแทนความเป็นองค์การเพื่อให้พนักงานทั้งหลายเกิดความสำนึกที่จะทุ่มเทความพยายามในการทำงานให้กับองค์การอยู่เสมอ

ในขั้นตอนนี้สามารถสรุปได้ว่าเป็นขั้นตอนที่องค์การได้มีการขยายตลาดผลิตภัณฑ์และบริการออกไป ซึ่งฝ่ายจัดการจะเสาะหาผลิตภัณฑ์ใหม่เข้ามาพร้อมกับกรมมองหาช่องทางใหม่ ๆ เพื่อการเติบโตต่อไปอีก โครงสร้างองค์การจึงมีความสลับซับซ้อนและเบ่งบานออกไปมากเป็นองค์การขนาดใหญ่ ซึ่งการตัดสินใจจะเริ่มมีการกระจายออกไปตามจุดต่างๆ ด้วย

2.1.3.5 การถดถอยขององค์การ

ในที่สุดแล้วผู้บริหารหลายคนอาจต้องเผชิญกับความจริงที่เจ็บปวดในความล้มเหลวอันเนื่องมาจากการที่พบว่า การเจริญเติบโตและขยายตัวขององค์การไม่อาจเกิดขึ้นต่อไปได้อีก ยิ่งกว่านั้น ยังอาจต้องหยุดการดำเนินงานที่กำลังกระทำอยู่อีกด้วย สภาพเช่นนี้ในที่สุดแล้วก็เป็นสิ่งที่องค์การหลายแห่งไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ในการยอมรับถึงการที่ต้องปิดโรงงาน หรือกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการปลดพนักงานออกจากองค์การในที่สุดหรือในอนาคตอันใกล้

การที่องค์การจะมีสภาพของการถดถอยหรือเข้าสู่ขั้นตอนของการเสื่อมถอย (Decline Stage) ได้นั้น โดยมากแล้วเหตุผลสำคัญมักมาจากเหตุผลหลายประการดังต่อไปนี้ เช่น การที่องค์การไม่สามารถปรับตัวรับมือให้เข้ากันได้กับสิ่งแวดล้อมที่เข้ามากระทบกับองค์การ เช่น การที่ความต้องการหรือรสนิยมในการบริโภคของลูกค้าเปลี่ยนแปลงไปจากผลิตภัณฑ์เดิมขององค์การไปสู่ผลิตภัณฑ์หรือรสนิยมรูปแบบอื่นแทน แม้ว่าผู้บริหารจะพยายามหากกลยุทธ์แก้ไขต่าง ๆ ก็ไม่สามารถกู้สถานการณ์เดิมกลับคืนมาได้ อีกประการหนึ่งของเหตุผลในการถดถอยลงขององค์การซึ่งมักจะมีสัญญาณเตือนมาบ้างแล้ว ถ้าหากผู้บริหารรู้จักสังเกตและหมั่นพิจารณาก็คือ การที่ระบบและสภาพขององค์การเองมีโครงสร้างองค์การที่ไม่มีประสิทธิภาพและมีความซับซ้อนใหญ่โตเทอะทะมากเกินไป องค์การขาดการประสานงานที่ดี การติดต่อสื่อสารต้องผ่านหลายขั้นตอนและในบางครั้งเกิดความขัดแย้งระหว่างแผนงานกันเอง รวมทั้งการมีพนักงานจำนวนมากเกินไปที่ไม่จำเป็นกับปริมาณกิจกรรมงาน สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลพวงร่วมกันและสะสมความเสียหายต่อเนื่องจนทำองค์การเสื่อมถอยได้ในที่สุดทั้งสิ้น

เหตุผลประการสุดท้ายของการที่องค์การเข้าสู่สภาพการถดถอยนั้นก็คือ สภาพของสิ่งแวดล้อมเองที่ไม่สามารถเกื้อกูลหรืออำนวยความสะดวกสนับสนุนส่งเสริมทรัพยากรหรือปัจจัยเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่าง ๆ ที่องค์การต้องการและจำเป็นต้องไปอีกได้ โดยทั่วไปแล้ว ทรัพยากรจากสิ่งแวดล้อมประเภทนี้จะเป็นปัจจัยหลักขององค์การ ซึ่งกิจการจะขาดเสียมิได้ ในกรณีเช่นนี้มักจะเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติหรือโอกาสทางธุรกิจบางอย่างที่เป็นกรณีพิเศษ ดังนั้นถ้าหากองค์การต้องขาดสิ่งเหล่านี้ชีวิตขององค์การก็ย่อมที่จะเป็นไปไม่ได้ในการที่จะดำรงคงอยู่ตลอดไป

2.2 แนวคิดการดำเนินงานของอุตสาหกรรม

การจะศึกษาปัญหาในกระบวนการของการดำเนินงานในอุตสาหกรรมใดๆ ได้นั้นจำเป็นที่จะต้องทราบถึงวิธีการและแนวความคิดในการดำเนินงานในอุตสาหกรรม ในแต่ละด้านดังนี้

2.2.1 แนวคิดทางด้านการผลิต

สุบัญญัติ ไชยชาญ (2540:3) ได้กล่าวถึงแนวคิดทางด้านการผลิตไว้ว่าเกี่ยวข้องกับขั้นตอนหลัก ๆ 3 ขั้นตอน คือ

- 1) การวางแผนการผลิต หมายถึง การกำหนดแนวทางการดำเนินการผลิต เช่น การพิจารณาตัดสินใจว่าจะเลือกผลิตสินค้าหรือบริการชนิดใด จำนวนเท่าใด และจะใช้ระบบการปฏิบัติการแบบใด
- 2) การปฏิบัติการผลิต หมายถึง การลงมือปฏิบัติงานทางด้านการผลิตเพื่อให้เป็นไปตามแผนที่ได้วางไว้ล่วงหน้า
- 3) การควบคุมการผลิต หมายถึง การตรวจสอบและติดตามผลการผลิตเพื่อให้มั่นใจว่าผลงานมีความก้าวหน้าและประสบผลสำเร็จทุกประการ

2.2.1.1 การวางแผนการผลิต

พิชิต สุขเจริญพงษ์ (2538:25-26) กล่าวว่า การวางแผนการใช้ระบบการผลิต เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวางแผนเพื่อให้ระบบการผลิตและแปลงสภาพที่มีอยู่ เพื่อผลิตสินค้าและบริการอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยกิจกรรมนั้นประกอบด้วย การพยากรณ์การผลิต การวางแผนการผลิตรวม การจัดลำดับการผลิต การควบคุมการผลิต การวางแผนและจัดลำดับโครงการ และการวางแผนกำลังคน ดังนี้

- 1) การพยากรณ์การผลิต (Product Forecasting) การพยากรณ์การผลิตจัดว่าเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารการผลิตและปฏิบัติการ ด้วยพยากรณ์ที่ถูกต้อง ผู้บริหารจะสามารถวางแผนการผลิตและปฏิบัติการได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพยากรณ์การผลิตเป็นการคาดหมายถึงความต้องการของสินค้าและบริการในอนาคต โดยอาศัยข้อมูลจากอดีตที่ผ่านมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) การวางแผนผลิตรวม (Aggregate Planning) เป็นการวางแผนการผลิตในช่วงเวลาที่ต้องการ ซึ่งอาจเป็น 3 เดือน หรือ 6 เดือน การวางแผนการผลิตรวมจะเป็นการศึกษาและกำหนดอย่างคร่าว ๆ ถึงกลยุทธ์ที่ใช้ในการผลิตสำหรับช่วงที่จะวางแผน โดยพิจารณาถึงความต้องการ กำลังคนและเครื่องจักร ตลอดจนสินค้าคงเหลือ แล้วกำหนดว่าจะใช้กลยุทธ์ในการผลิตอย่างไร เช่น อาจผลิตสินค้าเท่ากับความต้องการในแต่ละเดือน โดยไม่เก็บสินค้าคงเหลือ หรืออาจผลิตสินค้าเท่า ๆ กันทุกเดือน ถ้าเดือนใดความต้องการไม่มากพอก็เก็บสินค้าที่เหลือไว้เพื่อจำหน่ายในเดือนถัดไป เป็นต้น

3) การจัดลำดับการผลิต (Job Scheduling) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับการผลิตตามงาน (job-shop production) เป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญเพราะประสิทธิภาพของระบบการผลิตมีผลจากลำดับการผลิตมาก การจัดลำดับการผลิตคือ การจัดลำดับความสำคัญของงานหรือสินค้าที่อยู่ระหว่างการผลิตเพื่อเข้ารับการผลิตในเครื่องจักร งานที่ให้ความสำคัญมากกว่าก็จะได้รับการจัดให้ทำก่อน

4) การควบคุมการผลิต (Production Control) เมื่อถึงขั้นตอนการผลิตสินค้าและบริการ สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งคือ การควบคุมการผลิต และการแปลงสภาพเพื่อให้ได้สินค้าและบริการในปริมาณและคุณภาพที่ต้องการ และทันตามเวลาที่กำหนด

5) การวางแผนและจัดลำดับโครงการ (Project Planning and Scheduling) เมื่อองค์การมีโครงการที่จะต้องจัดทำ การวางแผนและจัดลำดับโครงการก็จะเป็นกิจกรรมหลักที่ผู้บริหารต้องทำงานการวางแผนและจัดลำดับ โครงการประกอบด้วย

- (1) การกำหนด กิจกรรมที่ต้องทำในโครงการ
- (2) การกำหนดลำดับก่อนหลังของการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในโครงการ
- (3) การประมาณการเวลาของกิจกรรมที่ต้องทำ
- (4) การคำนวณหาเวลาแล้วเสร็จของโครงการ

6) การวางแผนกำลังคน (Personnel Planning) เนื่องจากงานส่วนใหญ่ในองค์การต้องทำโดยคน การวางแผนกำลังคนจึงเป็นกิจกรรมหลักอย่างหนึ่ง การวางแผนกำลังคนประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ คือ การจัดทำรายละเอียดงาน การจัดเลือกและว่าจ้างคนงาน การจัดปฐมนิเทศคนงานใหม่ การประเมินผลการทำงานของคนงาน การกำหนดระดับเงินเดือน และผลตอบแทนในการทำงาน

2.2.1.2 การปฏิบัติการผลิต

เปรี๊อง กิจรัตน์ภร (2543:14) ได้จำแนกการปฏิบัติทางด้านการผลิต ว่าประกอบ ด้วยโครงสร้างย่อยๆ คล้ายลูกโซ่ในแต่ละส่วนของโครงสร้างย่อยจะมีความเกี่ยวพันและเชื่อมโยง ต่อกัน ดังนี้

- 1) กระบวนการก่อนผลิต ทำหน้าที่เตรียมการก่อนปฏิบัติการ ซึ่งวัตถุดิบยังอยู่ในสภาพ เดิมและยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปร่างไปจากเดิม โดยประกอบด้วยกิจกรรมย่อย ๆ ดังนี้ คือ การรับ สิ่งของ การเอาของออก และอื่น ๆ (ถ้ามี)
- 2) กระบวนการผลิต เป็นกระบวนการที่วัตถุดิบกำลังเปลี่ยนแปลงและรูปร่างไปจาก เดิม ทั้งนี้ขั้นตอนกระบวนการผลิตประกอบด้วย การขึ้นรูปทรง การแบ่งแยก การตัดชิ้นส่วน การ ประกอบเข้า และอื่น ๆ (ถ้ามี)
- 3) กระบวนการหลังผลิต เป็นกิจกรรมขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายหลังจากกระบวนการผลิต และ กลายเป็นผลผลิตสินค้าออกมาแล้ว แต่ยังคงต้องมีกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวข้องอยู่ ได้แก่ การติดตั้ง การ บำรุงรักษา การซ่อมแซม การดัดแปลง

2.2.1.3 การควบคุมการผลิต

เพื่อให้การจัดการด้านการผลิตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพ และใช้ต้นทุนประหยัดที่สุด จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมการผลิตที่มีประสิทธิภาพ หลักการควบคุม การผลิต อาจจำแนกได้เป็น 2 ด้าน คือ การควบคุมด้านปริมาณ ซึ่งหมายรวมถึงการควบคุมเรื่อง เวลาที่ใช้ในการผลิตด้วย และการควบคุมด้านคุณภาพ ดังนี้ (พรธมนุช ชัยปิ่นชนะ, 2540:33-34)

- 1) การควบคุมด้านปริมาณ (Quantity Control) จะมุ่งเน้นให้กระบวนการ ผลิตได้ผลิตภัณฑ์ในปริมาณที่กำหนด โดยใช้เวลา (Time) ในการผลิตอย่างเหมาะสม ในการควบคุม ด้านปริมาณและเวลามีเทคนิคที่นิยมใช้ คือ แผนภูมิแกนต์ (Gantt Chart) เทคนิค CPM (Critical Path Method) เทคนิค PERT (Project Evaluation and Review Technique)

- 2) การควบคุมด้านคุณภาพ (Quality Control) โดยปกติคุณภาพของสินค้า หรือสิ่งของที่ผลิตอาจไม่คงที่เสมอ เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงของพนักงาน เครื่องจักร หรือสภาพ แวดล้อมอื่น ๆ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องควบคุมไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเกินกว่าระดับที่ยอมรับได้ การ ควบคุมคุณภาพโดยทั่วไปจะทำการตรวจสอบลักษณะที่สำคัญ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

- (1) การตรวจสอบเชิงคุณภาพ (Attribute Inspection) เป็นการตรวจ สอบเพื่อต้องการรู้ว่าของนั้นใช้งานได้หรือไม่ เป็นของดีหรือไม่

(2) การตรวจสอบความผันแปร (Variable Inspection) เป็นการตรวจสอบระหว่างของแต่ละชิ้นในปริมาณที่วัดได้ เป็นค่าต่อเนื่องเช่น น้ำหนัก ความยาว ความเข้มข้น เป็นต้น

การควบคุมด้านคุณภาพ สามารถแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่

- 1) การควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ซื้อมาจากภายนอก
- 2) การควบคุมคุณภาพระหว่างการผลิต โดยการสุ่มหรือตรวจทุกชิ้น
- 3) การควบคุมคุณภาพสินค้าสำเร็จรูปก่อนขายให้ลูกค้าโดยการสุ่มหรือตรวจทุกชิ้น

นอกจากนี้ ยังมีเทคนิคการควบคุมคุณภาพการผลิตที่นิยมใช้ในปัจจุบัน เรียกว่า "ความเสียหายเป็นศูนย์ หรือ Zero Defect" เทคนิคนี้ยึดหลักการขจัดความผิดพลาดทุกทาง โดยกระตุ้นให้คนงานเข้าใจและทราบถึงสาเหตุของความผิดพลาด เพื่อหาแนวทางแก้ไขสาเหตุเหล่านั้นร่วมกับผู้บริหาร

2.2.1.4 การควบคุมสินค้าคงคลัง (Inventory Control)

พิชิต สุขเจริญพงศ์ (2538:57-58) ได้กล่าวถึง สินค้าคงคลัง (Inventory) ว่า หมายถึง สินค้าหรือวัสดุที่เก็บไว้เพื่อการใช้งานหรือจำหน่ายในอนาคต องค์การต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นองค์การเพื่อการผลิตหรือการให้บริการ อาจเก็บสินค้าคงคลังไว้เป็นจำนวนมากหรือหลายชนิด ขึ้นอยู่กับลักษณะของกิจการที่องค์การนั้นทำอยู่ แต่โดยทั่วไปสินค้าคงคลังที่เก็บไว้ในองค์กรหรือหน่วยงานใด ๆ อาจจำแนกเป็นประเภทใดประเภทหนึ่งใน 4 ประเภทต่อไปนี้ คือ วัตถุดิบและชิ้นส่วนเพื่อการผลิต สินค้าคงคลังในระหว่างกระบวนการผลิต ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป หรือ ชิ้นส่วนของเครื่องจักรเครื่องมือต่าง ๆ

การเก็บสินค้าคงคลังขององค์การต่าง ๆ มีสาเหตุและเหตุผลของการเก็บแตกต่างกันไป และเหตุผลทั่วไปที่ทำให้ต้องทำการเก็บสินค้าคงคลัง ได้แก่

- 1) เพื่อให้มีจำหน่ายเมื่อลูกค้าต้องการ ลูกค้าที่ต้องการสินค้าหรือผลิตภัณฑ์อาจสั่งซื้อสินค้าเมื่อใดก็ได้ โดยที่ไม่อาจคาดหมายได้ การเก็บสินค้าคงคลังจะช่วยประกันว่า จะไม่เสียโอกาสในการทำกำไรจากการจำหน่ายสินค้า เมื่อลูกค้าต้องการ

- 2) เพื่อปรับเรียบการผลิต (Production Smoothing) สำหรับกรณีที่ต้องการมีลักษณะเป็นไปตามฤดูกาล และกรณีที่วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตมีปริมาณมากน้อยตามแต่ฤดูกาล

- 3) เพื่อประโยชน์ในการสั่งซื้อวัตถุดิบหรือชิ้นส่วนคราวละจำนวนมาก เนื่องจากการสั่งซื้อทีละจำนวนมากจะทำให้ได้ราคาต่อหน่วยถูกลงกว่าการสั่งซื้อทีละน้อย ๆ ในทำนองเดียวกันกับการผลิตทีละมาก ๆ จะทำให้ต้นทุนต่อหน่วยต่ำ ดังนั้น เมื่อเกิดการสั่งซื้อวัตถุดิบหรือผลิตภัณฑ์ทีละมาก ๆ ก็จำเป็นต้องมีการเก็บสินค้าคงคลังในรูปของวัตถุดิบและผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4) เพื่อแก้ปัญหากรณีที่วัตถุดิบอาจเน่าเสียได้ ในอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้วัตถุดิบจากพืชผลการเกษตร วัตถุดิบเหล่านี้จะเกิดการเน่าเสียได้ถ้าปล่อยทิ้งไว้นานเกินไป ดังนั้นการผลิต จะต้องแปรสภาพสินค้าเกษตรให้เป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปให้หมดในเวลาอันสั้น และเก็บผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปในลักษณะของสินค้าคงเหลือเพื่อให้ง่ายต่อต่อไป

5) เพื่อป้องกันการขาดแคลน โดยเฉพาะวัตถุดิบและชิ้นส่วนเครื่องจักร ที่จำเป็นต้องใช้ในการซ่อมบำรุงเครื่องจักร ถ้าเกิดขาดแคลน จะทำให้เกิดผลเสียหายต่อกระบวนการผลิตจากการต้องหยุดการผลิต จึงจำเป็นต้องเก็บสินค้าคงเหลือในรูปวัตถุดิบ และชิ้นส่วนเครื่องจักร เครื่องมือต่าง ๆ

6) เพื่อแยกกระบวนการผลิตให้เป็นอิสระจากกัน การเก็บสินค้าคงคลังในรูปผลิตภัณฑ์ที่ถึงสำเร็จระหว่างการผลิต จะช่วยให้การดำเนินของแต่ละส่วนในการกระบวนการผลิตแยกออกจากกันอย่างอิสระ เมื่อเกิดปัญหาขัดข้องในกระบวนการหนึ่ง จะไม่ทำให้กระบวนการถัดไปเกิดปัญหา เพราะสามารถใช้ผลิตภัณฑ์ที่สำเร็จรูปที่เก็บไว้ เพื่อผลิตต่อไปได้ ทำนองเดียวกันกับกระบวนการก่อนหน้าก็ไม่ต้องหยุดการผลิตเพราะสามารถผลิตและเก็บไว้เป็นสินค้าคงเหลือได้

นอกจากนี้ การควบคุมสินค้าคงคลัง มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ คือ เพื่อให้ต้นทุนจากการเก็บสินค้าคงคลังมีค่าต่ำสุด และเพื่อให้ลูกค้าหรือผู้รับบริการเกิดความพึงพอใจมากที่สุด จากการได้รับผลิตภัณฑ์ในปริมาณที่ต้องการตามเวลาที่กำหนด โดยทั่วไปวัตถุประสงค์ 2 ข้อนี้มีลักษณะที่ขัดแย้งกัน เพราะการพยายามลดต้นทุนการเก็บสินค้าคงคลัง จะทำให้ระดับความพอใจของลูกค้าต่ำลง ทั้งนี้การลดต้นทุนสินค้าคงคลัง โดยเก็บสินค้าคงคลังไว้น้อย ก็มีโอกาสสูงที่ลูกค้าจะไม่ได้ผลิตภัณฑ์ที่ต้องการ ในทางตรงกันข้าม ถ้าต้องการเก็บสินค้าคงคลังไว้เป็นจำนวนมาก จะทำให้ต้นทุนการเก็บสินค้าสูงขึ้น ดังนั้น การเก็บสินค้าคงคลังไว้มากเกินไป จะทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูง แต่ถ้าเก็บสินค้าคงคลังไว้น้อยเกินไป ก็จะทำให้ลูกค้าขาดความนิยม เนื่องจากสินค้าขาดแคลนบ่อย และยังส่งผลต่อกระบวนการผลิต ซึ่งอาจต้องรอคอยและเกิดการสูญเสียต้นทุนเนื่องจากขาดวัตถุดิบหรือชิ้นส่วนเครื่องจักร

ปัญหาการตัดสินใจของผู้บริหารระบบสินค้าคงคลัง จึงเป็นการถ่วงดุลวัตถุประสงค์ทั้งสอง โดยหลีกเลี่ยงการเก็บสินค้าคงคลังมากจนเกินไป หรือน้อยจนเกินไป ปัญหาการตัดสินใจในเรื่องการควบคุมสินค้าคงคลังจึงมีอยู่ 2 ประการ คือ

- 1) จำนวนที่จะสั่งซื้อหรือผลิตในแต่ละครั้งว่า ควรมีปริมาณเท่าใดจึงจะเหมาะสม
- 2) เวลาที่เหมาะสมในการสั่งซื้อหรือสั่งผลิตนอกจากการควบคุมสินค้าคงคลัง จะช่วยให้สินค้ามีปริมาณที่เหมาะสมไม่มากหรือน้อยจนเกินไป ดังนั้น การควบคุมสินค้าคงคลังจึงมีวัตถุประสงค์ดังนี้

(1) วัตถุประสงค์ทางการเงิน เพื่อไม่ให้เกิดเงินทุนจมในวัสดุ กรณีที่มีการจัดเก็บสินค้าคงคลังไว้เป็นจำนวนมากเกินความต้องการ จะทำให้เสียค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษา

(2) วัตถุประสงค์ด้านการผลิตและการขาย เพื่อให้มีวัสดุเพียงพอต่อการผลิตและมีสินค้าไว้พร้อมที่จะสนองความต้องการของลูกค้าได้ทันทีและต่อเนื่อง

(3) วัตถุประสงค์ด้านการเก็บรักษา เพื่อให้มีวัสดุอยู่ในสภาพพร้อมจะใช้ในการผลิตหรือขายตลอดเวลา โดยมุ่งให้เกิดการหมุนเวียนที่เหมาะสม เนื่องจากวัสดุทุกชนิดมีการเสื่อมสภาพตามเวลา

2.2.2 แนวคิดทางการเงิน

2.2.2.1 หน้าที่ของผู้บริหารทางการเงิน

แนวคิดนี้ให้ความสำคัญกับบุคคลผู้มีหน้าที่ในการตัดสินใจของผู้บริหารการเงิน ซึ่งมีหน้าที่ต้องปฏิบัติ 3 ประการ คือ (ธงชัย สันติวงษ์ และชัยยศ สันติวงษ์, 2536:31)

1. การคาดการณ์ถึงความต้องการของเงินทุน (Anticipating Financial Needs) หมายถึง การพยากรณ์และจัดบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ ทางการเงินที่คาดว่าจะเกิดขึ้นกับธุรกิจนั้นในอนาคต ทั้งนี้โดยวิธีการเน้นให้เห็นถึงกระแสเงินสดที่เข้ามาและกระแสเงินสดที่ออกไปจากธุรกิจนั้น

2. การจัดหาเงินทุน (Acquiring Financial Resource) หมายถึง การจัดหาเงินทุนมาเพื่อใช้ในการดำเนินกิจการนั้น เป็นเรื่องของการบอกให้รู้ว่าการจะหาเงินมาใช้จ่ายตามที่ต้องการได้เมื่อไร หาได้จากแหล่งใด และด้วยวิธีการอย่างไร ทั้งนี้รวมถึงเรื่องที่จะต้องค้นหาผู้มีเงินทุน วิธีการที่จะหาให้ได้ตรงตามกำหนดเวลา และรวมถึงการสร้าง ความมั่นใจให้กับผู้ที่มีเงินทุนที่จะยอมให้กู้ยืม ทั้งนี้ก็โดยการหาข้อเท็จจริงและให้ตัวเลขประกอบสนับสนุนคำขอที่สมจริงที่สุด

3. การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ (Allocating in the Business) หมายถึง การจัดสรรเงินทุนไปในสินทรัพย์อย่างใดที่จะก่อให้เกิดความเหมาะสมที่สุด นั่นคือต้องให้ความสำคัญระหว่างความสามารถในการทำกำไร (Profitability) และสภาพคล่อง (Liquidity) ของกิจการ โดยความสามารถในการทำกำไร หมายถึง ความสามารถในการให้ได้มาซึ่งรายได้ (Earning Power) ส่วนสภาพคล่องของกิจการ หมายถึง การมีสินทรัพย์ที่มีสภาพใกล้เคียงกับเงินสด

เพชรี ชุมทรัพย์ (2536:9) กล่าวว่า การที่ผู้บริหารการเงินจะแก้ไขปัญหาทางการเงินของธุรกิจได้นั้น ผู้บริหารการเงินจำเป็นต้องเข้าใจถึงปัจจัยพื้นฐาน ดังต่อไปนี้

1. เป้าหมายของธุรกิจ จุดเริ่มต้นของการประกอบธุรกิจ วัตถุประสงค์แรกที่จะต้องกำหนดให้ชัดเจนก็คือ จะประกอบธุรกิจประเภทใด มีเป้าหมายการลงทุนอย่างไร และเป้าหมายในการดำเนินงานของธุรกิจที่สำคัญคือ ให้ผู้ถือหุ้นปัจจุบันได้รับผลประโยชน์มากที่สุด เมื่อกำหนดเอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งมอบไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป้าหมายแล้ว นโยบายการลงทุน นโยบายการจัดหาเงินทุน และการวางแผนทางการเงิน ต้องมุ่งไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

2. กำหนดนโยบายการลงทุนในสินทรัพย์ เป็นการกำหนดที่จะลงทุนในสินทรัพย์มากน้อยเพียงใดจึงจะเหมาะสม เป็นต้นว่าควรลงทุนในลูกหนี้ สินค้าคงเหลือ และสินทรัพย์ถาวร ในแต่ละราย การจำนวนเท่าใดจึงจะเหมาะสมกับระดับการดำเนินงานในระดับนั้น ผู้บริหารจะต้องกำหนดนโยบายเป็นต้นว่านโยบายการให้สินเชื่อ นโยบายสินค้าคงเหลือ นโยบายการถือเงินสดขั้นต่ำ ฯลฯ

3. กำหนดนโยบายการจัดหาเงินทุน เงินทุนแต่ละรายการที่จัดหาเข้ามาจากแหล่งต่างๆ จะมีต้นทุนที่แตกต่างกัน และความเสี่ยงทางการเงินที่แตกต่างกัน ผู้บริหารการเงินต้องกำหนดนโยบายในการจัดหาเงินทุนให้เหมาะสมกับภาวะการณ์ เป็นต้นว่า กำหนดอัตราส่วนหนี้สินต่อสินทรัพย์รวมไม่เกิน 4 : 10 หรือร้อยละ 40 หรืออัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียนไม่ต่ำกว่า 2 : 1 เป็นต้น การตัดสินใจจัดการเงินทุนหมุนเวียน จะเกี่ยวข้องกับการกำหนดสัดส่วนเงินทุนระยะสั้นและเงินทุนระยะยาว เพื่อนำไปลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียน การตัดสินใจนี้ต้องประเมินถึงสิ่งต่างๆ ได้แก่ ความยืดหยุ่น ค่าใช้จ่ายในการจัดหาเงินทุน และความเสี่ยงของเงินทุนจากแหล่งทั้งสอง ดังนี้

ความยืดหยุ่น แหล่งเงินทุนระยะสั้นมีความยืดหยุ่นมากกว่าแหล่งเงินทุนระยะยาว เพราะกู้ยืมได้ง่ายกว่า ภาวะผูกพันระหว่างผู้กู้และผู้ให้กู้เป็นไปในระยะสั้น นอกจากนี้เงินกู้ระยะสั้นเงื่อนไขข้อผูกมัดที่น้อยกว่า ทำให้ธุรกิจคล่องตัวมากกว่า เหมาะแก่ธุรกิจที่ต้องการเงินทุนหมุนเวียนในระยะเวลานั้นๆ ถ้าใช้เงินกู้ระยะยาวจะมีเงินสดเหลือเกินความจำเป็นในช่วงที่ขายสินค้าได้

ค่าใช้จ่าย หนี้ระยะยาวมีค่าใช้จ่ายสูงกว่าหนี้ระยะสั้น เพราะอัตราดอกเบี้ยของหนี้ระยะยาวสูงกว่าของหนี้ระยะสั้น ทำให้ค่าใช้จ่ายในการจัดหาเงินทุนระยะยาวสูงกว่า หากธุรกิจมีเงินสดเหลือเกินความจำเป็น แล้วต้องการใช้หนี้คืนก่อนจะครบกำหนด ก็จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเป็นค่าปรับ

ความเสี่ยง แม้หนี้ระยะสั้นจะยืดหยุ่นและมีค่าใช้จ่ายถูกกว่า แต่ธุรกิจที่มีหนี้ระยะสั้นมาก ย่อมมีความเสี่ยงมากกว่า ถ้ามองความเสี่ยงใน 2 กรณี ต่อไปนี้ คือ การเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยของเงินกู้ระยะสั้น จะเปลี่ยนแปลงขึ้นลงตลอดเวลา ย่อมมีความเสี่ยงสูงกว่า แต่ขณะที่ดอกเบี้ยเงินกู้ระยะยาวจะคงที่ จึงเสี่ยงดอกเบี้ยที่สูงขึ้นในอนาคตได้ กรณีต่อมาคือ การได้ถอนหนี้คืนเมื่อครบกำหนด หากไม่มีเงินพอก็ต้องเลือกวิธีหาเงินมาชำระหนี้ หรือ (Refinancing) ถ้าเป็นช่วงภาวะเงินตึง การกู้ใหม่เพื่อชำระหนี้เก่า จะทำได้ลำบาก อาจนำไปสู่การล้มละลายได้ จึงทำให้การใช้เงินทุนจากหนี้ระยะสั้นจำนวนมากมีความเสี่ยงมากกว่า

4. การวางแผนทางการเงิน เพื่อให้การดำเนินงานของธุรกิจบรรลุเป้าหมายและสอดคล้องกับนโยบายขององค์กร จำเป็นต้องมีการวางแผนทางการเงิน พร้อมทั้งติดตามผลการปฏิบัติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานว่าเป็นไปตามแผน ที่กำหนดไว้หรือไม่ รวมทั้งวิเคราะห์สาเหตุแห่งความแตกต่างดังกล่าว เพื่อนำไปปรับแผนการปฏิบัติงานในโอกาสต่อไป เครื่องมือทางการเงินที่ใช้ในการวางแผนและติดตามผลได้ ได้แก่ งบแสดงการเคลื่อนไหวของเงินทุน (Fund Flow) งบแสดงการเคลื่อนไหวของเงินสด (Cash Flow) งบประมาณเงินสด (Cash Budget) อัตราส่วนทางการเงิน (Ratios) อัตราส่วนตามแนวตั้ง (Common Size) และแนวโน้ม (Trend)

แผนทางการเงิน แบ่งได้ 2 ลักษณะคือ แผนการเงินระยะยาว และแผนการเงินระยะสั้น แผนทางการเงินระยะยาวเป็นเรื่องเกี่ยวกับการลงทุนในงบลงทุน และการจัดหาเงินทุนระยะยาว ส่วนแผนทางการเงินระยะสั้น จะเกี่ยวข้องกับการลงทุนและการจัดหาเงินทุนระยะสั้นเป็นหลัก นอกจากนี้แผนระยะสั้นเป็นผลสะท้อนมาจากแผนทางการเงินระยะยาว หัวใจของการบริหารการเงินนั้นอยู่ที่การวางแผนและควบคุมวงจรการหมุนของเงิน ว่าผู้บริหารการเงินจะวางแผนและควบคุมวงจรการหมุนเงินอย่างไร

สรุปได้ว่า หน้าที่ของผู้บริหารการเงิน คือ การคาดการณ์ถึงความต้องการของเงินทุน การจัดหาเงินทุนจากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับการลงทุน โดยเสียต้นทุนต่ำที่สุด และการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การดำเนินงานของธุรกิจบรรลุเป้าหมายและสอดคล้องกับนโยบายขององค์กร ปัญหาที่ผู้บริหารการเงินต้องเผชิญก็คือ จะบริหารอย่างไรจึงจะให้ความสามารถในการหากำไร ความเสี่ยงจากการลงทุนและความเสี่ยงทางการเงินนี้ได้ดูแล หากธุรกิจสามารถลดความเสี่ยงโดยที่สามารถในการหากำไรยังอยู่ระดับเดิมแล้ว มูลค่าของธุรกิจก็จะสูงขึ้นทั้งนี้ต้องอาศัยปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ เป้าหมายของธุรกิจ การกำหนดนโยบายการลงทุนในสินทรัพย์ การกำหนดนโยบายการจัดหาเงินทุน และการวางแผนทางการเงิน มาช่วยวิเคราะห์ทางการเงินเพื่อเป็นแนวทางในการตัดสินใจ และทบทวนปรับปรุงแผนงานการบริหารดำเนินการต่อไป

2.2.2.2 การควบคุมเงินสด

กึ่งกนก พิชยานุคุณ (2537:42-47) ให้ความหมายของ เงินสด ว่าหมายถึง ธนบัตร เหรียญ เอกสารที่ใช้แทนเงิน เช่น เช็ค ตั๋วแลกเงิน ธนาณัติ เงินฝากธนาคาร เอกสารหรือสิ่งมีค่าที่มีลักษณะเช่นเดียวกับตัวเงิน เงินสดไม่ได้รวมถึงรายการที่อาจเข้าใจผิดว่าเป็นเงิน อาทิเช่น แสตมป์ เอกสารแสดงการเป็นหนี้ ตัวเงินรับ ตามปกตินั้น แบ่งเงินสดเป็น 2 ประเภท คือ เงินในมือ กับเงินฝากธนาคาร แต่ในการจัดทำรายงานการเงิน เงินทั้งสองรายการนี้จะถูกรวมยอดเข้าด้วยกัน เรียกว่า เงินสด

สินทรัพย์หมุนเวียนที่สำคัญและเป็นสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องมากที่สุด คือ เงินสด

ซึ่งมีความหมายรวมไปถึงเงินฝากธนาคารด้วย ปกติแล้วผู้บริการการเงินที่มีความสามารถจะไม่ถึงเอกสารเป็นเอกสารที่ส่งวนเวียนสำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอญญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เงินสดในกิจการไวกวามากเกินไป แม้ว่าการมีเงินสดมากจะแสดงถึงสภาพคล่องที่สูงก็ตาม แต่การถือเงินสดไวกวามากเกินไปจะทำให้เกิดต้นทุนค่าเสียโอกาส (Opportunity Cost) ซึ่งหมายถึง ผลตอบแทนที่กิจการควรได้รับถ้านำเงินสดที่เกิดความต้องการไปลงทุนระยะสั้นอื่น ๆ โดยส่วนใหญ่จะนำไปลงทุนในหลักทรัพย์เปลี่ยนมือง่าย เนื่องจากสามารถเปลี่ยนเป็นเงินสดได้ในเวลาอันรวดเร็ว และไม่เสี่ยงต่อการขาดทุนมากด้วย อย่างไรก็ตาม การซื้อหลักทรัพย์ที่เปลี่ยนมือง่ายนี้ จะกระทำเฉพาะในกรณีที่ธุรกิจมีเงินสดเกินความต้องการในระยะเวลานั้น ๆ เท่านั้น ถ้าหากว่ากิจการคิดว่า จะไม่มีโครงการอะไรที่ใช้เงินสดที่เกิดอยู่ในระยะอันใกล้ แต่ถ้ากิจการมีเงินสดเกิดความต้องการ เป็นการถาวรก็ควรจะใช้เงินสดที่เกินอยู่นั้นในระยะยาวหรือจ่ายปันผลเพิ่มหรือชำระหนี้ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ถือหุ้นมากกว่า

รายการค้าของกิจการ ส่วนใหญ่แล้วจะเกี่ยวข้องกับเงินสด และเงินสดเป็นสิ่งล่อตาล่อใจคนให้หยิบฉวยได้ง่าย เพราะเงินสดสามารถนำไปจับจ่ายใช้สอย แลกเปลี่ยนเป็นของอื่นได้ง่าย ผู้บริหารจึงต้องมีการควบคุมเงินสดและบัญชีเงินสดอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมเงินสด คือ

1. บัญชีที่บันทึกรายการที่เป็นเงินสดจะต้องแสดงข้อมูลที่ถูกต้อง ตรงกับความเป็นจริง เพื่อฝ่ายบริหารจะได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับเงินสดที่ถูกต้อง
2. เพื่อให้แน่ใจว่ามีเงินสดอยู่พอเพียงที่จะจ่ายชำระค่าใช้จ่าย เมื่อถึงกำหนด
3. จะได้ไม่ต้องเก็บรักษาเงินไวกวามากเกินความจำเป็นที่ต้องใช้ จะได้นำเงินส่วนที่เหลือใช้ไปลงทุนหาผลประโยชน์เพิ่มเติม

4. ป้องกันไม่ให้เงินสดสูญหายเพราะการขโมยหรือการทุจริต

วิธีการสำหรับการบริหารเงินสดเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด ผู้บริหารการเงินต้องเข้าใจวิธีการที่ใช้พิจารณาสำหรับการบริหารเงินสด ซึ่งมี 2 วิธีด้วยกัน ดังนี้

- 1) การบริหารเงินสดรับให้สอดคล้องกับการจ่ายเงินสด

วิธีการหนึ่งที่ช่วยให้กิจการมีเงินสดรับเพียงพอกับค่าใช้จ่ายประจำตลอดเวลา ก็คือ การพยายามทำให้เงินสดรับและจ่ายสอดคล้องกัน เครื่องมือที่ช่วยได้คือ งบประมาณเงินสด (Cash Budget) ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการวางแผนและการบริหารเงินสด การจัดทำงบประมาณเงินสด จะเริ่มตั้งแต่การประมาณการเกี่ยวกับรายรับและรายจ่ายเงินสดของกิจการในช่วงเวลาต่าง ๆ ในอนาคต อาจจัดทำงบประมาณเงินสดรายวัน รายสัปดาห์ รายเดือน รายไตรมาส หรือรายปี แล้วแต่ความต้องการของผู้บริหาร ส่วนมากมักทำเป็นงบประมาณเงินสดรายเดือนเป็นระยะเวลาตลอดปี งบประมาณเงินสดเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ในการวางแผนทางการเงิน ด้วยเหตุดังต่อไปนี้

- (1) ทำให้ผู้บริหารการเงินทราบว่าเงินสดรับและจ่ายในแต่ละเดือนมีมากน้อย

เพียงใดธุรกิจจะมีเงินสดเกินมือหรือขาดมือในเดือนใดบ้าง จำนวนเท่าใด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2) งบประมาณเงินสดแสดงถึงระยะเวลาที่กิจการจะมีเงินสดเกินมือ หรือขาดมือว่าเป็นระยะสั้นหรือระยะยาวเพียงใด เพื่อนำไปพิจารณาว่ากิจการควรจะนำเงินส่วนที่เกินไปลงทุน หรือกั๊ยมีเงินส่วนขาดในระยะเวลาสั้นเพียงใด

(3) สำหรับกิจการที่มีงบประมาณเงินสด ที่แสดงถึงจำนวนเงินสดขาดมือตลอดงวดงบประมาณ และยังมีท่าทางที่จะขาดมือเช่นนี้ต่อไปในงวดปีงบประมาณหน้า อาจจะทำให้เห็นว่า กิจการขาดเงินทุนหมุนเวียนเป็นการถาวร ควรจะหาเงินทุนเพิ่มเติมจากแหล่งระยะยาวอื่นบ้าง การจัดทำงบประมาณเงินสด ก็เช่นเดียวกับการทำงบประมาณอื่น ที่มีได้ทำครั้งเดียว จากข้อมูลของฝ่ายต่าง ๆ แล้วนำมาใช้เป็นงบประมาณประจำปีได้เลย ผู้รับผิดชอบจัดการเงินสด จะต้องหาวิธีปรับปรุงรายรับเงินสด และรายจ่ายเงินสดให้สอดคล้องกัน ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลดีแก่กิจการมากที่สุด

2) การบริหารวงจรกระแสเงินสด (Cash Cycle) ให้มีประสิทธิภาพ

หลักใหญ่ในการบริหารเงินสดคือ การที่กิจการจะต้องถือเงินสดไว้ในจำนวนที่พอเพียงเพื่อรักษาสภาพคล่อง (Minimum Operating Cash) และก็ไม่มากเกินไปที่จะทำให้เกิดการเสียประโยชน์ในการลงทุนด้านอื่น ๆ นั่นคือ การจัดวงจรกระแสเงินสดให้มีการหมุนเวียนคล่องตัว ไม่ติดขัดหรือหยุดชะงักในช่วงใดช่วงหนึ่ง กล่าวคือ การบริหารวงจรเงินสดของกิจการให้มีประสิทธิภาพต้องพยายามเร่งเงินสดรับและชะลอเงินสดจ่าย นั่นคือ การบริหารวงจรเงินสดที่ดีจะมีผลให้กระแสเงินสดรับมีเพียงพอกับการจ่ายกระแสเงินสดตลอดเวลา และมีวิธีการที่นิยมใช้มี 3 วิธีคือ

- (1) ชะลอการจ่ายกระแสเงินสดโดยการยืดเวลาชำระหนี้ (Stretching Accounts Payable)
- (2) เพิ่มอัตราหมุนเวียนของสินค้าคงคลัง (Increasing Inventory Turnover)
- (3) เร่งกระแสเงินสดรับโดยเก็บเงินจากลูกหนี้ให้เร็วขึ้น (Speeding The Collection of Accounts Receivable)

วงจรกระแสเงินสด (Cash Cycle) หมายถึง ระยะเวลาการหมุนเวียนของเงินสดตั้งแต่การรับเงินสดจากระยะเวลาการลงทุนในสินค้าคงคลัง รวมกับระยะเวลาเฉลี่ยสำหรับการลงทุนในลูกหนี้หักด้วยระยะเวลาที่ต้องจ่ายเงินสด คือ ระยะเวลาเฉลี่ยที่ต้องชำระหนี้เจ้าหนี้การค้า ผลลัพธ์คือระยะเวลาในการหมุนเวียนของเงินสดของกิจการจากระยะเวลาที่จ่ายเงินสดไปจนกว่าจะได้รับเงินสดรับเป็นการบอกให้ทราบถึงจำนวนวันที่กิจการต้องรอเพื่อจะได้รับเงินสดที่จ่ายลงทุนไปหมุนเวียนกลับมา ซึ่งก็คือ จำนวนเงินสดที่กิจการต้องการเพื่อลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนที่สำคัญคือ ลูกหนี้และสินค้าอันเป็นส่วนสำคัญของเงินทุนหมุนเวียนของกิจการ ดังนั้น ถ้ากิจการมีวงจรกระแสเงินสดสั้น ก็แสดงว่าการหมุนเวียนของเงินสดเร็วกว่า สามารถบริหารสินทรัพย์หมุนเวียนอย่างมี

ประสิทธิภาพสูงกว่า และจำนวนเงินสดที่ต้องการใช้ลงทุนในสินทรัพย์หมุนเวียนต่ำกว่ากิจการที่มีวงจรกระแสเงินสดยาว

นอกจากจะพิจารณาด้วยวิธีดังกล่าวแล้วผู้บริหารควรพิจารณาปัจจัยต่างๆดังต่อไปนี้ประกอบด้วย ได้แก่

1) ปัจจัยภายนอกกิจการ ที่สำคัญคือ

(1) ประเภทของอุตสาหกรรม อุตสาหกรรมบางประเภทมีระยะเวลาในการผลิตและขายค่อนข้างช้า ทำให้ต้องการการเงินสดในมือเพื่อการใช้จ่ายในจำนวนสูง

(2) สภาพตลาดการเงิน ถ้าอยู่ในสภาพขบเซา กิจการควรเตรียมเงินสดในมือให้มาก เพราะการหาเงินสดจากแหล่งภายนอกในระยะที่ตลาดการเงินขบเซาค่อนข้างยาก และมีต้นทุนสูง

2) ปัจจัยภายในกิจการ ประกอบด้วย

ลักษณะของกิจการ เช่น ถ้ากิจการค้าส่ง ย่อมต้องการเงินสดในมือจำนวนมากกว่ากิจการค้าปลีก ขนาดของรายได้ ถ้ากิจการมีรายได้สูงและค้าขาย ส่วนใหญ่เป็นการขายเชื่อก็ย่อมต้องการเงินสดในมือในจำนวนที่สูงกว่ากิจการที่ขนาดรายได้ต่ำกว่า

(1) ฐานะทางการเงิน กิจการที่มีฐานะการเงินดีจะสามารถหาแหล่งเงินทุนได้ง่าย สะดวกรวดเร็ว ด้วยต้นทุนที่เหมาะสมลักษณะลูกหนี้เมื่อเปรียบเทียบกับเจ้าหนี้ ถึงแม้กิจการจะมีการขายเชื่อจำนวนมาก ถ้าลูกหนี้ชำระเงินตามกำหนดชำระโดยตลอด และสามารถบริหารให้ลูกหนี้ชำระเงินภายในกำหนดและก่อนการจ่ายชำระเจ้าหนี้ ที่สำคัญคือ เจ้าหนี้การค้า กิจการนั้น ไม่ต้องถือเงินสดในมือไว้จำนวนมาก

(2) ลักษณะของสินค้า สินค้ามีขนาดใหญ่ ราคาแพง กิจการต้องการเงินสดในมือเพื่อการบริหารจำนวนมากกว่า

2.2.2.3 การควบคุมเงินสดรับ

นับตั้งแต่วันที่ที่รับเงินสดเข้ามาเก็บรักษาไว้ จนกระทั่งเงินจำนวนนั้นถูกนำฝากธนาคารต้องกำหนดให้มีผู้รับผิดชอบรักษาเงินจำนวนนั้นให้ปลอดภัย เงินสดเป็นทรัพย์สินอย่างหนึ่งของกิจการทำนองเดียวกับสินค้าคงเหลือ หากแต่ว่าโอกาสการสูญหายหรือถูกขโมยมีมากกว่า ทั้งนี้ดังกล่าวแล้วว่าเงินสดสามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นทรัพย์สินอื่นได้ง่าย และอีกประการหนึ่ง หากใครหยิบฉวยไปแล้วก็จะมีสภาพเหมือนกับเงินสดในมือของทุกคน พิสูจน์ไม่ได้ว่าเป็นเงินสดของกิจการ เพราะมีลักษณะเหมือนกัน และกิจการก็ไม่ได้จดบันทึกหมายเลขบนธนบัตรไว้

แต่ละกิจการจะมีวิธีควบคุมเงินสดรับแตกต่างกันไป หลักเกณฑ์การควบคุมเงินสดรับที่ให้นี้ให้นำไปปรับใช้ได้แตกต่างกันสำหรับแต่ละกิจการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 1) จัดให้มีการบันทึกวันที่ที่ได้รับเงินสด ระบุวันเวลา จำนวนเงิน ชื่อผู้รับเงิน ได้รับจากใคร ชำระค่าอะไร การทุจริตเกี่ยวกับเงินสดรับส่วนมากจะเกิดขึ้นก่อนที่จะได้มีการบันทึกรับเงิน เพราะตราบดที่ได้ลงบันทึกการรับเงินแล้ว หากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นก็สามารถติดตามได้ง่ายขึ้น
- 2) เงินสดรับทั้งหมดจะต้องฝากธนาคารทันทีในวันถัดมาจากการรับ หรือหากตกลงกับธนาคารได้ก็ให้นำฝากในเย็นวันนั้นเลย การจ่ายเงินไม่ควรจ่ายจากเงินสดส่วนที่รับเข้ามา แต่ควรจ่ายด้วยเช็คหรือจ่ายจากเงินสดย่อย สำหรับร้านค้าเล็ก ๆ ซึ่งบางครั้งจำเป็นต้องมีการรับคืนสินค้า และมองเงินสดที่รับไว้คืนไป ให้จัดทำตัวแสดงการคืนสินค้าเก็บไว้แทนที่เงินสดที่คืนให้ไป
- 3) เจ้าหน้าที่ที่เป็นผู้รับเงินสด ไม่ควรทำหน้าที่จดบันทึกบัญชีเกี่ยวกับการรับเงินนั้น และทางเจ้าหน้าที่ฝ่ายบัญชี ไม่ควรมีหน้าที่เข้าไปเกี่ยวกับตัวเงินสดที่รับมา
- 4) ถ้าหากว่าเป็นไปได้ ซึ่งควรต้องทำ เว้นแต่เป็นธุรกิจขนาดเล็กคือ หน้าที่การรับเงินสด ควรแยกออกต่างหากจากเจ้าหน้าที่การจ่ายเงิน

2.2.2.4 การควบคุมเงินสดย่อย

วิธีการที่ใช้ในการควบคุมเงินสดจ่ายมีดังนี้

- 1) การจ่ายรายการเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้จ่ายจากวงเงินสดย่อย นอกเหนือจากนี้แล้วให้จ่ายด้วยเช็คทั้งหมด ไม่ควรรนำเงินสดรับมาจ่ายเป็นค่าใช้จ่าย
- 2) เช็คทุกฉบับต้องมีหมายเลขเรียงลำดับไว้ การจ่ายเช็คทุกฉบับต้องควบคุมและบันทึกบัญชีไว้ด้วย
- 3) การส่งจ่ายเงินตามเช็ค ควรให้ผู้มีอำนาจลงลายมือชื่ออย่างน้อย 2 คน
- 4) ถ้าหากสามารถเป็นไปได้ให้กำหนดนโยบายไว้ว่าผู้ที่มีอำนาจอนุมัติการจ่ายเงินไม่ควรมีหน้าที่ลงลายมือชื่อในเช็คจ่ายเงิน
- 5) ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในเช็คส่งจ่ายเงินควรให้มีการตรวจสอบเอกสารการแสดงหนี้ ใบทวงหนี้ ใบสำคัญจ่าย หรือหลักฐานการขออนุมัติจ่ายเงินอื่น ๆ ให้เรียบร้อยเสียก่อน
- 6) สำหรับผู้มีหน้าที่ถือเงินสดไว้เพื่อใช้จ่าย ก่อนจะจ่ายเงินรายใดก็ตาม ต้องตรวจสอบดูว่ารายการนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของกิจการ ถูกต้องตามระเบียบ และจ่ายให้กับผู้ที่เป็นเจ้าหน้าที่หรือผู้ขายบริการให้จริง ๆ
- 7) เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายเงินรายการเดียวกัน ตลอดจนใบสำคัญจ่ายควรเย็บติดไว้เป็นปึกเดียวกัน แล้วประทับตรา "จ่ายเงินแล้ว" กำกับด้วยวันที่ที่จ่ายและเลขที่เช็คที่จ่ายให้กับเจ้าหน้าที่รายการนี้ เก็บไว้เรียงตามลำดับวันที่ ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการนำเอกสารบางฉบับมาเบิกจ่ายซ้ำอีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 8) ผู้มีหน้าที่เซ็นต์ลายมือส่งจ่ายเงินในเช็คไม่ควรทำหน้าที่ตรวจสอบและเก็บรักษาเช็คที่ธนาคารได้จ่ายเงินแล้วและส่งกลับมาให้
- 9) เจ้าหน้าที่ที่ลงบัญชีเกี่ยวกับการจ่ายเงินควรเป็นผู้ที่ได้รับเอกสารแสดงการจ่ายเงินที่ธนาคารส่งมาให้ (Bank Statement) และรับเช็คที่ธนาคารจ่ายเงินแล้วกลับคืนมา แล้วมีหน้าที่จัดทำงบกระทบยอดเงินฝากธนาคารนั้น (Bank Reconciliation)
- 10) เช็คที่ขีดฆ่าหรือเช็คที่ยกเลิก ไม่ควรฉีกออกจากสมุดเช็คให้คงไว้ตามเดิม และแสดงให้เห็นชัดโดยวิธีหนึ่งวิธีใดว่าเป็นเช็คที่ใช้ไม่ได้แล้ว

2.2.2.5 การจัดทำบัญชีของโรงงานอุตสาหกรรม

กิจการโรงงานอุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้า แม้จะมีวิธีการและหลักการทางบัญชีเช่นเดียวกับกิจการที่ขายสินค้าก็ตาม แต่ก็มีข้อแตกต่างกันบางประการ จำเป็นต้องใช้วิธีการทางบัญชีและรายงานเกี่ยวกับต้นทุนการผลิตเข้ามาช่วยควบคุม เนื่องจากกิจการที่ขายสินค้า จะเป็นการซื้อสินค้าสำเร็จรูปมาเพื่อขายหรือให้บริการแก่ลูกค้า และมีพนักงานซึ่งทำงานในสำนักงานและในแผนกขาย ขณะที่กิจการโรงงานอุตสาหกรรม เป็นการซื้อวัตถุดิบ (Raw Material) หรือวัสดุสำเร็จรูป (Finish Material) หรือชิ้นส่วนที่ต้องนำมาประกอบเป็นสินค้าสำเร็จรูป นอกจากนี้แล้วยังมีการจ้างคนงานเพื่อทำการผลิตวัตถุดิบข้างต้นให้เป็นสินค้าสำเร็จรูปที่จะขายได้อีกด้วย (ศรีสง่า กรรณสูต และ เจษฎา บุญเลิศ, 2524 :17)

นอกจากค่าวัตถุดิบ ค่าแรงที่ใช้ในโรงงานแล้ว ยังมีค่าใช้จ่ายอื่น ๆ เกี่ยวกับค่าใช้จ่ายโรงงาน (Factory Overhead) ค่าใช้จ่ายเหล่านี้จะเกิดขึ้นในกิจการที่ทำการผลิตสินค้า และถือเป็นต้นทุนส่วนหนึ่งของสินค้าสำเร็จรูป จึงต้องนำมาบันทึกเป็นต้นทุนสินค้าที่ทำการผลิต เพื่อคำนวณหาต้นทุนสินค้าที่ผลิตได้และพร้อมที่จะขายได้ ซึ่งต้นทุนในที่นี้มีค่าจำกัดความอย่างกว้าง ๆ ว่าหมายถึง ผลประโยชน์ที่จะได้รับหรือควรจะได้รับนั่นเอง

จุดมุ่งหมายของการทำบัญชีของกิจการอุตสาหกรรม ทำขึ้นเพื่อหาข้อมูลทางต้นทุนที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ต้นทุนผลิตภัณฑ์ (Product Costing) หมายถึง ต้นทุนของวัตถุดิบ ค่าแรง และค่าใช้จ่ายโรงงานที่ใช้ในการผลิตในโรงงาน โดยผ่านกรรมวิธีต่าง ๆ จนผลิตเสร็จเป็นสินค้าสำเร็จรูป ต้นทุนผลิตภัณฑ์นี้จะถูกจัดทำขึ้นโดยการจัดหา เก็บรวบรวม และบันทึกข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินการผลิตของกิจการ เพื่อจัดทำงบการเงิน สำหรับข้อมูลที่ได้และแสดงในงบการเงินนั้น มักจะเป็นข้อมูลที่จัดทำขึ้นตามหลักการบัญชีที่ยอมรับโดยทั่วไป เพื่อสามารถนำไปใช้ในการคาดคะเนหาต้นทุนสินค้าขายที่แสดงในงบกำไรขาดทุน และต้นทุนสินค้าคงเหลือปลายงวดในงบดุล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เพื่อการวางแผนและการควบคุม (Planning and Control) ผู้บริหารสามารถใช้ข้อมูลที่ได้จากการรวบรวมต้นทุนผลิตภัณฑ์ นำมาใช้ประกอบในการพิจารณาตัดสินใจ การวางแผน การประเมินผล การดำเนินงานของกิจการ ตลอดจนใช้เป็นหลักในการควบคุมต้นทุนการผลิต การตั้งราคาขาย การวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นภายในกิจการจากข้อมูลที่ได้จัดทำขึ้น สำหรับระบบบัญชีที่ใช้สำหรับกิจการอุตสาหกรรมนั้นอาจใช้ระบบบัญชีทั่วไป (General Accounting System) หรือระบบบัญชีต้นทุน (Cost Accounting System) สำหรับระบบบัญชีทั่วไป เป็นระบบบัญชีที่ไม่นำเอาวิธีการบัญชีต้นทุนมาใช้ในการพิจารณา แต่ถ้าใช้วิธีการตรวจนับยอดคงเหลือ (Period Physical Inventory) เกี่ยวกับวัตถุดิบคงเหลือ สินค้าระหว่างผลิตคงเหลือ สินค้าสำเร็จรูปคงคลัง เพื่อกำหนดหาต้นทุนรวมของสินค้าที่ผลิตสำเร็จระหว่างงวดบัญชีแต่ละงวด ส่วนระบบบัญชีต้นทุนจะมีลักษณะแตกต่างออกไป กล่าวคือจะใช้วิธีการจดบันทึกรายการต่าง ๆ แสดงการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะกำหนดหาต้นทุนสินค้าที่ผลิตขึ้น

2.2.3 แนวคิดส่วนประสมทางการตลาด

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2535:99-105) ให้ความหมายของ ส่วนประสมการตลาด (Marketing Mix) ว่าหมายถึง ปัจจัยทางการตลาดที่ควบคุมได้ ซึ่งบริษัทต้องใช้ร่วมกันเพื่อสนองความต้องการของตลาดเป้าหมาย

ส่วนประสมการตลาด เรียกอีกอย่างว่า ปัจจัยภายในทางการตลาด หรือปัจจัยทางการตลาด (Internal Marketing Factor หรือ Marketing Factor) เป็นเครื่องมือที่บริษัทควบคุมได้ โดยทั่วไปส่วนประสมทางการตลาดประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) การจัดจำหน่าย (Place) และการส่งเสริมการตลาด (Promotion) หรือเรียกว่า 4Ps ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.2.3.1 ผลิตภัณฑ์ (Product)

ผลิตภัณฑ์ หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าให้พึงพอใจ หรือสนใจให้เกิดความต้องการ มีกรรมสิทธิ์ การใช้ การบริโภค ผลิตภัณฑ์ที่เสนอขายจะมีตัวตนหรือไม่ก็ได้ ผลิตภัณฑ์จึงประกอบด้วย สินค้า บริการ สถานที่ ความคิด องค์การหรือบุคคล

ผลิตภัณฑ์สามารถจำแนกออกได้เป็น 3 ระดับ คือ

1) ผลิตภัณฑ์หลัก (Core Product) หมายถึง อรรถประโยชน์หรือผลประโยชน์ที่สำคัญของผลิตภัณฑ์ที่ให้แก่มูลนิธิ เช่น ปากกาให้เขียนได้ รถยนต์ใช้เป็นพาหนะ

2) รูปร่างผลิตภัณฑ์ (Actual Product) หรือ (Formal Product) หมายถึง ส่วนที่เป็นรูปร่างผลิตภัณฑ์ ประกอบด้วยระดับคุณภาพ คุณสมบัติหรือลักษณะเด่นของผลิตภัณฑ์นั้น รูปแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตราเยื่อ และบรรจุภัณฑ์ เป็นต้น ซึ่งเป็นลักษณะที่ผู้บริโภคสามารถสัมผัสหรือรับรู้ได้ ทั้งนี้ตัวผลิตภัณฑ์อาจเป็นการบริการก็ได้ เช่น โรงแรม ประกอบด้วยคุณภาพเป็นโรงแรมชั้นหนึ่งหรือชั้นสอง ลักษณะการบริการโรงแรมเป็นห้องคู่ ห้องเดี่ยว ส่วนรูปแบบคือ รูปร่างของโรงแรม ส่วนตราเยื่อคือ ชื่อโรงแรม ส่วนการบรรจุหีบห่อก็เปรียบเหมือนตัวตึกของโรงแรม เป็นต้น

3) ประโยชน์เพิ่มเติมของผลิตภัณฑ์ (Augmented Product) เป็นประโยชน์เพิ่มเติมที่ผู้ซื้อจะได้รับจากการซื้อผลิตภัณฑ์นั้น อาทิเช่น บริการติดตั้ง บริการขนส่ง การรับประกันผลิตภัณฑ์ เป็นต้น จะทำให้ผลิตภัณฑ์มีคุณค่ามากขึ้น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการแข่งขัน

การตัดสินใจในการบรรจุภัณฑ์ (Packaging Decisions) หมายถึง กิจกรรมในการออกแบบและผลิตสิ่งภาชนะสำหรับบรรจุหรือสิ่งห่อหุ้มสินค้า

ลักษณะของบรรจุภัณฑ์มี 3 ลักษณะ คือ

1. บรรจุภัณฑ์ชั้นแรก (Primary Package) เป็นบรรจุภัณฑ์ที่ห่อหุ้มตัวผลิตภัณฑ์โดยตรง ทำหน้าที่ป้องกันผลิตภัณฑ์ และอำนวยความสะดวกในการใช้งาน
2. บรรจุภัณฑ์ชั้นสอง (Secondary Package) เป็นบรรจุภัณฑ์ที่อยู่ถัดออกมา ใช้ป้องกันบรรจุภัณฑ์ในระดับแรกอีกทีหนึ่ง และใช้เป็นที่ดึงดูดความต้องการของผู้ซื้อ หรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ อันเป็นการเพิ่มโอกาสด้านการส่งเสริมการขายอีกทางหนึ่ง
3. บรรจุภัณฑ์เพื่อการขนส่ง (Shipping Package) เป็นบรรจุภัณฑ์ที่จำเป็นสำหรับการขนส่ง การเก็บรักษา และระบุงถึงผลิตภัณฑ์อำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้าย และป้องกันมิให้ผลิตภัณฑ์แตกหัก หรือชำรุดเสียหาย

ดังนั้น หน้าที่สำคัญของบรรจุภัณฑ์ประการแรก ก็คือ ใช้บรรจุและป้องกันสินค้า แต่ปัจจุบัน บรรจุภัณฑ์ได้ถูกใช้เป็นที่เครื่องมือทางการตลาดที่สำคัญอีกอันหนึ่ง ทั้งนี้เพราะ

1. การเพิ่มขึ้นของร้านค้าแบบบริการตนเอง (Self-Service)
2. ช่วยให้ผู้บริโภคจดจำตราของสินค้าได้
3. บรรจุภัณฑ์ที่พัฒนาให้ทันสมัยช่วยให้ได้เปรียบคู่แข่ง
4. บรรจุภัณฑ์ที่เหมาะสมกับสินค้าใหม่เป็นสิ่งที่จำเป็น ต้องพิจารณาถึงขนาด รูปร่าง วัสดุที่ใช้ สี ตราเยื่อ สิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมภาพลักษณ์ของสินค้าใหม่ให้เด่นชัดขึ้น

2.2.3.2 ราคา (Price)

ราคา หมายถึง มูลค่าผลิตภัณฑ์ในรูปตัวเงิน หรือเป็นสิ่งที่ต้องจ่ายสำหรับการได้มาซึ่งบางสิ่ง ซึ่งปัจจัยที่นำมาพิจารณาในการตั้งราคา มีดังนี้

ปัจจัยภายในที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจตั้งราคา ประกอบด้วย

- (1) วัตถุประสงค์ทางการตลาด
- (2) กลยุทธ์ส่วนประสมทางการตลาด (Marketing Mix Strategy)
- (3) ต้นทุน
- (4) ข้อพิจารณาด้านองค์การ เนื่องจากแต่ละองค์การจะมีฝ่ายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในด้านการตั้งราคาที่แตกต่างกัน ปกติแล้วฝ่ายบริหารจะเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์และนโยบายด้านราคา

ปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจตั้งราคา ได้แก่

- (1) ตลาดและความต้องการของตลาด
- (2) การรับรู้ของผู้บริโภคในราคาและผลิตภัณฑ์
- (3) ความสัมพันธ์ระหว่างราคาและความต้องการ (Demand)
- (4) ราคาและข้อเสนอของคู่แข่ง
- (5) ปัจจัยอื่น ๆ

วิธีการในการตั้งราคา มีดังนี้

1. การตั้งราคาโดยยึดต้นทุนเป็นหลัก ได้แก่
 - 1.1 วิธีต้นทุนบวก (Cost-Plus Pricing)
 - 1.2 การวิเคราะห์จุดคุ้มทุนและการตั้งราคาเพื่อให้ได้กำไรตามต้องการ (Breakeven Analysis and Target Profit Pricing)
2. การตั้งราคาโดยยึดผู้ซื้อเป็นหลัก (Perceived-Value Pricing)
3. การตั้งราคาโดยยึดการแข่งขันเป็นหลัก ได้แก่
 - 3.1 การตั้งราคาเพื่อเผชิญการแข่งขัน (Going-Rate Pricing)
 - 3.2 การตั้งราคาแบบประมูล (Sealed-Bid Pricing)

2.2.3.3 การจัดจำหน่าย (Place หรือ Distribution)

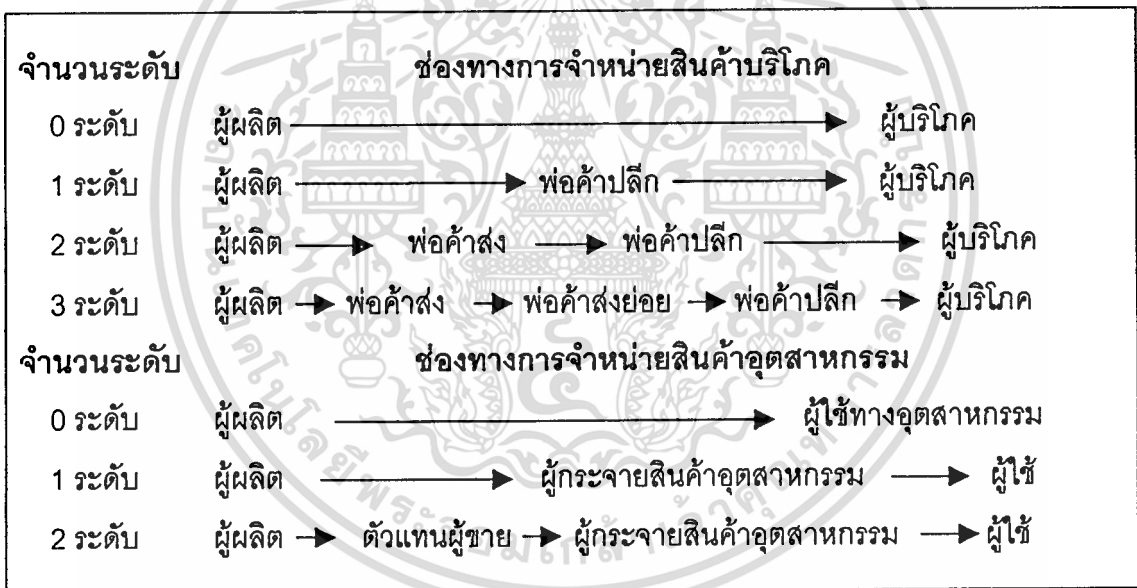
การจัดจำหน่าย หมายถึง โครงสร้างของช่องทางซึ่งประกอบด้วยสถาบันและกิจกรรม ใช้เพื่อเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์และบริการจากองค์การไปยังตลาด สถาบันที่นำผลิตภัณฑ์ออกสู่ตลาดเป้าหมาย ก็คือสถาบันตลาด ส่วนกิจกรรม เป็นกิจกรรมที่ช่วยในการกระจายสินค้า ประกอบด้วย การขนส่ง การคลังสินค้าและการเก็บรักษาสินค้าคงคลัง

องค์ประกอบของการจัดจำหน่าย ประกอบด้วย 2 ส่วน ดังนี้

1) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Channel of Distribution) หมายถึง เส้นทางที่ผลิตภัณฑ์ และ (หรือ) กรรมสิทธิ์ผลิตภัณฑ์ถูกเปลี่ยนมือไปยังตลาด เป็นกลไกที่เกี่ยวข้องกับการทำให้สินค้า ผ่านมือจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภค ในระบบช่องทางการจัดจำหน่ายจึงประกอบด้วย ผู้ผลิต คนกลาง เช่น ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก ซึ่งมีหน้าที่นำสินค้าจากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภค หรือผู้ใช้ทางอุตสาหกรรมรวมทั้งผู้บริโภค หนึ่งช่องทางการจัดจำหน่ายต่าง ๆ จะมีมากหรือน้อยเพียงใดนั้นจะขึ้นอยู่กับว่า ช่องทางนั้นๆ จะตอบสนองความต้องการและเหมาะสมกับอุปนิสัยในการซื้อสินค้าของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายได้ดีเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายที่ผู้ขายจะต้องใช้จ่ายไปเพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดจำหน่ายสินค้า

จำนวนระดับช่องทางการจัดจำหน่าย

ช่องทางการจัดจำหน่าย เริ่มจากผู้ผลิตซึ่งเป็นเจ้าของหรือที่ผู้รับผิดชอบต่อการขาย ความยาวของช่องทางการจัดจำหน่าย จึงขึ้นอยู่กับจำนวนของคนกลางในช่องทางนั้น ๆ ดังนี้

ที่มา : เผล็จ อมรศักดิ์, 2545: 40

ภาพที่ 2.1 จำนวนระดับช่องทางการจัดจำหน่าย

2) การกระจายตัวสินค้า (Physical Distribution) หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายตัวผลิตภัณฑ์จากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภค หรือผู้ใช้ทางอุตสาหกรรม

การกระจายสินค้า ประกอบด้วยงานที่สำคัญต่อไปนี้

(1) การขนส่ง (Transportation)

(2) การเก็บรักษาสินค้า (Storage) และการคลังสินค้า (Warehousing)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยมนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(3) การบริหารสินค้าคงเหลือ (Inventory Management)

2.2.3.4 การส่งเสริมการตลาด (Promotion)

เป็นการติดต่อสื่อสารเกี่ยวกับข้อมูลระหว่างผู้ขายกับผู้ซื้อเพื่อสร้างทัศนคติและพฤติกรรมการซื้อ การติดต่อสื่อสารอาจเป็นการขายโดยใช้พนักงานขาย (Personal Selling) และการขายโดยไม่ใช้พนักงานขาย (Non-personal Selling) ซึ่งประกอบด้วย การโฆษณา การส่งเสริมการขาย การให้ข่าวและการประชาสัมพันธ์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1) การโฆษณา (Advertising) เป็นกิจกรรมในการเสนอข่าวสารเกี่ยวกับองค์การและ (หรือ) ผลิตภัณฑ์ บริการหรือความคิด ที่ต้องการจ่ายเงินโดยผู้อุปถัมภ์รายการ เช่น การโฆษณาสินค้าหรือบริการผ่านสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร เป็นต้น

2) การขายโดยใช้พนักงานขาย (Personal Selling) เป็นกิจกรรมการแจ้งข่าวสารและจูงใจตลาดโดยใช้บุคคล กรณีเช่นนี้เป็นการติดต่อสื่อสารแบบเผชิญหน้าระหว่างผู้ขายหรือผู้ผลิตกับลูกค้าที่คาดหวัง

3) การส่งเสริมการขาย (Sale Promotion) หมายถึง กิจกรรมการส่งเสริมที่นอกเหนือจากการโฆษณา การขายโดยใช้พนักงาน และการให้ข่าว ซึ่งสามารถกระตุ้นความสนใจ การทดลองใช้ หรือ การซื้อโดยลูกค้าชั้นสุดท้ายหรือบุคคลอื่นในช่องทาง การส่งเสริมการขาย อาจกระตุ้นให้ผู้บริโภค เช่น การลด แลก แจก แถม ฯลฯ กระตุ้นคนกลาง และพนักงานขาย เช่น การจัดประชุม การแข่งขันการขาย

4) การให้ข่าวและการประชาสัมพันธ์ (Publicity and Public Relation) การให้ข่าว เป็นการเสนอความคิดเห็นสินค้าหรือบริการที่ไม่ต้องมีการจ่ายเงิน จากองค์การที่ได้รับผลประโยชน์ ตัวอย่างเช่น การให้ข่าวเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ บุคคล การจัดประชุม สัมมนาแก่สื่อมวลชน ส่วนการประชุมสัมพันธ์ หมายถึง ความพยายามที่มีการวางแผน โดยองค์การหนึ่ง เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีต่อองค์การให้เกิดกับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง การประชาสัมพันธ์เป็นการติดต่อสื่อสารกับกลุ่มต่าง ๆ ได้แก่ ประชาชนทั่วไป ผู้ถือหุ้นหน่วยงานราชการ วิธีการประชาสัมพันธ์อาจทำให้ เช่น การตีพิมพ์ การให้ข่าวเกี่ยวกับบุคคล ผลิตภัณฑ์ของบริษัท การจัดเหตุการณ์พิเศษต่าง ๆ (ประชุม สัมมนา จัดกีฬาหรือเป็นสปอนเซอร์) และการให้บริการชุมชน (การบริจาค การสนับสนุนกีฬา การอนุรักษ์วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม) เป็นต้น

<p>ผลิตภัณฑ์ (Product) รูปลักษณะ (Features) คุณภาพ (Quality) รูปแบบ (Style) ขนาด (Size) ตราสินค้า (Brand) การบรรจุหีบห่อ (Packaging) ส่วนประสมผลิตภัณฑ์ (Product Mix) สายผลิตภัณฑ์ (Product Line) การรับประกัน (Warranty) การติดตั้ง (Installation) การให้บริการ (Servicing) ฯลฯ</p>	<p>ราคา (Price) การกำหนดวัตถุประสงค์ในการตั้งราคา (Pricing Objective) วิธีการตั้งราคา (Pricing Market) นโยบายและกลยุทธ์ราคา (Pricing Policies and Strategies) ฯลฯ</p>
<p>ลูกค้า (Customer)</p>	
<p>การจัดจำหน่าย (Place) การกำหนดช่องทางการจัดจำหน่าย (Channel of Distribution) การกระจายตัวสินค้า (Physical Distribution)</p>	<p>การส่งเสริมการตลาด (Promotion) การโฆษณา (Advertising) การขายโดยใช้พนักงานขาย(Personal Selling) การส่งเสริมการขาย (Sales Promotion) การให้ข่าวและการประชาสัมพันธ์(Publicity and Public Relation)</p>

ที่มา : ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ , 2535 : 105

ภาพที่ 2.2 ส่วนประสมการตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับโรงสีข้าว

จากการศึกษาของ อารีย์ เชื้อเมืองพาน (2536) ที่ได้ทำการศึกษาถึงการตลาดของข้าวหอมมะลิ โดยการสัมภาษณ์เกษตรกรที่ปลูกข้าวหอมมะลิ พ่อค้ารวบรวมท้องที่ และพ่อค้าโรงสีในจังหวัดเชียงราย ซึ่งให้เป็นจังหวัดตัวแทนของภาคเหนือ และจังหวัดสุรินทร์ ซึ่งทำให้เป็นจังหวัดตัวแทนของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้ผลสรุปดังนี้คือ การตลาดข้าวหอมมะลิประกอบไปด้วยตลาด 4 ระดับ ได้แก่ ตลาดระดับท้องที่ ตลาดระดับถิ่น ตลาดขายส่งกรุงเทพฯ และตลาดส่งออก ซึ่งกิจกรรมการตลาดจะดำเนินการโดยผู้ประกอบการหลายฝ่าย ได้แก่ พ่อค้า รวบรวมท้องที่ พ่อค้าโรงสี พ่อค้าขายส่งกรุงเทพฯ พ่อค้าส่งออก หยกหรือนายหน้า และพ่อค้าปลีกข้าวสาร

2. พ่อค้ารวบรวมท้องที่ จะทำหน้าที่รวบรวมข้าวเปลือก จากเกษตรกรเพื่อจำหน่ายต่อในตลาดท้องถิ่น พ่อค้าประเภทนี้จะดำเนินธุรกิจอยู่ในแหล่งผลิตเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน เช่น ในหมู่บ้าน หรือในตำบลเดียวกัน และมักจะเป็นผู้มีฐานะดี เป็นที่รู้จักกันดีในหมู่เกษตรกร พ่อค้าท้องที่บางรายมีการปล่อยสินเชื่อที่เป็นเงินสด หรือปัจจัยการผลิตให้แก่เกษตรกร โดยมีข้อผูกมัดว่าเกษตรกรจะต้องขายข้าวเปลือกให้แก่พ่อค้าท้องที่ ซึ่งทำให้เกษตรกรไม่มีอิสระในการตัดสินใจในการขายผลผลิตของตนเอง ในบางตลาดระดับท้องที่ที่มีพ่อค้าท้องที่จำนวนมาก ทำให้มีการแข่งขันในการรับซื้อข้าวเปลือกจากเกษตรกรมาก แม้ว่าจะมีพฤติกรรมการแข่งขันกันสูง แต่อำนาจการต่อรองยังคงเป็นของพ่อค้าท้องที่มากกว่าเกษตรกร

3. พ่อค้าโรงสี จะทำหน้าที่รวบรวมข้าวเปลือก เพื่อนำมาแปรรูปเป็นข้าวสาร การติดต่อซื้อขายข้าวเปลือกของพ่อค้าโรงสี มีทั้งการซื้อโดยตรงจากเกษตรกร หรือซื้อผ่านพ่อค้าท้องที่ ซึ่งทำหน้าที่เป็นนายหน้าคอยอำนวยความสะดวกให้กับโรงสี และสามารถรวบรวมข้าวเปลือกได้จำนวนมากเป็นประจำ ส่วนการติดต่อขายนั้น พ่อค้าโรงสีจะจำหน่ายข้าวสารให้กับร้านขายส่งภายในจังหวัดบ้างเล็กน้อย โดยข้าวสารส่วนใหญ่นั้นจะจำหน่ายให้กับพ่อค้าขายส่งกรุงเทพฯ พ่อค้าส่งออก หรือจำหน่ายโดยผ่านหยก

4. หยก คือ นายหน้าหรือตัวแทนของโรงสีในการจำหน่ายข้าวสารให้กับพ่อค้าขายส่งภายในประเทศ หรือพ่อค้าส่งออก โดยหยกแต่ละรายจะเป็นตัวแทนของโรงสีหลายๆ โรงขณะเดียวกัน โรงสีแต่ละโรงมักจะติดต่อกับหยกมากกว่าหนึ่งราย ในแต่ละวันหยกจะได้รับตัวอย่างข้าวสารจากโรงสีที่ติดต่อ และจะนำตัวอย่างข้าวเหล่านั้นมาแยกตามชนิดและคุณภาพ แล้วจะแบ่งเป็นห่อเล็กๆ เพื่อนำไปเสนอให้กับพ่อค้าส่งออก และพ่อค้าขายส่งภายในประเทศ โดยหยกจะต้องรับผิดชอบดูแลการส่งมอบข้าวให้ผู้ซื้อตรงตามปริมาณและคุณภาพที่ได้ตกลงซื้อขายกัน โดยโรงสีเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในการขนส่งจากโรงสีมายังโกดังของพ่อค้าขายส่งภายในประเทศ หรือพ่อค้าส่ง

ออก นอกจากนี้หนังกยังเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องการชำระเงินระหว่างผู้ซื้อกับผู้ขาย หลังจากส่งมอบข้าวถึงโกดังของผู้ซื้อเรียบร้อยแล้ว

5. พ่อค้าขายส่งภายในประเทศ จะทำหน้าที่รับซื้อข้าวสารจากหยง หรือจากโรงสีโดยตรง แล้วนำข้าวสารมาบรรจุใส่ถุง เพื่อจำหน่ายปลีก หรือบรรจุกระสอบใหม่ เพื่อขายส่งให้แก่พ่อค้าปลีกข้าวสาร

6. พ่อค้าส่งออก คือ บริษัทส่งออกข้าวไปยังตลาดต่างประเทศ โดยจะทำการรับซื้อข้าวสารจากหยงหรือจากโรงสีโดยตรงบริษัทส่งออกข้าวมักจะต้องอยู่ในประเทศ โดยจะทำการรับซื้อ

2.3.1 วิธีการตลาดข้าวในประเทศไทย

วิธีการตลาดข้าว จะเป็นการศึกษาถึงช่องทางการตลาดของข้าว จากข้าวเปลือกแปรรูปไปเป็นข้าวสาร และจำหน่ายไปยังพ่อค้าประเภทต่างๆ จนถึงมือผู้บริโภค ซึ่งจากการศึกษาของกรมการค้าภายใน พบที่จะสรุปวิธีการตลาดข้าวในประเทศไทยได้ดังนี้

1. เกษตรกรหรือชาวนา ผลผลิตข้าวเปลือกทั้งหมดของเกษตรกรถูกแบ่งออกเป็น 5 ส่วน ส่วนแรกจำหน่ายให้พ่อค้าข้าวเปลือก คิดเป็นร้อยละ 56.0 ของผลผลิตทั้งหมด ส่วนที่สองจำหน่ายให้กับตัวแทนหรือนายหน้าที่มาติดต่อขอซื้อข้าวเปลือกจากเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 15.2 ของผลผลิตทั้งหมด ส่วนที่สามเกษตรกรจะจำหน่ายให้กับโรงสีโดยตรง คิดเป็นร้อยละ 20.0 ของผลผลิตทั้งหมด และอีก 2 ส่วน จะจำหน่ายให้กับสถาบันเกษตรกร หรือกลุ่มเกษตรกรและสถาบันของรัฐ เช่น ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร องค์การตลาดเพื่อเกษตรกร เป็นต้น คิดเป็นร้อยละ 2.0 และ 6.8 ของผลผลิตทั้งหมด ตามลำดับ

2. พ่อค้าข้าวเปลือก จะจำหน่ายข้าวเปลือกที่รวบรวมไว้จากเกษตรกร ตัวแทนให้กับโรงสี ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 60 ของผลผลิตทั้งหมด

3. ตัวแทนหรือนายหน้า จะแบ่งข้าวเปลือกที่รับซื้อจากเกษตรกรออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกจำหน่ายให้กับพ่อค้าข้าวเปลือก คิดเป็นร้อยละ 4 ของผลผลิตทั้งหมด ส่วนที่เหลือจะจำหน่ายให้กับโรงสีโดยตรง คิดเป็นร้อยละ 11.2 ของผลผลิตทั้งหมด

4. กลุ่มเกษตรกรหรือสหกรณ์การเกษตร ข้าวเปลือกจะถูกแบ่งเป็น 2 ส่วน โดยส่วนแรกจะจำหน่ายให้กับสถาบันของรัฐ เช่น ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร องค์การตลาดเพื่อเกษตรกร เป็นต้น ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 0.4 ของผลผลิตทั้งหมด ส่วนที่สองจะจำหน่ายให้กับโรงสี คิดเป็นร้อยละ 1.6 ของผลผลิตทั้งหมด

5. ธนาคารเพื่อการเกษตรหรือสหกรณ์การเกษตร หรือองค์การตลาดเพื่อเกษตรกรเป็นสถาบันของรัฐบาล ที่ทำการรวบรวมข้าวเปลือกจากเกษตรกร และกลุ่มเกษตรกรหรือสหกรณ์การเกษตร ผลผลิตที่รวบรวมได้ทั้งหมดจะจำหน่ายให้กับโรงสี คิดเป็นร้อยละ 7.2 ของผลผลิตทั้งหมด

6. โรงสี จะทำการแปรรูปข้าวเปลือกที่รวบรวมได้ทั้งหมด ให้เป็นข้าวสาร โดยจะแบ่งข้าวสารออกเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกจะจำหน่ายโดยผ่านหอย คัดเป็นร้อยละ 75 ของปริมาณข้าวสารทั้งหมด ส่วนที่เหลือจะจำหน่ายให้กับผู้ค้าส่งภายในประเทศ และผู้ส่งออก คัดเป็นร้อยละ 15 และ 10 ของปริมาณข้าวสารทั้งหมด ตามลำดับ

7. หอย เป็นนายหน้าหรือตัวแทนของโรงสี ในการจำหน่ายข้าวสาร โดยแบ่งข้าวสารออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกจำหน่ายให้ผู้ส่งออก คัดเป็นร้อยละ 45 ของปริมาณข้าวสารทั้งหมด ส่วนที่เหลือจะจำหน่ายให้กับผู้ค้าส่งภายในประเทศ คัดเป็นร้อยละ 30 ของปริมาณข้าวสารทั้งหมด

8. ผู้ค้าส่งภายในประเทศ จะจำหน่ายข้าวสารทั้งหมดให้กับผู้ค้าปลีกภายในประเทศภายในประเทศ คัดเป็นร้อยละ 45 ของปริมาณข้าวสารทั้งหมด

9. ผู้ส่งออก ข้าวสารทั้งหมดที่ทางบริษัทผู้ส่งออกรับซื้อไว้ จะถูกส่งนำไปจำหน่ายให้กับตลาดในต่างประเทศ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 55 ของปริมาณข้าวสารทั้งหมด

2.3.2 การกำหนดขนาดของโรงสี

โรงสีข้าว ทำหน้าที่เป็นผู้แปรรูปข้าวเปลือกเป็นข้าวสาร ขายให้ตลาดผู้บริโภคกลุ่มต่างๆ รายได้ของโรงสีมาจากค่าบริการแปรรูปรวมทั้งผลพลอยได้จากการสีข้าว เช่น ปลายข้าว รำและแกลบ นอกจากนี้โรงสียังมีบทบาทในด้านการแปรรูปสินค้า ชื่อขาย และขนส่ง จำแนกโรงสีข้าวได้ 3 ประเภทตามกำลังการผลิต คือ ประเภทที่ 1 โรงสีขนาดเล็กมีกำลังการผลิต ต่ำกว่า 5 ตันข้าวเปลือกต่อวัน ประเภทที่ 2 โรงสีขนาดกลางมีกำลังการผลิต 5-20 ตันข้าวเปลือกต่อวัน และประเภทที่ 3 โรงสีขนาดใหญ่มีกำลังการผลิตมากกว่า 20 ตันข้าวเปลือกต่อวันขึ้นไป ซึ่งโรงสีแต่ละขนาดจะมีหน้าที่แตกต่างกันไปตามสถานที่ที่โรงสีตั้งอยู่ดังนี้

1. โรงสีขนาดเล็ก จะตั้งอยู่ตามหมู่บ้านในชนบทที่เป็นแหล่งผลิตข้าว ซึ่งในหมู่บ้านหนึ่งๆ จะมีโรงสีข้าวมากกว่า 1 โรง ตามขนาดและปริมาณผลผลิตข้าวของหมู่บ้าน โรงสีจะรับจ้างสีข้าวให้กับเกษตรกรแล้วคิดค่าบริการจากผลพลอยได้จากการสีข้าวเพื่อนำไปจำหน่ายให้ผู้เลี้ยงสัตว์หรือใช้เลี้ยงหมูซึ่งเป็นอาชีพหลักของสีขนาดเล็ก นอกจากนี้เจ้าของโรงสียังมีอาชีพขายของชำและเป็นพ่อค้าคนกลางรับซื้อข้าวและพืชผลอื่นจากเกษตรกรด้วย อาจจะนำผลผลิตมาเก็บไว้ในยุ้งฉางของตนเพื่อนำออกขายในช่วงที่ราคาสูงขึ้น ซึ่งอาจจำหน่ายให้โรงสีขนาดใหญ่ในตัวอำเภอหรือจังหวัด

2. โรงสีขนาดกลาง มักจะตั้งอยู่ในเขตอำเภอหรือจังหวัดทั่วประเทศ หน้าที่สำคัญคือการให้บริการแปรรูปข้าวเปลือกเป็นข้าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคในจังหวัดหรือจังหวัดใกล้เคียงซึ่งมีทั้งจำหน่ายผ่านพ่อค้าขายส่งและขายปลีกในจังหวัดหรือจำหน่ายโดยตรงแก่ผู้บริโภครายใหญ่ เช่น ร้านอาหาร โรงเรียน เป็นต้น โรงสีจะรับซื้อข้าวเปลือกจากเกษตรกรโดย

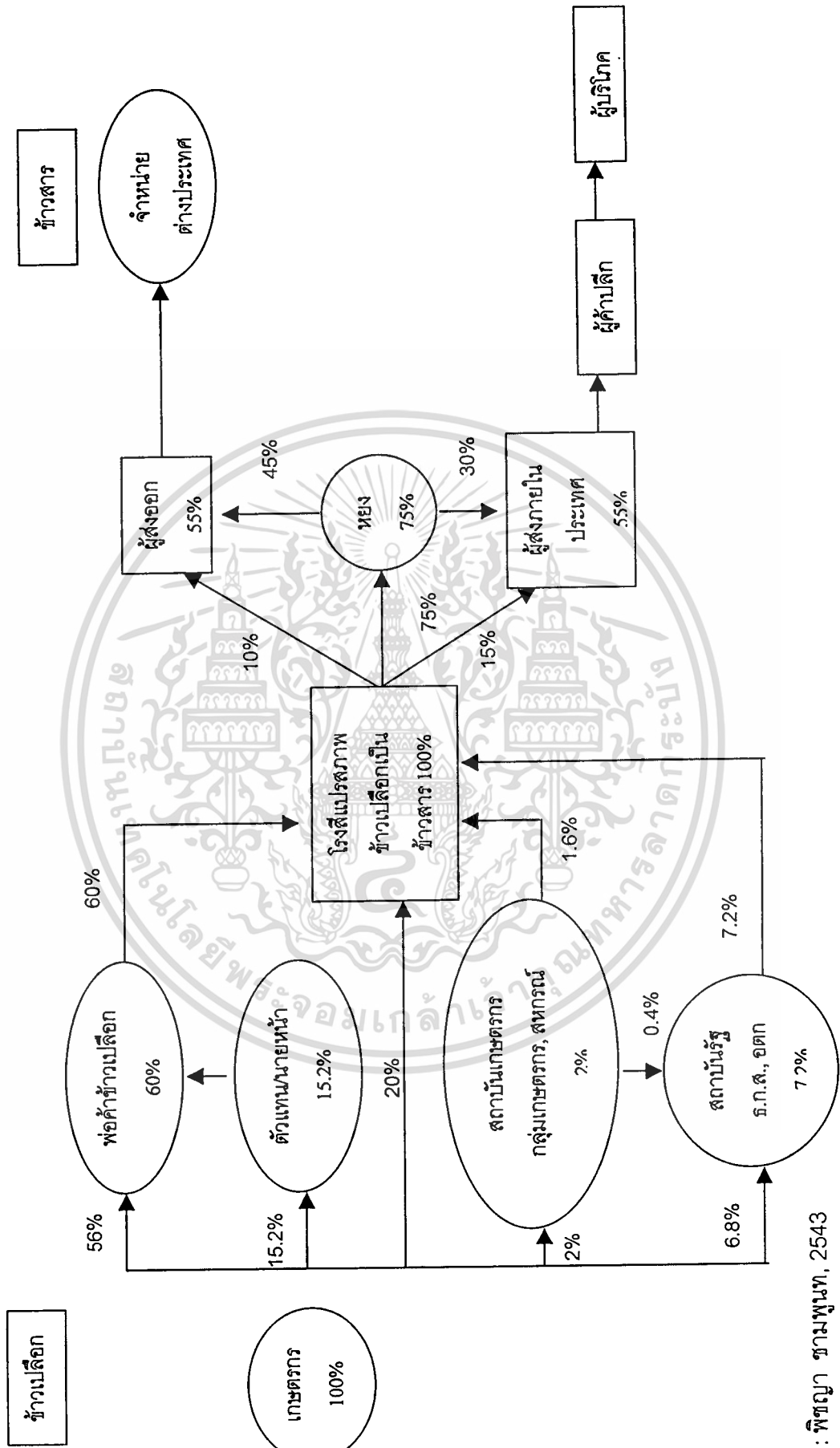
ตรงทั้งหน้าโรงสีและออกไปรับซื้อที่ยังฉางเกษตรกร และซื้อจากพ่อค้ารวบรวม โดยจะเน้นการซื้อข้าวจากเกษตรกรในพื้นที่ใกล้เคียงและความสัมพันธ์กับเกษตรกรทำให้ได้ข้าวตามชนิดที่ผู้บริโภคภายในประเทศต้องการ รายได้ของโรงสีมาจากส่วนต่างๆ ของราคาขายข้าวสารและราคารับซื้อข้าวเปลือกและรายได้จากการจำหน่ายผลพลอยได้จากการสีข้าว (หักด้วยต้นทุนสีข้าว) รวมไปถึงการเก็บกำไรจากการเก็บข้าวเปลือก โดยมักจะซื้อข้าวเปลือกช่วงที่มีราคาต่ำมาเก็บไว้ในโกดังแล้วนำออกมาสีขายในช่วงที่ข้าวสารราคาดี

3. โรงสีขนาดใหญ่ ทำหน้าที่รับซื้อข้าวเปลือกจากพ่อค้าคนกลางแลเกษตรกรรายใหญ่แล้วนำมาสีเป็นข้าวสารจำหน่ายให้กับพ่อค้าขายส่งหรือผู้ส่งออก โดยจะไม่รับจ้างสีข้าวเหมือนโรงสีขนาดเล็กและขนาดกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ช่องทางทางการตลาดข้าว

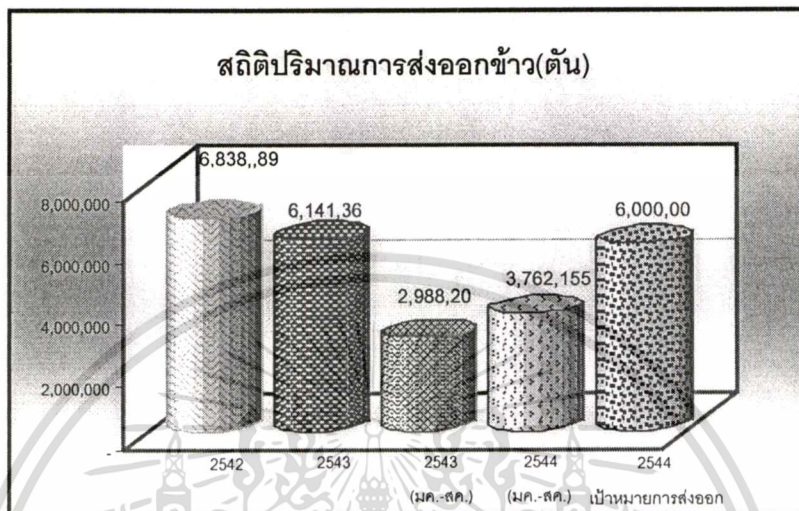
ภาพที่ 2.3 ช่องทางการการค้า

ที่มา : พิษญา ขามพูนท, 2543

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.3 การส่งออก

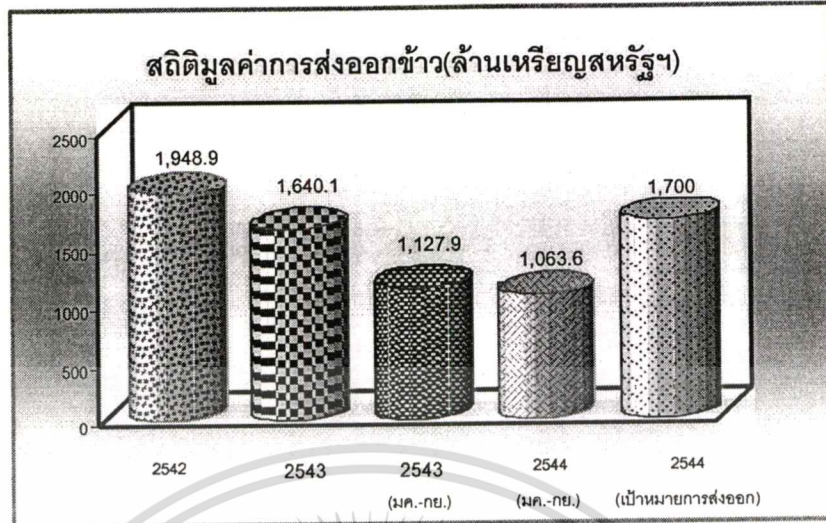
การส่งออกข้าวปี 2542 มีปริมาณ 6,838,899 ตัน ต่อมาปี 2543 ส่งออกได้ 6,141,362 ตัน ลดลงร้อยละ 10.2 ปี 2544 ม.ค.-ส.ค. มีปริมาณการส่งออก 3,762,155 ตัน เทียบกับ ของปี 2543 ในช่วงระยะเวลาเดียวกันเพิ่มขึ้นร้อยละ 25.9 ดังภาพที่ 2.3

ที่มา: กองการค้าข้าวพืช กรมการค้าต่างประเทศ

ภาพที่ 2.4 สถิติปริมาณการส่งออกข้าว (ตัน) 2542-2544

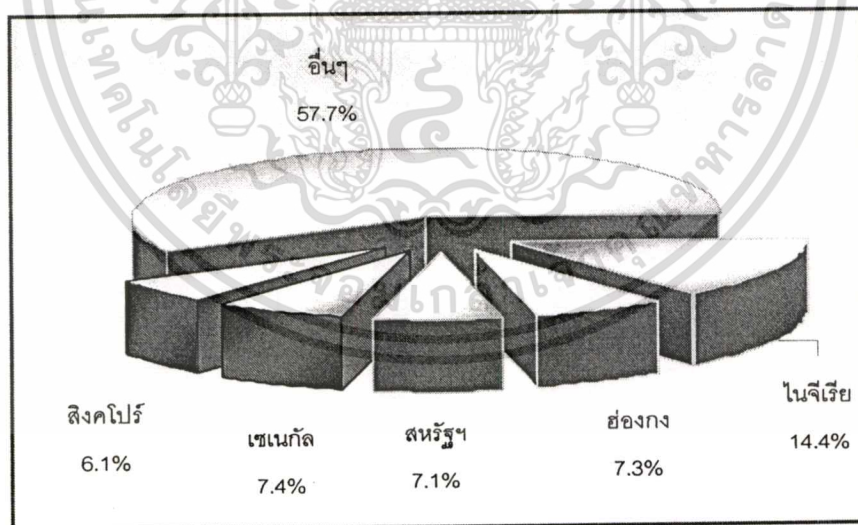
การส่งออกข้าวปี 2542 มีมูลค่า 1,948.9 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงเป็น 1,640.1 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2543 และปี 2544 ช่วงมกราคม-กันยายน มีมูลค่าการส่งออก 1,063.6 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เทียบกับ 1,127.9 ล้านดอลลาร์ของปี 2543 ในช่วงระยะเวลาเดียวกันลดลงร้อยละ 5.7 จะเห็นได้ว่าปริมาณการส่งออกเพิ่มขึ้นแต่ในขณะเดียวกันมูลค่าลดลงแสดงให้เห็นว่าราคาข้าวในตลาดโลกมีแนวโน้มลดลง เพราะมีการแข่งขันสูงกับประเทศคู่แข่งที่มีต้นทุนต่ำ และมีการสนับสนุนการส่งออกในรูปแบบต่างๆ ดังภาพที่ 2.4

ที่มา: กองการค้าัญพืช กรมการค้าต่างประเทศ

ภาพที่ 2.5 สถิติมูลค่าการส่งออกข้าว (ล้านเหรียญสหรัฐฯ)

ตลาดส่งออกข้าวสำคัญ 5 อันดับแรก มีสัดส่วนรวมกันร้อยละ 42.3 ของมูลค่าการส่งออก รวมมีดังภาพที่ 2.5

ที่มา: กองการค้าัญพืช กรมการค้าต่างประเทศ

ภาพที่ 2.6 สัดส่วนของตลาดส่งออกที่สำคัญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตลาดส่งออกหลักที่มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นได้แก่ในจีนเรียและเซเนกัล โดยมีอัตราการขยายตัวร้อยละ 36.0 และ 18.1 ตามลำดับ ส่วนฮ่องกง สหรัฐ และสิงคโปร์ มีอัตราการลดลงร้อยละ 12.4, 12.1 และ 19.2 ตามลำดับ

2.3.4 ศักยภาพการส่งออกข้าวของไทย

การส่งออกข้าวของไทยคาดว่าจะสามารถขยายการส่งออกได้เพิ่มขึ้นเพราะมีปัจจัยที่เชื่ออำนวยดังนี้

- ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นผู้ผลิตส่งออกข้าวอันดับหนึ่งของโลกมาเป็นเวลานาน เนื่องจากข้าวที่ผลิตในประเทศไทยเป็นข้าวคุณภาพดี โดยเฉพาะข้าวหอมมะลิเป็นข้าวที่สามารถผลิตได้แห่งเดียวของโลกและได้รับความนิยมสูงในตลาดต่างประเทศ

- ประเทศจีนจะเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (WTO) จะทำให้จีนเปิดตลาดการนำเข้าเพิ่มขึ้น ซึ่งคาดว่าจะนำเข้าจากไทยเพิ่มขึ้นเพราะข้าวหอมมะลิได้รับความนิยมในตลาดนี้

- ปริมาณความต้องการข้าวในตลาดแอฟริกา มีแนวโน้มสูงขึ้นเนื่องจากผลผลิตไม่เพียงพอกับการบริโภค

การส่งออกข้าวในปี 2544 กระทรวงพาณิชย์ได้มีเป้าหมายการส่งออกที่ 6,000,000 ตัน มูลค่า 1,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

ผลจากการก่อวินาศกรรมของผู้ก่อการร้ายที่ตึกเวอร์เทรตเซ็นเตอร์ ณ กรุงนิวยอร์ก เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 สหรัฐฯและพันธมิตรได้โจมตีอัฟกานิสถานเมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2544 เป็นต้นมา ก่อให้เกิดผลกระทบต่อเศรษฐกิจโดยรวม แต่อีกด้านหนึ่งอาจจะทำให้สินค้าเกษตรบางรายการได้รับผลดี เพราะประเทศต่างๆ เกรงว่าการสู้รบจะยืดเยื้อจึงเริ่มกักตุนข้าวเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะประเทศในแอฟริกาและประเทศอื่นมีคำสั่งซื้อเพิ่มขึ้น จากรายงานของศูนย์วิจัยกสิกรไทยได้คาดว่าปี 2544 จะสามารถส่งออกข้าวได้ประมาณ 7 ล้านตัน มูลค่า 1,388 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

2.3.5 กฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง

ข้าวเป็นสินค้าที่ควบคุมปริมาณการส่งออก ดังนั้นการส่งออกต้องดำเนินการขออนุญาต และดำเนินการตามขั้นตอนที่กำหนดของกระทรวงพาณิชย์ โดยกรมการค้าต่างประเทศ

ขั้นตอนการส่งออกข้าว

1. ยื่นคำขออนุญาตเป็นผู้ประกอบการค้าข้าว ประเภทค้าข้าวส่งไปจำหน่ายต่างประเทศ ที่กรมการค้าภายในหรือสำนักงานในต่างจังหวัด โดยผู้ส่งออกจะได้รับใบอนุญาตซึ่งมีกำหนดอายุถึงวันที่ 31 ธันวาคมของทุกปี

2. ขึ้นทะเบียนเป็นผู้ส่งออกที่กรมการค้าต่างประเทศ ผู้ส่งออกที่ได้รับหนังสืออนุญาตตามข้อ 1 ให้นำหลักฐานมายื่นขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้ส่งออกข้าวกับกรมการค้าต่างประเทศ จากนั้นผู้ส่งออกจะได้รับหนังสือแจ้งการขึ้นทะเบียนและเลขทะเบียนประจำตัวผู้ส่งออก

3. ยื่นคำร้องขอรับใบอนุญาตส่งออกข้าวจากกรมการค้าต่างประเทศ ในการส่งออกข้าวออกทุกครั้งบริษัทต้องยื่นคำร้องขอรับใบอนุญาตตามแบบ และขั้นตอนที่กำหนด โดยผู้ส่งออกจะได้รับใบอนุญาตส่งออกข้าว ซึ่งมีอายุการอนุญาต 1 เดือน และสามารถต่ออายุใบอนุญาตได้อีก 2 ครั้ง ครั้งละ 1 เดือน

4. ดำเนินพิธีการส่งออกที่กรมศุลกากร นำใบอนุญาตส่งออกข้าวพร้อมทั้งเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องไปดำเนินการส่งออกที่กรมศุลกากรหรือด่านศุลกากรที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

5. แจ้งสำนักงานคณะกรรมการตรวจข้าวให้ดำเนินการตรวจสอบข้าว เมื่อได้รับใบอนุญาตแล้ว ก่อนการส่งมอบข้าวทุกครั้ง บริษัทจะต้องแจ้งสำนักงานคณะกรรมการตรวจข้าว สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ดำเนินการตรวจสอบข้าวตามที่ระบุในใบอนุญาตก่อนส่งมอบข้าวขึ้นเรือใหญ่ หลังการตรวจสอบผู้ส่งออกจะได้รับใบรับรองการตรวจสอบข้าว

6. จัดส่งข้าวที่ผ่านการอนุญาต และผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้วให้ผู้ซื้อตามเงื่อนไขที่ตกลงไว้

2.4 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กฤติยา หาญแก้วกล้า (2540 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ส่วนครองตลาดและอุปสงค์ส่งออกน้ำสับปะรดของประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า ระหว่างปี พ.ศ. 2531-2534 และปี พ.ศ. 2535-2538 และการวิเคราะห์อุปสงค์ส่งออกให้ข้อมูลระหว่างปี พ.ศ. 2528-2538 ผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดของไทยและฟิลิปปินส์ คือ ผลที่เกิดจากการขยายขนาดตลาดของไทยในตลาดสหรัฐอเมริกา เนเธอร์แลนด์ สเปน และญี่ปุ่น มีค่าเท่ากับร้อยละ 102.35, 37.24, 47.16 และ 22.58 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมด ตามลำดับ และผลที่เกิดจากการขยายขนาดตลาดของฟิลิปปินส์ในตลาดดังกล่าวมีค่าเท่ากับร้อยละ 53.33, 85.65, 339.42 และ 792.47 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมด ตามลำดับ ส่วนผลที่เกิดจากการแข่งขันของไทยในตลาดดังกล่าวนี้มีค่าเท่ากับร้อยละ -2.35, 62.76, 52.84 และ 77.42 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมดตามลำดับ และผลที่เกิดจากการแข่งขันของฟิลิปปินส์ในตลาดดังกล่าวมีค่าเท่ากับร้อยละ 46.67, 14.35, -239.42 และ -892.47 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมด ตามลำดับ ผลที่เกิดจากการขยายขนาดตลาดในตลาดรวม คือรวมตลาดสหรัฐอเมริกา เนเธอร์แลนด์ สเปน และญี่ปุ่น เข้าด้วยกันของไทย ฟิลิปปินส์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 84.06

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

และ 67.27 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมด ตามลำดับ ผลที่เกิดจากการแข่งขันในตลาดรวมดังกล่าวของไทยและฟิลิปปินส์ เพิ่มขึ้นร้อยละ 21.48 และ 42.83 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมด ตามลำดับ และผลที่เกิดจากการกระจายตัวของตลาดในตลาดรวมดังกล่าวของไทยและฟิลิปปินส์ ลดลงร้อยละ 5.54 และ 10.10 ของผลการเปลี่ยนแปลงส่วนครองตลาดทั้งหมดตามลำดับ

ธิดารัตน์ ติรพันธุ์พานิชย์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ส่วนใหญ่ดำเนินงานในลักษณะกิจการของคนเดียวและได้ดำเนินธุรกิจผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์มาเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 1-5 ปีผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ทุกรายจะได้รับเครื่องหมาย อย.จากกระทรวงสาธารณสุข โดยผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ส่วนใหญ่จะมีใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน

การดำเนินธุรกิจในด้านต่าง ๆ นั้น ผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์จะให้ความสำคัญในด้านการผลิต การตลาด การจัดการและการเงิน ตามลำดับ

ในด้านการผลิต ผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ส่วนใหญ่ใช้กลยุทธ์ด้านกรรมวิธีและเทคนิคที่ใช้ในการผลิตคือการกรองน้ำและการใช้อุลตราไวโอเล็ต กลยุทธ์ด้านทำเลที่ตั้งและการออกแบบโรงงานนั้น ผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ส่วนใหญ่จะเลือกทำเลที่ตั้งใกล้แหล่งวัตถุดิบและห่างไกลจากแหล่งปฏิภนกลยุทธ์ด้านทรัพยากรมนุษย์ที่ใช้ นั้น เนื่องจากโรงงานผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์โดยส่วนใหญ่มีขนาดเล็กจึงมีจำนวนคนงานน้อยกว่า 10 คน

ในด้านการตลาด ผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ให้ความสำคัญในส่วนประสมด้านการตลาดคือในด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคา ด้านการจัดจำหน่ายและด้านการส่งเสริมการตลาดตามลำดับ โดยในด้านผลิตภัณฑ์นั้นให้ความสำคัญในด้านความสะอาดของน้ำและภาชนะบรรจุมากที่สุด การกำหนดราคาขายขึ้นอยู่กับต้นทุนของสินค้า การจำหน่ายน้ำดื่มจะจำหน่ายให้ลูกค้าโดยตรง การส่งเสริมการตลาดให้ความสำคัญกับการใช้พนักงานขายและการประชาสัมพันธ์มากกว่าด้านอื่น

ในด้านการจัดการ ผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์จะให้ความสำคัญในด้านการวางแผน การควบคุม การสั่งการ การจัดคนเข้าทำงานและการจัดองค์กร ตามลำดับ โดยในการวางแผนนั้นใช้ปัจจัยภายในได้แก่ เงินทุนและกำลังการผลิต ส่วนปัจจัยภายนอกที่ใช้ได้แก่ คู่แข่งขันและลูกค้า และสภาพเศรษฐกิจ ด้านการควบคุมส่วนใหญ่จะจัดให้มีการควบคุมและประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยผู้บริหาร พนักงานจะรายงานผลการปฏิบัติการทุกวันทำการ การสั่งการจะใช้วิธีจูงใจพนักงานในการทำงานคือ การให้สวัสดิการต่าง ๆ การให้ความมั่นคงในการทำงานและการให้การยกย่องและยอมรับ การจัดคนเข้าทำงานส่วนใหญ่พิจารณาจากความสามารถและความชำนาญของ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บุคลากรมากกว่าด้านอื่น ๆ ส่วนการจัดองค์กรนั้นจะจัดให้มีแผนกผลิตและแผนกขายเป็นส่วนใหญ่

ในด้านการเงิน ผู้ผลิตน้ำดื่มบริษัทมีการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนโดยมีเงินทุนเริ่มแรกอยู่ในช่วง 100,001-500,000 บาทและมีเงินทุนหมุนเวียนที่ใช้ในการดำเนินงานในรอบระยะเวลา 1 เดือนอยู่ในช่วง 10,001-50,000 บาท ซึ่งการจัดหาเงินทุนนั้นผู้ผลิตน้ำดื่มโดยส่วนใหญ่จะใช้เงินทุนส่วนตัวในการดำเนินงาน ผลการดำเนินงานที่ผ่านมาผู้ผลิตน้ำดื่มบริษัทส่วนใหญ่มียอดขายโดยเฉลี่ยต่อเดือนในระดับต่ำกว่าระดับ 50,000 บาท และมีอัตรากำไรสุทธิระหว่าง 4-6% และ 10-12% การขายสินค้ามีทั้งการขายสดและการขายเชื่อ

ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานที่ผู้ผลิตน้ำดื่มบริษัทให้ความสำคัญเป็นอันดับที่ 1 คือปัญหาด้านการผลิตได้แก่ ต้นทุนการผลิตและการขาดแคลนแรงงาน รองลงมาคือปัญหาด้านการเงิน ได้แก่ การจัดหาเงินทุนหมุนเวียน การจัดหาเงินทุน รายได้และยอดขายของกิจการ อัตราผลตอบแทน(กำไรสุทธิ) ที่ได้รับ ต้นทุนของดอกเบี้ย การชำระหนี้ของลูกค้า ปัญหาด้านการจัดการ ได้แก่ ความชำนาญของบุคลากรและการควบคุมดูแล และปัญหาด้านการตลาดได้แก่ การแข่งขันทางการตลาด

ศิริเพ็ญ ทองชมภู (2542:บทคัดย่อ) การวิเคราะห์การตอบสนองของอุปทานของข้าวหอมมะลิในประเทศไทย ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณข้าวหอมมะลิในปีปัจจุบันของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคกลาง คือปริมาณข้าวหอมมะลิในปีที่ผ่านมา ราคาข้าวเปลือกหอมมะลิที่เกษตรกรได้รับในปีที่ผ่านมา และราคาพืชปลูกทดแทนที่เกษตรกรได้รับในปีที่ผ่านมา ซึ่งได้แก่ราคาข้าวเปลือกเหนียวในปีเมล็ดเดียวในกรณีภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ราคาข้าวเปลือกเจ้า 5% ในกรณีภาคกลาง และปริมาณน้ำฝนช่วงเพาะปลูกในปีปัจจุบัน ส่วนผลวิเคราะห์ความเคลื่อนไหวของราคาในระยะยาว ของราคาพืชปลูกที่เกษตรกรได้รับ ราคาขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ ราคาส่งออก เอฟ โอ บี เปลี่ยนแปลงกิโลกรัม 0.26 0.72 และ 1.60 บาท ตามลำดับ ผลการวิเคราะห์ความเคลื่อนไหวตามฤดูกาล ปรากฏว่าดัชนีราคาพืชปลูกที่เกษตรกรได้รับ สูงสุดในเดือนตุลาคม ต่ำสุดเดือนธันวาคม ดัชนีราคาขายส่ง ณ ตลาดกรุงเทพฯ สูงสุดเดือนสิงหาคม ต่ำสุดเดือนพฤษภาคม ส่วนดัชนีราคาส่งออก เอฟ โอ บี สูงสุดเดือนพฤศจิกายน ต่ำสุดเดือนเมษายน ความเคลื่อนไหวของราคาตามวัฏจักรของราคาพืชปลูกที่เกษตรกรได้รับ มี 2 รอบ แต่ละรอบมีช่วงเวลา 3 ปี และ 3 ปี ราคาส่งออก ณ ตลาดกรุงเทพฯ มีการเคลื่อนไหวของราคา 2 รอบ แต่ละรอบมีช่วงเวลา 6 ปี และ 2 ปี สำหรับราคา เอฟ โอ บี มีความเคลื่อนไหว 1 รอบ เป็นเวลา 2 ปี เนื่องจากจำนวนปีที่นำมาวิเคราะห์มีเพียง 8 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิชญา ชามพูนท (2543:บทคัดย่อ) ผลกระทบของการผลิตข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออก และกิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่อเศรษฐกิจภูมิภาค กรณีศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างของประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินการผลิตข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออก สามารถก่อให้เกิดผลกระทบในพื้นที่ชนบทของกลุ่มอำเภอที่เป็นแหล่งเพาะปลูกข้าวหอมมะลิตั้งแต่อำเภอ และผลกระทบในพื้นที่เมืองจะเกิดขึ้นในพื้นที่เป็นแห่งที่ตั้งโรงสีขนาดใหญ่มากที่สุด ซึ่งการขยายตัวของการผลิตข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออก ทำให้พื้นที่ชนบทได้รับผลกระทบมากจากการใช้ปัจจัยด้านวัตถุดิบ (ข้าวเปลือกหอมมะลิ) ในขณะที่พื้นที่เมืองได้รับผลกระทบเช่นกัน จากการให้บริการและสินค้าระดับเมืองกับโรงสี ชาวเมือง แรงงาน ชาวบ้านและเกษตรกรในพื้นที่ชนบท นอกจากนี้ยังพบว่าการดำเนินกิจกรรมการผลิตข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออกมีความเชื่อมโยงกับพื้นที่อื่นๆ ของประเทศ แต่ที่สำคัญที่สุด ได้แก่ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นแหล่งตลาดค้าส่งภายในประเทศให้กับภาคอื่นๆ ของประเทศไทย และเป็นที่ตั้งสำนักงานผู้ส่งออกข้าวหอมมะลิ โดยมีความเชื่อมโยงกับพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งมีท่าเรือที่สำคัญในการขนส่งไปยังต่างประเทศต่อไป สำหรับความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมอื่นๆ พบว่า ผลพลอยได้ที่สำคัญจากการผลิตข้าวหอมมะลิ ได้แก่ ไร่ข้าวและปลายข้าว มีความเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมการเลี้ยงสัตว์ในภาคกลางมากที่สุด

อัจฉรา ไวยรานบุตร (2543:บทคัดย่อ) การศึกษาการตลาดข้าวเปลือกและกิจกรรมทางการตลาดของโรงสีข้าวในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ระบบการตลาดข้าวเปลือกและการทำหน้าที่ทางการตลาดข้าวเปลือกและการทำหน้าที่ทางการตลาดและแปรรูปของโรงสีข้าวใน 5 จังหวัดของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ประกอบด้วยจังหวัดกาฬสินธุ์ ขอนแก่น มหาสารคาม หนองคายและอุบลราชธานี) โดยใช้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เกษตรกร พ่อค้ารวบรวมในท้องถิ่น ตัวแทนหรือนายหน้า สถาบันเกษตรกร โรงสีข้าวและตลาดกลางรวม 92 ราย ซึ่งจากการศึกษาแบ่งเป็น 2 ส่วน โดยส่วนแรกจะศึกษาด้านการตลาดข้าวเปลือกเพื่ออธิบายหน้าที่การตลาดของพ่อค้าข้าวเปลือกในตลาดระดับต่างๆ ไปสู่เกษตรกร การขายข้าวของเกษตรกรนอกจากนำข้าวไปขายที่โรงสีเองแล้ว เกษตรกรยังขายข้าวผ่านพ่อค้ารวบรวมท้องถิ่น ตัวแทนหรือนายหน้า สถาบันเกษตรกร ตลาดกลาง ไปยังโรงสี และพบว่าเกษตรกรจะขายข้าวผ่านพ่อค้ารวบรวมท้องถิ่นมากที่สุด ทำให้ระบบตลาดข้าวเปลือกมีพ่อค้าเข้ามาซื้อข้าวจำนวนมากและจะถูกส่งผ่านจากโรงสีมายังพ่อค้าระดับต่างๆ และราคาจะขึ้นอยู่กับคุณภาพข้าวเปลือก การซื้อขายข้าวมีการต่อรองราคาแต่จะสิ้นสุดที่ระดับโรงสี ในการทำหน้าที่ทางการตลาดของโรงสีข้าว พ่อค้าโรงสีจะทำหน้าที่ในการซื้อขาย การเก็บรักษา และการแปรรูป โดยการกำหนดราคารับซื้อข้าวเปลือกจะเริ่มจากโรงสีขนาดใหญ่ไปยังโรงสีขนาดกลางและโรงสีขนาดเล็กตามลำดับ ซึ่งราคารับซื้อข้าวขึ้นอยู่กับอุปสงค์ข้าวสารในตลาดและคุณภาพของข้าวเปลือก และโรงสีทุกขนาดสามารถกำหนดหลักเกณฑ์การรับเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อของ โรงสีขนาดใหญ่และโรงสีขนาดกลางมีสถานที่เก็บข้าวแต่ โรงสีขนาดเล็กไม่มี โรงสีขนาดใหญ่และโรงสีขนาดกลางจะแปรรูปข้าวเปลือกเพื่อการค้าส่วนโรงสีขนาดเล็กจะแปรรูปเพื่อแลกกับ ผลพลอยได้จากการสีข้าวเช่น รำและปลายข้าว สำหรับส่วนเหลือจากการตลาดในตลาดข้าวเปลือก พบว่าโรงสีมีส่วนเหลือมมากที่สุดและเมื่อแบ่งตามขนาดโรงสีพบว่า โรงสีขนาดใหญ่มีส่วนเหลือม การตลาดมากที่สุด สำหรับผลการทดสอบประสิทธิภาพของตลาดข้าวเปลือกพบว่าโรงสีทุกขนาด มีค่าความแตกต่างของราคาข้าวเปลือกในอุดมคติและราคารับซื้อข้าวเปลือกที่แท้จริงมากกว่าศูนย์

สำนักงานวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร (2545:บทคัดย่อ) แบบจำลองสินค้าเกษตรกรรม กรณีศึกษา แบบจำลองค้าข้าว ผลการวิจัยพบว่า ข้าวจัดเป็นสินค้าที่ประเภทด้อยคุณภาพ (Inferior goods) โดยดูจากค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้มีค่าเท่ากับ (-0.22) หมายความว่า ถ้าผู้บริโภคมีรายได้เพิ่มขึ้น ผู้บริโภคจะหันไปบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยอื่นแทน ในด้านอุปทาน ได้ทำการ ศึกษาอุปทานข้าวภายในประเทศ ซึ่งประกอบด้วยอุปทานข้าวเปลือกกรรม อุปทานข้าวเปลือกนาปี และอุปทานข้างเปลือกนาปรัง โดยตัวแปรหลักที่มีผลต่อปริมาณการผลิตข้าวเปลือกกรรม และ ข้าวเปลือกนาปี ได้แก่ พื้นที่เพาะปลูก ได้ค่าความยืดหยุ่นของอุปทานต่อพื้นที่เพาะปลูกเท่ากับ (+0.99) และ (+1.66) ตามลำดับ แสดงให้เห็นถึงผลผลิตต่อไร่ในการผลิตข้าวของไทยยังไม่ได้ ปริมาณผลผลิตที่เพิ่มขึ้นมาจากการขยายพื้นที่เพาะปลูก ส่วนผลการศึกษาอุปทานข้าวเปลือกนา ปรังนั้น ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อผลผลิตข้าวนาปรังคือ ราคาข้าวนาปรังที่เกษตรกรขายได้ในปีที่ผ่าน มา ความยืดหยุ่นของอุปทานต่อราคาที่เกษตรกรขายได้เท่ากับ (+0.97) ผลการพยากรณ์คาดว่าใน ปี 2545 การบริโภคข้าวเฉลี่ยของคนภายในประเทศจะเท่ากับ 220.89 ก.ก./คน/ปี ปริมาณการ ผลิตข้าวเปลือกกรรม 23.0 ล้านตัน มีการส่งออกข้าว โดยแบ่งเป็นข้าวขาว 100% 2,358,567 ตัน และข้าวขาว 5% 1,066,765 ตัน ส่วนราคาฟาร์มคาดว่าจะเพิ่มจาก 4,976 ในปี 2543 เป็น 5,393.45 ในปี 2545

ทัศน อุดมพันธ์ (2546:บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการ ดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทยในด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก และเปรียบเทียบ ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบแบ่งตามขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงาน ด้านการผลิต การเงิน ด้านการตลาด และด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการ อุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบ โดยเก็บข้อมูลจากผู้บริหารหรือผู้จัดการโรงงานของสถาน เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มจำนวน 41 ราย จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์ ได้ผลการศึกษาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มมีปัญหาการดำเนินงานด้านผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมภายนอกมากที่สุด รองลงมาด้วยด้านการผลิต ด้านการตลาด และด้านการเงินมีปัญหาการดำเนินงานน้อยที่สุด

2. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมน้ำมันปาล์มดิบ พบว่า ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบที่มี ขนาดของกิจการ และรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จිරศักดิ์ เศรษฐวิเศษ (2546:บทคัดย่อ) การวิจัยในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินงานของผู้ส่งออกกล้วยไม้ในประเทศไทย ในด้านการเตรียมผลิตภัณฑ์เพื่อส่งออก การตลาดและสภาพแวดล้อมภายนอกธุรกิจ และเพื่อเปรียบเทียบระหว่างลักษณะของผู้ส่งออกจำแนกตามประเภทของระบบการผลิต ระยะเวลาในการดำเนินงาน ปริมาณการส่งออกดอกกล้วยไม้และปริมาณการส่งออกต้นกล้วยไม้กับปัญหาการดำเนินงานของผู้ส่งออกกล้วยไม้ ด้านการเตรียมผลิตภัณฑ์เพื่อส่งออก การตลาดและสภาพแวดล้อมภายนอกธุรกิจ โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากผู้ส่งออกกล้วยไม้จำนวน 36 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว โดยทำการทดสอบสมมติฐานที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลการวิจัยมีดังนี้

1. ระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ส่งออกกล้วยไม้ อยู่ในระดับปานกลาง โดยมีระดับปัญหาในด้านต่างๆ เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจ การตลาด และการเตรียมผลิตภัณฑ์เพื่อส่งออก ตามลำดับ

2. การเปรียบเทียบลักษณะของผู้ส่งออกกับปัญหาในการดำเนินงาน พบว่า ผู้ส่งออกกล้วยไม้ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนประเภทของระบบการผลิต ปริมาณการส่งออกดอกกล้วยไม้ และปริมาณการส่งออกต้นกล้วยไม้ที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้ผู้ส่งออกกล้วยไม้มีปัญหาการดำเนินงานที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เผด็จ อมรศักดิ์ (2546:บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำผลไม้ในประเทศไทยในด้านการผลิต การตลาด การบัญชีและการเงิน 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการผลิตแบ่งตามขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำผลไม้ในประเทศไทยในด้านการผลิต การตลาด การบัญชีและการเงิน และผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ผลิตน้ำผลไม้ในประเทศไทย จำนวน 36 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว การทดสอบสมมติฐานได้กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

- 1) ระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำผลไม้ในแต่ละด้านพบว่า มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง โดยลำดับของปัญหาในการดำเนินงานแต่ละด้าน เรียงจากปัญหามากที่สุดไปหาน้อยที่สุดคือ (1) ปัญหาด้านการตลาด (2) ปัญหาด้านการผลิต (3) ปัญหาด้านการบัญชีและการเงิน
- 2) สำหรับปัญหาการดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำผลไม้ จำแนกตามลักษณะของผู้ผลิต พบว่าผู้ผลิตที่มีขนาดของเงินลงทุนต่างกัน มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกัน จะมีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน แต่ผู้ผลิตที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่ต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานที่ไม่แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาถึงปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งผู้วิจัยกำหนดรายละเอียดของวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การตรวจสอบและทดสอบเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การกำหนดค่าตัวแปร
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเรื่องปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบด้วย

3.3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาจากประชากรผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโรงสีข้าว จำนวนทั้งสิ้น 162 รายซึ่งกระจายอยู่ทั่วเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งเป็นโรงสีที่มีขนาดกำลังการผลิตตั้งแต่ 20 เกวียนต่อวันขึ้นไป (ซึ่งเป็นโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโดยกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม ณ วันที่ 31 กรกฎาคม 2546) ดังตารางที่ 3.1

ตารางที่ 3.1 ฐานข้อมูลโรงงานแบ่งตามพื้นที่ ของฐานข้อมูลกรมโรงงานอุตสาหกรรม

ภาค	รายชื่อจังหวัด
กรุงเทพมหานครและปริมณฑล	สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม สมุทรสาคร
ภาคกลาง	พระนครศรีอยุธยา อ่างทอง ลพบุรี สิงห์บุรี ชัยนาท สระบุรี ปราจีนบุรี นครนายก สระแก้ว อุทัยธานี ราชบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี สมุทรสงคราม เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์
ภาคเหนือ	เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง อุตรดิตถ์ แพร่ น่าน พะเยา เชียงราย แม่ฮ่องสอน นครสวรรค์ กำแพงเพชร ตาก สุโขทัย พิษณุโลก พิจิตร เพชรบูรณ์
ภาคใต้	นครศรีธรรมราช กระบี่ พังงา ภูเก็ต สุราษฎร์ธานี ระนอง ชุมพร สงขลา สตูล ตรัง พัทลุง ปัตตานี ยะลา นราธิวาส
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ยโสธร ชัยภูมิ อำนาจเจริญหนองบัวลำภู ขอนแก่นอุดรธานี เลย หนองคาย มหาสารคาม ร้อยเอ็ด กาฬสินธุ์ สกลนคร นครพนม มุกดาหาร
ภาคตะวันออก	ชลบุรี ระยอง จันทบุรี ตราด ฉะเชิงเทรา

หมายเหตุ ข้อมูล ณ สิ้นปี 2545 กรมโรงงานอุตสาหกรรม

3.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่โรงสีข้าว จำแนกเป็น 6 จังหวัด ซึ่งกระจายอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตามฐานข้อมูลกรมโรงงานโดยแบ่งตามพื้นที่เขตอุตสาหกรรมโดยมีจำนวนโรงสีทั้งสิ้น 162 ราย (กรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม สมุทรสาคร) ซึ่งการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้หลักเกณฑ์ของของ เครจซี่ และ มอร์แกน ดังตารางที่ 3.2 (บุญชม ศรีสะอาด, 2538:187)

ตารางที่ 3.2 การประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตาราง เครจซี่ และมอร์แกน

จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
10	10	50	44
15	14	55	48
20	19	60	52
25	24	65	56
30	28	70	59
35	32	75	63
40	36	80	66
45	40	85	70

ที่มา: บุญชม ศรีสะอาด, 2538:187

โดยทำการสุ่มจำนวนประชากร 142 ราย จากจำนวนประชากรทั้งสิ้น 162 ราย โดยสรุปผลการคัดเลือกโดยแยกเป็นแต่ละจังหวัดต่างๆ แสดงในตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจังหวัดในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

จังหวัด	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
กรุงเทพมหานคร	16	15
สมุทรปราการ	14	13
นนทบุรี	13	12
ปทุมธานี	27	25
นครปฐม	84	69
สมุทรสาคร	8	8
รวม	162	142

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ส่งไปให้ผู้บริหารหรือเจ้าของโรงสีข้าว ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลตอบทางไปรษณีย์ (By Mail Methods) โดยคำถามจะมีทั้ง คำถามแบบปิด ที่กำหนดคำตอบไว้ให้ผู้ตอบเลือกตอบ และคำถามแบบเปิด ที่ให้ผู้ตอบ สามารถ แสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ โดยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าจากเอกสารข้อมูลจากเอกสาร ข้อความทางวิชาการ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 2. สร้างแบบสอบถาม โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามจากการ ศึกษาแบบสอบถามที่มีผู้วิจัยท่านอื่นๆ ได้ทำการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้อง แล้วนำบางส่วนของแบบสอบถามมาปรับปรุง ประยุกต์ ให้มีความเหมาะสมกับงานวิจัยฉบับนี้
- ซึ่งงานวิจัยที่ผู้วิจัยนำมาศึกษาและเป็นต้นแบบในการสร้างและปรับปรุงแบบสอบถาม ได้ มาจากงานวิจัยของ นางสาวอัจฉรา ไวยราบุตร เรื่อง การศึกษาการตลาดข้าวเปลือกและกิจกรรมทางการตลาดของโรงสีข้าว ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และงานวิจัยของ นางสาวธิดารัตน์ ติรพันธุ์พานิชย์ เรื่องการดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่
3. นำแบบสอบถามเสนอต่ออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม และผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมเพื่อทำการแก้ไขปรับปรุง

ลักษณะแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีทั้งชนิดเลือกรายการ (Check-list) โดยมีตัวแปรอิสระของลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว โดยประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

1. ขนาดของเงินลงทุน
2. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ
3. ระยะเวลาในการดำเนินงาน

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านต่างๆ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่มีลักษณะเป็นแบบมาตรวัดของ ลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ ,2531 : 69) ทั้งหมด 5 ระดับ ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดระดับคะแนนเพื่อให้ผู้ตอบแบบสอบถามพิจารณา ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับความคิดเห็นของปัญหา

ปัญหามากที่สุด

ปัญหามาก

ปัญหาปานกลาง

ปัญหาน้อย

ปัญหาน้อยที่สุด

ค่าน้ำหนักคะแนนของตัวเลือกตอบ

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 5 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 4 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 3 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 2 คะแนน

กำหนดให้ค่าคะแนนเป็น 1 คะแนน

แบบสอบถามปัญหาจากการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบคำถามที่เกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโรงสีข้าว เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในประเทศไทยมีดังนี้

1. ด้านการผลิต ประกอบด้วย

- การวางแผนการผลิต
- การปฏิบัติการผลิต
- การควบคุมการผลิต
- การควบคุมสินค้าคงคลัง

2. ด้านการเงิน ประกอบด้วย

- การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน
- การจัดหาเงินทุน
- การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

3. ด้านการตลาด ประกอบด้วย

- ผลิตภัณฑ์
- ราคา
- การจัดจำหน่าย
- การส่งเสริมการตลาด

4. ด้านการส่งออก ประกอบด้วย

- สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก
- มาตรฐานข้าวไทย
- กฎหมายและมาตรการการส่งออก
- เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่ควรจะได้มีการปรับปรุง และพัฒนาเพิ่มเติมจากที่เป็นอยู่ เพื่อให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ โดยลักษณะคำถามเป็นแบบปลายเปิด (Open - Ended Question)

3.3 การตรวจสอบเครื่องมือ

ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัย ดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแล้วนำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อตรวจสอบและแนะนำเพื่อการแก้ไขและปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความเหมาะสม

3.3.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับการปรับปรุงแล้ว ขอความอนุเคราะห์ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อความเที่ยงตรง และเหมาะสมในการวิจัย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ดังแสดงในตารางที่ 3.4

ตารางที่ 3.4 รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ

รายชื่อ	ตำแหน่ง	สถานที่ปฏิบัติงาน
1. ดร.จ่านงค์ จีงธีรพานิช	คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยและ อาจารย์ประจำสาขาวิชาการจัดการ การงานคอมพิวเตอร์และ วิศวกรรม	มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และ บริหารธุรกิจ
2. ผศ. ดร. อาริต ธรรมโน	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำคณะ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ	คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ สถาบันเทคโนโลยีพระจอม เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระ บัง
3. คุณอร่าม แก้วโชติรุ่ง	ผู้จัดการโรงสีข้าว	โรงสีข้าวราชมงคล
4. คุณชัยยุทธ ขนอม	หัวหน้าแผนกโรงสีข้าว	บริษัทปทุมไรซ์มิด แอนด์ แกรนารี จำกัด (มหาชน)
5. คุณวีรพจน์ เจริญวงศ์	หัวหน้าแผนกบรรจุส่งออก	บริษัท ชุ่นฮัวเซ็งไรซ์ จำกัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะค้นหาข้อมูลโดยจะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 แบบคือ

3.4.1 ข้อมูลปฐมภูมิ

จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้กับประชากรผู้ประกอบการโรงสีข้าวทุกรายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของโรงสีข้าวในด้านต่างๆ โดยมีขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิที่เป็นการแจกแบบสอบถามดังนี้

3.4.1.1 ค้นหาจำนวน รายชื่อ และสถานที่ตั้งของโรงสีข้าว ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลแล้วกำหนดเลขที่ให้กับโรงสีข้าวแต่ละแห่งโดยข้อมูลรายชื่อของโรงสีข้าว จะนำมาจาก รายชื่อโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม ณ. 31 กรกฎาคม 2546

3.4.1.2 ขอนหนังสือจากหน่วยงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ถึงผู้ประกอบการโรงสีข้าวเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเพื่อขออนุญาตสอบถามข้อมูล

3.4.1.3 นำแบบสอบถามที่ได้รับการตรวจสอบคุณภาพแล้ว พร้อมหนังสือเพื่อขออนุญาต ส่งไปรษณีย์ไปยังผู้ประกอบการโรงสีข้าว ทุกรายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

3.4.2 ข้อมูลทุติยภูมิ

เป็นข้อมูลที่ได้จากการ ค้นคว้า รวบรวมงานวิจัย บทความ วารสาร เอกสารการสัมมนา สถิติในรายงานต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชน เพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหาและนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5 การกำหนดค่าของตัวแปร

ในส่วนของแบบสอบถามตอนที่ 2 ซึ่งเป็นแบบทดสอบปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของโรงสีข้าวในด้านต่างๆ ผู้วิจัยได้กำหนดค่าของตัวแปรแบบมาตรวัดของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) โดยจะหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยแบ่งระดับปัญหาเป็น 5 ระดับ ดังนี้ (บุญธรรม กิจปรีดาวิสุทธิ , 2531 : 70-71)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	ปัญหามากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	ปัญหามาก
คะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	ปัญหาปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	ปัญหาน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.49	กำหนดให้อยู่ในเกณฑ์	ปัญหาน้อยที่สุด

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows (Statistical Package for the Social Science for Windows) ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.6.1 ตรวจสอบแบบสอบถามทั้งหมดที่ได้กลับมาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ และตรวจสอบจำนวนของแบบสอบถาม

3.6.2 นำแบบสอบถามที่มีความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ และแปลผลในโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่นำมาใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ

3.7.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูลที่เกิดขึ้นรวบรวมมาจากกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษา ได้แก่

3.7.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้สำหรับแบบสอบถามในตอนต้นที่ 2 ที่เกี่ยวกับการปัญหาการดำเนินงานของโรงสีข้าว ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยใช้สูตรสำหรับข้อมูลที่จัดกลุ่มเป็นชั้นคะแนน (Group data) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543 : 137-142)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n} \quad (3.1)$$

เมื่อ	\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.7.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S. D. = \sqrt{\frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}} \quad (3.2)$$

เมื่อ $S. D.$ หมายถึง ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 X หมายถึง คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
 n หมายถึง จำนวนของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่าง

3.7.1.3 ค่าร้อยละ (Percentage)

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{ค่าจำนวนที่คำนวณ}}{\text{ค่าจำนวนทั้งหมด}} \quad (3.3)$$

3.7.2 สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ใช้สรุปถึงลักษณะของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโรงสีข้าว ที่มีผลต่อปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโรงสีข้าว ซึ่งได้แก่ขนาดของกิจการ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน มีผลต่อปัญหาในการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ได้แก่ ปัญหาด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านการส่งออก โดยใช้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ใช้ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มที่ไม่เกี่ยวข้องกัน (Independent Sample) คือ ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับตัวแปรตามได้แก่ ปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโรงสีข้าว การวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยใช้สูตร One-Way ANOVA (พวงรัตน์ ทวีรัตน์.2543 : 168-172)

สมมติฐาน $H_0 : \mu_1 = \mu_2 = \dots = \mu_k$
 $H_1 : \text{อย่างน้อยค่าเฉลี่ย 2 กลุ่มแตกต่างกัน}$

$$F = \frac{S_b^2}{S_w^2} \quad (3.5)$$

$$S_T^2 = \frac{SS_T}{df_T} = \frac{\sum \sum X^2 - C}{df_T} \quad (3.6)$$

$$S_b^2 = \frac{SS_b}{df_b} = \frac{T_j^2/n_j - C}{df_b} \quad (3.7)$$

$$S_w^2 = \frac{SS_w}{df_w} = \frac{SS_T - SS_b}{df_w} \quad (3.8)$$

สูตรที่ใช้ในการคำนวณค่า F-ratio เมื่อ

F คือ อัตราส่วนระหว่างความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม กับความแปรปรวนภายในกลุ่ม

C = T^2/N เรียกว่า Correction term หาได้โดย นำคะแนนแต่ละตัวมารวมกัน

ยกกำลังสอง แล้วหารด้วยจำนวนคะแนนทั้งหมด

SS_T	มาจากคำว่า	Sum square total
SS_b	มาจากคำว่า	Sum square between groups
SS_w	มาจากคำว่า	Sum square within groups

S_b^2 หมายถึง ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม (Variance between groups)

S_w^2 หมายถึง ความแปรปรวนภายในกลุ่ม (Variance within groups)

$\sum \sum X^2$ หมายถึง ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละตัว

T_j^2 หมายถึง กำลังสองของผลรวมของคะแนนแต่ละกลุ่มในแนวคอลัมน์

n_j หมายถึง จำนวนสมาชิกในกลุ่ม

df_T หมายถึง องศาแห่งความเป็นอิสระของคะแนน N จำนวน ซึ่งมีค่า N-1

df_b หมายถึง องศาแห่งความเป็นอิสระของจำนวนกลุ่ม ซึ่งมีค่า k-1

df_w หมายถึง องศาแห่งความเป็นอิสระของคะแนน N จำนวน ซึ่งมีค่า N-1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 นั้นจะพิจารณาได้จาก 2 กรณี

กรณีที่ 1 ค่า F ที่คำนวณได้จากตาราง ANOVA มีค่ามากกว่าค่า F ที่ได้จากรายการมาตรฐานที่ $df = (k-1)(N-k)$ เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ α เท่ากับ 0.05 หรือ

กรณีที่ 2 ค่าความน่าจะเป็นในการยอมรับสมมติฐานของ F หรือค่า P-Value ที่คำนวณได้น้อยกว่าค่า α คือ 0.05

ถ้าปฏิเสธสมมติฐาน H_0 จะยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือมีค่าเฉลี่ยของตัวอย่างบางตัวอย่างแตกต่างจากตัวอย่างอื่น แสดงว่าตัวแปรอิสระ ได้แก่ ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน มีผลต่อตัวแปรตามคือ ปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

3.7.2.2 การทดสอบค่าเฉลี่ยภายหลังปฏิเสธสมมติฐานโดยการเปรียบเทียบรายคู่ วิธี Least -Significant Different (LSD) หลังจากการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) แล้วผลการทดสอบมีการตัดสินใจปฏิเสธสมมติฐาน H_0 จะสรุปได้แต่เพียงว่ามีตัวอย่าง อย่างน้อย 2 กลุ่มมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าตัวอย่างกลุ่มใดมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกับกลุ่มใด ดังนั้นจึงทำการทดสอบด้วยวิธี Least – Significant Different (LSD) ซึ่งนิยมใช้ในการทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของตัวอย่างทีละคู่ (ศิริชัย พงษ์วิชัย.2543:201) จึงดำเนินการทดสอบรายคู่ด้วยวิธี LSD ภายใต้สมมติฐานดังนี้

$$\begin{aligned} H_0 &: \mu_i = \mu_j \\ H_1 &: \mu_i \neq \mu_j \quad (i \neq j) \end{aligned}$$

โดยมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ทำการทดสอบสมมติฐาน $H_0: \mu_1 = \mu_2 = \mu_3 = \dots = \mu_k$ ถ้าปฏิเสธ H_0 จึงดำเนินการต่อในขั้นที่ 2

ขั้นที่ 2 คำนวณ LSD เพื่อเปรียบเทียบผลต่างระหว่าง μ_i และ μ_j โดยกำหนดนัยสำคัญ $= \alpha$

$$LSD = t_{1-\alpha/2, (n-k)} \sqrt{MSE [(1/n_i) + (1/n_j)]}$$

โดยที่ $n = \sum_{i=1}^k n_i$ ถ้า $n_i = n_j$ จะทำให้
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$\text{LSD} = t_{1-\alpha/2, (n-k)} \sqrt{2 \text{MSE} / n_i}$$

ขั้นที่ 3 คำนวณหา $|\bar{X}_i - \bar{X}_j|$ ทุกค่า $i \neq j: ij = 1, 2, 3, \dots, k$

ขั้นที่ 4 ถ้า $|\bar{X}_i - \bar{X}_j| \geq \text{LSD}$ นั่นคือ μ_i แตกต่างจาก μ_j

เมื่อ MSE คือ Mean Square for Error

$t_{1-\alpha/2, (n-k)}$ คือ ค่า t ที่ได้จากค่า df = n-k ที่เปิดจากตารางค่าวิกฤตของการแจกแจง

แบบที่ ชนิด two-tail test เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญ α เท่ากับ 0.05

โดยจะปฏิเสธสมมติฐาน H_0 เมื่อ ค่า Sig ที่โปรแกรมคำนวณได้มีค่าน้อยกว่า α คือ 0.05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.5 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ

สมมติฐานการวิจัย	สถิติที่ใช้ในการทดสอบ
<p>สมมติฐานหลักข้อที่ 1 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อย ดังนี้</p>	
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.1 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน</p>	One-Way ANOVA ตามด้วย LSD
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.2 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน</p>	One-Way ANOVA ตามด้วย LSD
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.3 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน</p>	One-Way ANOVA ตามด้วย LSD
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.4 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน</p>	One-Way ANOVA ตามด้วย LSD

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.5 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ (ต่อ)

<p>สมมติฐานหลักข้อที่ 2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และบริเวณที่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อย ดังนี้</p>	
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 3.5 สมมติฐานการวิจัยและสถิติที่ใช้ในการทดสอบ (ต่อ)

<p>สมมติฐานหลักข้อที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมาณผลที่แตกต่างกัน โดยมีสมมติฐานย่อย ดังนี้</p>	
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>
<p>สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน</p>	<p>One-Way ANOVA ตามด้วย LSD</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต การตลาด การเงิน และการส่งออก จากการรวบรวมข้อมูลต่างๆ ในปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีผู้ประกอบการให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามกลับมาจำนวน 130 ราย คิดเป็นร้อยละ 76.9% ของกลุ่มประชากรทั้งหมด 169 ราย และได้ทำการตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล จึงได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ ทั้งสิ้น 118 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.4% ของประชากรทั้งหมด จึงได้นำมาทำการวิจัยในครั้งนี้

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูลการวิจัย จัดทำในรูปตารางที่ประกอบคำบรรยายพร้อมทั้งสรุปผลจากตารางต่าง ๆ โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

4.1 ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยเป็นการนำเสนอผลของการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

4.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบไปด้วยขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ผลิต ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

4.3 ตอนที่ 3 ผลการทดสอบสมมติฐาน เป็นการทดสอบสมมติฐานซึ่งเป็นผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะของผู้ผลิต ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ผลิต ที่มีต่อปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยจำแนกดังนี้

4.3.1 วิเคราะห์ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน

4.3.1.1 วิเคราะห์ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในด้านการผลิตต่างกัน

4.3.1.2 วิเคราะห์ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในด้านการเงินต่างกัน

4.3.1.3 วิเคราะห์ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการตลาดต่างกัน

4.3.1.4 วิเคราะห์ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการส่งออกต่างกัน

4.3.2 วิเคราะห์รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน

4.3.2.1 วิเคราะห์รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการผลิตต่างกัน

4.3.2.2 วิเคราะห์รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการเงินต่างกัน

4.3.2.3 วิเคราะห์รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการตลาดต่างกัน

4.3.2.4 วิเคราะห์รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการส่งออกต่างกัน

4.3.3 วิเคราะห์ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน

4.3.3.1 วิเคราะห์ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการผลิตต่างกัน

4.3.3.2 วิเคราะห์ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการเงินต่างกัน

4.3.3.3 วิเคราะห์ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการตลาดต่างกัน

4.3.3.4 วิเคราะห์ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในด้านการส่งออกต่างกัน

4.4 ตอนที่ 4 วิเคราะห์ปัญหา ความคิดเห็น ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

4.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลในการศึกษา เก็บรวบรวมจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่จดทะเบียนสังกัดกรมโรงงานอุตสาหกรรม จำนวน 118 โรงงาน ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถาม ของข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	ร้อยละ
1. ตำแหน่ง	
ผู้จัดการ	63.6
ผู้อำนวยการ	5.1
เจ้าของกิจการ	15.3
อื่นๆ	16.1
รวม	100.0
2. อายุ	
ต่ำกว่า 30 ปี	2.5
มากกว่า 30-40 ปี	31.4
มากกว่า 40-50 ปี	46.6
มากกว่า 50 ปีขึ้นไป	19.5
รวม	100.0
3. ระดับการศึกษา	
ต่ำกว่าปริญญาตรี	52.5
ปริญญาตรี	39.8
สูงกว่าปริญญาตรี	7.6
รวม	100.0
4. เครื่องหมายรับรองคุณภาพ	
ได้รับเครื่องหมายรับรองคุณภาพ	16.9
ไม่มีการได้รับเครื่องหมายรับรองคุณภาพ	83.1
รวม	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	ร้อยละ
5. รูปแบบความเป็นเจ้าของ	
เจ้าของคนเดียว	17.8
ห้างหุ้นส่วน	57.6
บริษัทจำกัด	24.6
รวม	100.0
6. ระยะเวลาในการดำเนินงาน	
ต่ำกว่า 10 ปี	4.2
มากกว่า 10-15 ปี	11.9
มากกว่า 15-20 ปี	3.4
มากกว่า 20 ปี	80.5
รวม	100.0
7. ประเภทของโรงสี	
โรงสีที่มีการสีข้าวเพียงอย่างเดียว	71.2
โรงสีที่มีการสีข้าว/ประกอบธุรกิจแปรรูป	28.8
รวม	100.0
8. ขนาดของเงินลงทุน	
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	23.7
20-100 ล้านบาท	47.5
มากกว่า 100 ล้านบาท	28.8
รวม	100.0
9. ขนาดของการจ้างงาน	
ไม่เกิน 50 คน	86.4
มากกว่า 50-200 คน	3.4
มากกว่า 200 คน	10.2
รวม	100.0
10. รูปแบบของการส่งออก	
ผ่านพ่อค้าคนกลาง	75.4
ส่งออกเองโดยตรง	24.6
รวม	100.0

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่อนุญาตให้นำไปเผยแพร่บนสื่อออนไลน์

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.1 แสดงผลการวิเคราะห์ของข้อมูลทั่วไป ดังนี้

ตำแหน่ง พบว่า ผู้บริหารที่ได้ตอบกลับมาส่วนใหญ่ตอบโดยระดับ ผู้จัดการโรงสีข้าว โดยมีร้อยละ 63.6 รองลงมา เป็นระดับ อื่นๆ 16.1 เจ้าของกิจการโรงสีข้าว 15.3 และผู้อำนวยการโรงสีข้าว โดยมีร้อยละ 5.1

อายุ พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีช่วงอายุที่มากกว่า 40-50 ปี โดยมีร้อยละ 46.6 รองลงมา เป็นช่วงอายุที่มากกว่า 30- 40 ปี โดยมีร้อยละ 31.4 หรือช่วงอายุที่มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป โดยมีร้อยละ 19.5 และช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปี โดยมีร้อยละ 2.5

ระดับการศึกษา พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีวุฒิการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 52.5 รองลงมา มีวุฒิการศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 39.8 และผู้บริหารที่มีระดับวุฒิการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 7.6

เครื่องหมายรับรองคุณภาพ พบว่า โรงสีข้าวส่วนใหญ่ไม่มีเครื่องหมายรับรองคุณภาพ โดยมีร้อยละ 83.1 และโรงสีข้าวที่ได้รับเครื่องหมายคุณภาพ โดยมีร้อยละ 16.9

รูปแบบความเป็นเจ้าของ พบว่า โรงสีข้าวส่วนใหญ่มีรูปแบบของธุรกิจเป็น ห้างหุ้นส่วน โดยมีร้อยละ 57.6 รองลงมา เป็นธุรกิจแบบ บริษัทจำกัด โดยมีร้อยละ 24.6 และธุรกิจแบบเจ้าของคนเดียว โดยมีร้อยละ 17.8

ระยะเวลาในการดำเนินงาน พบว่า โรงสีข้าวส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี โดยมีร้อยละ 80.5 รองลงมา มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี โดยมีร้อยละ 11.9 หรือมีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี โดยมีร้อยละ 4.2 และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี โดยมีร้อยละ 3.4

ประเภทของโรงสีข้าว พบว่า โรงสีข้าวส่วนใหญ่ที่มีการสีข้าวเพียงอย่างเดียว โดยมีร้อยละ 71.2 และโรงสีข้าวที่มีการแปรรูปในผลิตภัณฑ์ มีร้อยละ 28.2

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดของเงินลงทุน พบว่า โรงเรียนี่เข้าร่วมใหญ่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท โดยมีร้อยละ 47.5 รองลงมา มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท โดยมีร้อยละ 28.8 และขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท โดยมีร้อยละ 23.7

ขนาดของการจ้างงาน พบว่า โรงเรียนี่เข้าร่วมใหญ่มีขนาดของการจ้างงานไม่เกิน 50 คน โดยมีร้อยละ 86.4 รองลงมา มีขนาดของการจ้างงานมากกว่า 200 คน โดยมีร้อยละ 10.2 และมีขนาดของการจ้างงานมากกว่า 50-200 คน โดยมีร้อยละ 3.4

รูปแบบของการส่งออก พบว่า โรงเรียนี่เข้าร่วมใหญ่มีการส่งออกผ่านคนกลางหรือบริษัท ในการขนส่ง โดยมีร้อยละ 75.4 และโรงเรียนี่ที่มีการส่งออกโดยตรง โดยมีร้อยละ 24.6

4.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการ โรงเรียนี่เข้าร่วม เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

จากการวิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 118 คน ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงเรียนี่เข้าร่วม เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่ได้ทำการจดทะเบียน ณ กรมโรงงานอุตสาหกรรม โดยมีอัตราการผลิตมากกว่า 20 เกวียน/วัน ได้ผลการศึกษาโดยแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการวางแผนการผลิตของปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาการวางแผนการผลิตของปัญหาด้านการผลิต	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	X	S . D.		
1. วัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีปริมาณไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาล	3.25	.773	ปานกลาง	4
2. มีวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) บ่อนโรงสีข้าวไม่เพียงพอ	3.38	.933	ปานกลาง	3
3. มีการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ระหว่างโรงสีข้าวสูง	4.19	.762	มาก	1
4. ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต	2.46	1.010	น้อย	8
5. เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนงานมาตรฐานได้	2.47	.884	น้อย	7
6. ขาดการประมาณการณ์ในความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม	2.50	.931	ปานกลาง	6
7. ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ประกอบการวางแผนการผลิต	3.64	1.091	มาก	2
8. การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากล (เดิมคือพิจารณาจากเกณฑ์เปอร์เซ็นต์ของความชื้นในข้าว)	3.14	1.256	ปานกลาง	5
ค่าเฉลี่ยรวม	3.129	0.955	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า การวางแผนการผลิตของปัญหาด้านการผลิต เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.129 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.955 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากเรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 มีการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ระหว่างโรงสีข้าวสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.19 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.762

ลำดับที่ 2 ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ประกอบการวางแผนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.64 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.091

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 3 มีวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ป้อนโรงสีข้าวไม่เพียงพอ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.19 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.933

ลำดับที่ 4 วัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีปริมาณไม่แน่นอนในแต่ละฤดูกาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.25 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.773

ลำดับที่ 5 การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากล (เดิมคือพิจารณาจากเกณฑ์เปอร์เซ็นต์ของความชื้นในข้าว) โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.14 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.256

ลำดับที่ 6 ขาดการประมาณการณ์ความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.50 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.931

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับน้อย เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 7 เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนงานมาตรฐานได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.47 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.884

ลำดับที่ 8 ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.46 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.010

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการปฏิบัติการผลิตของปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาการปฏิบัติการผลิตของปัญหาด้านการผลิต	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	X	S . D.		
9. ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาสูตรในการผลิตที่ทันสมัย	3.25	1.088	ปานกลาง	5
10. เกิดการชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตบ่อยครั้ง	2.71	.907	ปานกลาง	7
11. ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญงาน	3.40	1.262	ปานกลาง	4
12. โรงสีข้าวไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต ทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง	3.54	.966	มาก	3
13. มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน	3.64	.834	มาก	2
14. แหล่งวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) อยู่ห่างไกลจากโรงงานผลิต	3.19	1.093	ปานกลาง	6
15. ราคาวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล	3.83	.899	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.365	1.007	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ปัญหาการปฏิบัติการผลิตของปัญหาด้านการผลิต เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.365 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.007 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหามาก เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ราคาวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.19 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.899

ลำดับที่ 2 มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.64 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.834

ลำดับที่ 3 โรงสีข้าวไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต ทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.54 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.966 ใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่าการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

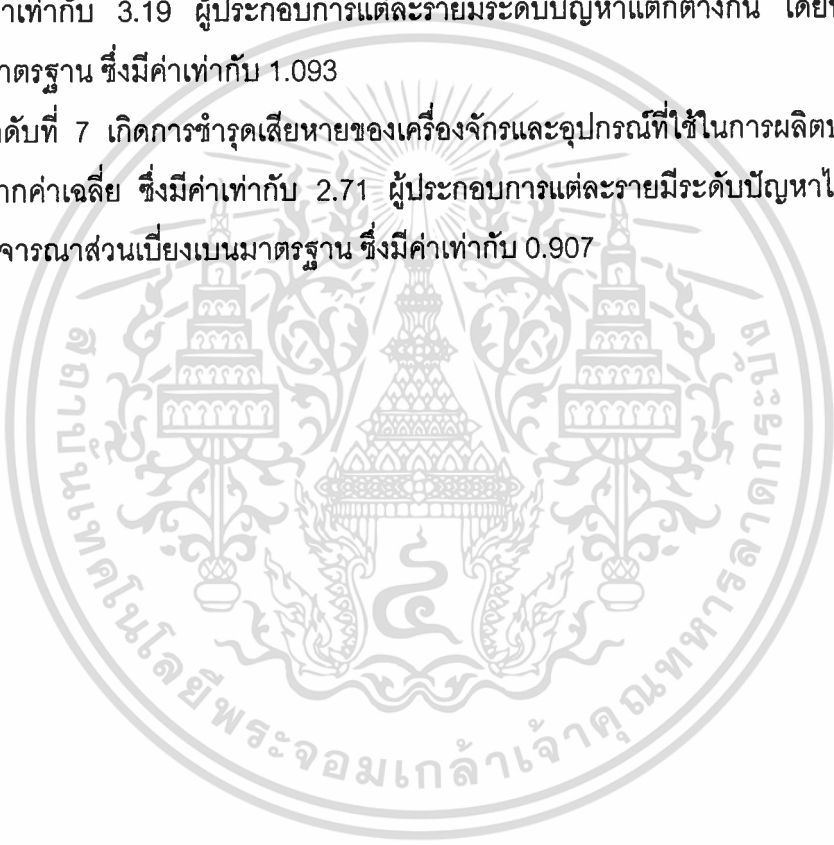
ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 4 ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.40 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.262

ลำดับที่ 5 ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาสูตรในการผลิตที่ทันสมัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.25 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.088

ลำดับที่ 6 แหล่งวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) อยู่ห่างไกลจากโรงงานผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.19 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.093

ลำดับที่ 7 เกิดการชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตบ่อยครั้ง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.71 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.907

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการควบคุมการผลิตของปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาการควบคุมการผลิตของปัญหาด้านการผลิต	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S. D.		
16. ยากที่จะควบคุมคุณภาพ (เปอร์เซ็นต์ความชื้น) ให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้งก่อนเริ่มการผลิต	2.43	1.250	น้อย	5
17. ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้	3.18	1.217	ปานกลาง	2
18. เกิดของเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) และสินค้าสำเร็จรูป (ข้าวสาร)	2.15	.725	น้อย	8
19. เกษตรกรมีการใช้สารเคมี เช่น ปุ๋ยเคมี สารกำจัดวัชพืช สารกำจัดแมลงและหนู ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ได้ข้าวเปลือกที่มีคุณภาพต่ำ	2.85	.912	ปานกลาง	3
20. ปริมาณและคุณภาพในการผลิตไม่คงที่ สม่่าเสมอ เนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ	2.55	.975	ปานกลาง	4
21. ขาดการควบคุมคุณภาพในแต่ละขั้นตอนของการผลิต	2.22	.935	น้อย	7
22. ยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพของข้าวเปลือกอย่างแน่ชัด	2.34	1.015	น้อย	6
23. เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพของพันธุ์ข้าว	3.60	1.095	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.67	1.015	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ปัญหาการควบคุมการผลิตของปัญหาด้านการผลิต เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.67 ผู้ประกอบการแต่ละคนมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.015 และพบว่าข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากเรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพของพันธุ์ข้าว โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.60 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.095

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 2 ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.18 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.217

ลำดับที่ 3 เกษตรกรมีการใช้สารเคมี เช่น ปุ๋ยเคมี สารกำจัดวัชพืช สารกำจัดแมลงและหนูที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ได้ข้าวเปลือกที่มีคุณภาพต่ำ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.85 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.912

ลำดับที่ 4 ปริมาณและคุณภาพในการผลิตไม่คงที่ สม่่าเสมอ เนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.55 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.975

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาน้อย เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 5 ยากที่จะควบคุมคุณภาพ (เปอร์เซ็นต์ความชื้น) ให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้ง ก่อนเริ่มการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.43 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.250

ลำดับที่ 6 ยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพของข้าวเปลือกอย่างแน่ชัด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.34 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.095

ลำดับที่ 7 ขาดการควบคุมคุณภาพในแต่ละขั้นตอนของการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.22 ผู้ประกอบการแต่ละรายได้มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.935

ลำดับที่ 8 เกิดของเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) และสินค้าสำเร็จรูป (ข้าวสาร) โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.15 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.725

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลังของปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลังของปัญหาด้านการผลิต	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
24. มีปัญหาในการเก็บรักษาข้าวเปลือกได้ในระยะเวลาสั้น เพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย	2.75	1.086	ปานกลาง	3
25. มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง	3.08	1.034	ปานกลาง	2
26. ขาดแคลนวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ในบางช่วงของฤดูกาล	3.12	1.214	ปานกลาง	1
27. สินค้าคงคลังสำเร็จรูป มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมีจำนวนมากหรือน้อย เกินไป	2.70	.990	ปานกลาง	4
ค่าเฉลี่ยรวม	2.912	1.081	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลังของปัญหาด้านการผลิต เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.912 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.081 และพบว่าระดับปัญหาทุกข้ออยู่ในระดับปานกลางเรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดแคลนวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ในบางช่วงของฤดูกาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.12 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.214

ลำดับที่ 2 มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.08 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.034

ลำดับที่ 3 มีปัญหาในการเก็บรักษาข้าวเปลือกได้ในระยะเวลาสั้นเพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.75 ผู้ประกอบการในแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.086

ลำดับที่ 4 สิ้นค้าคงคลังสำเร็จรูป มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมีจำนวนมากหรือน้อยเกินไป โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.70 ผู้ประกอบการในแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.990

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ของปัญหาด้านการเงิน	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S. D.		
1. ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม	3.13	1.075	ปานกลาง	1
2. ขาดการวางแผนทางด้านการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า	2.88	1.171	ปานกลาง	2
3. ขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน	2.74	1.173	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	2.917	1.139	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.6 พบว่า ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.917 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.139 และพบว่าระดับปัญหาทุกข้ออยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.13 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาที่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.075

ลำดับที่ 2 ขาดการวางแผนทางด้านการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.88 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาที่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.171

ลำดับที่ 3 ขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.74 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาที่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.173

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการจัดหาเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาจัดหาเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
4. ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน	2.52	1.044	ปานกลาง	4
5. ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง	2.78	1.148	ปานกลาง	2
6. ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง	2.67	1.030	ปานกลาง	3
7. เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อก่อนนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านการขาดสภาพคล่อง	2.91	1.140	ปานกลาง	1
8. มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้คืน	1.77	1.194	น้อย	5
ค่าเฉลี่ยรวม	2.53	1.111	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.7 พบว่า ปัญหาการจัดหาเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.53 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.111 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางเรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อก่อนนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านการขาดสภาพคล่อง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.91 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.140

ลำดับที่ 2 ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.78 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.148

ลำดับที่ 3 ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.67 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.030

ลำดับที่ 4 ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.52 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.044

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาน้อย เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 5 มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้คืน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.77 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.194

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจของปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจของปัญหาด้านการเงิน	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S. D.		
9. รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย	2.86	1.134	ปานกลาง	2
10. ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ	2.97	1.244	ปานกลาง	1
11. มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น	2.47	1.266	น้อย	3*
12. ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด	1.92	1.059	น้อย	4
13. ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน	2.47	1.272	น้อย	3*
ค่าเฉลี่ยรวม	2.538	1.195	ปานกลาง	

* หมายถึง ระดับปัญหาของผู้ประกอบการที่มีอันดับเท่ากัน

จากตารางที่ 4.8 พบว่า ปัญหาการจัดสรรเงินทุนในธุรกิจของปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.538 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.195 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.97 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.244

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 2 รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.86 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.134

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาน้อย เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 3 มีระดับปัญหาเท่ากับ 2 ข้อ คือ มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.47 ผู้ประกอบการในแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.266 และการขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.47 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.272

ลำดับที่ 4 ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.92 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.059

ตารางที่ 4.9 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาผลิตภัณฑ์ของปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาผลิตภัณฑ์ของปัญหาด้านการตลาด	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S. D.		
1. ข้าวสารสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย	2.78	1.141	ปานกลาง	1
2. มาตรฐานของข้าวสารไม่คงที่ทุกครั้งที่จัดจำหน่ายเพราะคุณภาพของข้าวเปลือกไม่ได้มาตรฐาน	2.54	1.145	ปานกลาง	3
3. มาตรฐานของข้าวสารไม่คงที่ทุกครั้งที่จัดจำหน่ายเพราะกระบวนการผลิตไม่ได้มาตรฐาน	2.27	.688	น้อย	6
4. ขาดความหลากหลายในการใช้ประโยชน์จากข้าวสาร	2.53	1.217	ปานกลาง	4*
5. ข้าวสารที่ไม่สามารถจัดเก็บไว้ได้นาน	2.76	1.084	ปานกลาง	2
6. ข้าวสารในประเทศมีการแข่งขันสูง กับข้าวสารจากต่างประเทศ	2.42	1.222	น้อย	5
7. ข้าวสารไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด	2.53	1.115	ปานกลาง	4*
ค่าเฉลี่ยรวม	2.548	1.087	ปานกลาง	

* หมายถึง ระดับปัญหาของผู้ประกอบการที่มีอันดับเท่ากันนั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ปัญหาผลิตภัณฑ์ของปัญหาด้านการตลาด เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.548 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.087 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้าวสารสามารถทดแทนด้วยสินค้าอื่นได้ง่าย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.78 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.141

ลำดับที่ 2 ข้าวสารที่ไม่สามารถจัดเก็บไว้ได้นาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.76 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.145

ลำดับที่ 3 มาตรฐานของข้าวสารไม่คงที่ทุกครั้งที่จัดจำหน่ายเพราะคุณภาพของข้าวเปลือกไม่ได้มาตรฐาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.54 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.145

ลำดับที่ 4 มีระดับปัญหาเท่ากัน 2 ข้อ คือ ขาดความหลากหลายในการใช้ประโยชน์จากข้าวสาร โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.53 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.217 และข้าวสารไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.53 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.115

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาน้อย เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 5 ข้าวสารในประเทศมีการแข่งขันสูง กับข้าวสารจากต่างประเทศ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.42 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.222

ลำดับที่ 6 มาตรฐานของข้าวสารไม่คงที่ทุกครั้งที่จัดจำหน่ายเพราะคุณภาพของข้าวเปลือกไม่ได้มาตรฐาน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.27 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.688

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาคาของปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาคาของปัญหาด้านการตลาด	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
8. ขาดเสถียรภาพทางด้านราคาข้าวสาร เนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด	3.16	1.432	ปานกลาง	3
9. การกำหนดราคาข้าวสารและข้าวเปลือกขึ้นกับทางรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต	3.61	1.414	มาก	2
10. การเปลี่ยนแปลงราคาข้าวสาร/ข้าวเปลือก จากต่างประเทศที่มีผลกระทบต่อราคาข้าวสาร/ข้าวเปลือก ในประเทศ	3.63	1.338	มาก	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.467	1.395	มาก	

จากตารางที่ 4.10 พบว่า ปัญหาคาของปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.467 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.395 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับมาก เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การเปลี่ยนแปลงราคาข้าวสาร/ข้าวเปลือก จากต่างประเทศที่มีผลกระทบต่อราคาข้าวสาร/ข้าวเปลือก ในประเทศ โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.63 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.338

ลำดับที่ 2 การกำหนดราคาข้าวสารและข้าวเปลือกขึ้นกับทางรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.61 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.414

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 3 ขาดเสถียรภาพทางด้านราคาข้าวสาร เนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.16 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.432

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการจัดจำหน่ายของปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาการจัดจำหน่ายของปัญหาด้านการตลาด	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
11. ข้าวสารในตลาดที่มีการปลอมปนมีปัญหาต่อโรงสีข้าว	3.52	1.100	มาก	1
12. มีจำนวนของช่องทางในการจัดจำหน่ายข้าวสารน้อย	3.27	.993	ปานกลาง	3
13. ผู้กระจายสินค้าข้าวเปลือก/ข้าวสาร เขากำไรมากเกินไป	2.98	.961	ปานกลาง	4
14. แหล่งวัตถุดิบหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องอยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนในการแปรรูปค่อนข้างสูง	3.40	1.031	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	3.293	1.021	ปานกลาง	.

จากตารางที่ 4.11 พบว่า ปัญหาการจัดจำหน่ายของปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.293 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.021 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ข้าวสารในตลาดที่มีการปลอมปนมีปัญหาต่อโรงสีข้าว โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.52 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.100

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหามานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 2 แหล่งวัตถุดิบหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องอยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนในการแปรรูปค่อนข้างสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.40 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.031

ลำดับที่ 3 มีจำนวนของช่องทางในการจัดจำหน่ายข้าวสารน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.27 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.993

ลำดับที่ 4 ผู้กระจายสินค้าข้าวสาร/ข้าวเปลือก เขากำไรมากเกินไป โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.98 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.961

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาการส่งเสริมการตลาดของปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาการส่งเสริมการตลาดของปัญหาด้านการตลาด	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
15. ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายไว้ล่วงหน้า	2.70	1.208	ปานกลาง	3
16. การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในทุกๆ ด้านมีน้อย	2.81	1.426	ปานกลาง	1
17. ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่การส่งเสริมการขาย	2.74	1.405	ปานกลาง	2
ค่าเฉลี่ยรวม	2.750	1.346	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.12 พบว่า ปัญหาการส่งเสริมการตลาดของปัญหาด้านการตลาด เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.750 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.346 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในทุกๆ ด้านมีน้อย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.81 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.426

ลำดับที่ 2 ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่การส่งเสริมการขาย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.74 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.405

ลำดับที่ 3 ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายไว้ล่วงหน้า โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.70 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.208

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาสถานะของราคาข้าวในตลาดโลกของปัญหาด้านการส่งออก

ปัญหาสถานะของราคาข้าวในตลาดโลก ของปัญหาด้านการส่งออก	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S . D.		
1. มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงสีข้าวในประเทศไทย	2.80	1.114	ปานกลาง	5
2. กลุ่มอุตสาหกรรมโรงสีข้าวขาดความกระตือรือร้นในการปรับตัวเพื่อรองรับผลจากการเปิดเสรีการค้าข้าวของโลก	2.84	1.169	ปานกลาง	4
3. ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตข้าวได้โดยมีต้นทุนที่ต่ำกว่า ทำให้เกิดสถานะในการแข่งขันของตลาดโลกสูงขึ้น	3.59	1.269	มาก	1
4. สถานะของอัตราแลกเปลี่ยนทางการเงินมีผลทำให้ราคาข้าวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา	3.54	1.245	มาก	2
5. อุตสาหกรรมค้าข้าวของไทยมีระยะเวลาของการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า	2.53	1.076	ปานกลาง	6
6. สถานะการกีดกันทางการค้าข้าว	3.25	1.078	ปานกลาง	3
ค่าเฉลี่ยรวม	3.092	1.159	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ด้านปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนของปัญหาด้านการเงิน เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.092 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.159 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตข้าวได้โดยมีต้นทุนที่ต่ำกว่า ทำให้เกิดสถานะในการแข่งขันของตลาดโลกสูงขึ้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.59 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.269

ลำดับที่ 2 สถานะของอัตราแลกเปลี่ยนทางการเงินมีผลทำให้ราคาข้าวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.54 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.245

ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาปานกลาง เรียงตามลำดับดังนี้

ลำดับที่ 3 ภาวะการกีดกันทางการค้าข้าว โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.25 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.078

ลำดับที่ 4 กลุ่มอุตสาหกรรมโรงสีข้าวขาดความกระตือรือร้นในการปรับตัวเพื่อรองรับผลจากการเปิดเสรีการค้าข้าวของโลก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.84 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีปัญหาค่าเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.169

ลำดับที่ 5 มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงสีข้าวในประเทศไทย โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.80 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.114

ลำดับที่ 6 อุตสาหกรรมค้าข้าวของไทยมีระยะเวลาของการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.53 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.076

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหามาตรฐานข้าวไทยของปัญหาด้านการส่งออก

ปัญหามาตรฐานข้าวไทยของปัญหาด้านการส่งออก	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
7. ขาดการตรวจสอบมาตรฐานข้าวสารไทยอย่างต่อเนื่อง	2.96	1.165	ปานกลาง	3
8. ภาครัฐบาลไม่มีการกำหนดหรือควบคุมมาตรฐานข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง	3.14	1.171	ปานกลาง	2*
9. ขาดการประสานงานในเรื่องมาตรฐานข้าวไทยระหว่างผู้ประกอบการโรงสีข้าวกับภาครัฐ	3.14	1.164	ปานกลาง	2*
10. ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐบาล	3.31	1.180	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	3.138	1.170	ปานกลาง	

* หมายถึง ระดับปัญหาของผู้ประกอบการที่มีอันดับเท่ากัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ด้านปัญหามาตรฐานข้าวไทยของปัญหาด้านการส่งออก เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.138 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.170 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับ ดังนี้

ลำดับที่ 1 ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐบาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.31 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.180

ลำดับที่ 2 มีระดับปัญหาเท่ากับ 2 ข้อ คือภาครัฐบาลไม่มีการกำหนดหรือควบคุมมาตรฐานข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.14 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.171 และขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐบาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.14 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.164

ลำดับที่ 3 ขาดการตรวจสอบมาตรฐานข้าวสารไทยอย่างต่อเนื่อง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.96 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.165

ตารางที่ 4.15 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออกของปัญหาด้านการส่งออก

ปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออก ของปัญหาด้านการส่งออก	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S . D.		
11. การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากข้าวของรัฐบาลยังไม่ชัดเจน	3.71	1.047	มาก	5
12. การแทรกแซงราคาข้าวเปลือกของรัฐบาล ทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง	4.17	.946	มาก	1
13. ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิต	3.83	.981	มาก	3
14. การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงสีข้าว	3.86	.918	มาก	2
15. ขาดองค์การบริหารที่ดูแลเรื่องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมโรงสีข้าวอย่างเด่นชัด	3.78	.944	มาก	4
ค่าเฉลี่ยรวม	3.870	0.967	มาก	

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ด้านปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออกของปัญหาด้านการส่งออก เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.870 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.967 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากทุกข้อ เรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 การแทรกแซงราคาข้าวเปลือกของรัฐบาล ทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4.17 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.946

ลำดับที่ 2 การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงสีข้าว โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.86 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.918

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 3 ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.83 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.981

ลำดับที่ 4 ขาดองค์การบริหารที่ดูแลเรื่องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมโรงสีข้าวอย่างเด่นชัด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.78 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.944

ลำดับที่ 5 การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากข้าวของรัฐยังไม่ชัดเจน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.71 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.047

ตารางที่ 4.16 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัดลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล องค์ประกอบปัญหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวของปัญหาด้านการส่งออก

ปัญหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวของปัญหาด้านการส่งออก	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับที่
	\bar{X}	S . D.		
16. เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่ง	2.58	.946	ปานกลาง	3
17. การเปลี่ยนแปลงกระบวนการหรือขั้นตอนในการผลิตเป็นไปได้อย่างยากเพราะเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง	3.11	1.211	ปานกลาง	2*
18. ขาดการสนับสนุนในการลงทุน การนำเข้า เครื่องจักรและเทคโนโลยีใหม่ๆ จากรัฐบาล	3.42	1.172	ปานกลาง	1
19. ขาดการรับรู้ในเรื่องมาตรการค้าข้าว (โควตาข้าว)	3.11	1.266	ปานกลาง	2*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.055	1.144	ปานกลาง	

* หมายถึง ระดับปัญหาของผู้ประกอบการที่มีอันดับเท่ากัน

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ด้านปัญหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวของปัญหาด้านการส่งออก เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหารวมอยู่ในระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.055 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.144 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ เรียงตามลำดับดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับที่ 1 ขาดการสนับสนุนในการลงทุน การนำเข้า เครื่องจักร และเทคโนโลยีใหม่ๆ จาก รัฐบาล โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.42 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาที่ แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.172

ลำดับที่ 2 มีระดับปัญหาเท่ากับ 2 ข้อ คือการเปลี่ยนแปลงกระบวนการหรือขั้นตอนในการ ผลิตเป็นไปได้อย่างยากเพราะเนื่องจากต้องใช้ต้นทุนสูง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.11 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมี ค่าเท่ากับ 1.211 และขาดการรับรู้ในเรื่องมาตรการการค้ำข้าว (โควต้าข้าว) โดยพิจารณาจากค่า เฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.11 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาแตกต่างกัน โดยพิจารณาจาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 1.266

ลำดับที่ 3 เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอเมื่อเทียบกับ ประเทศคู่แข่งชั้น โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.58 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับ ปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.946

ตารางที่ 4.17 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การแปลความหมาย และการจัด ลำดับของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ใน เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานในโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	N = 118		ระดับปัญหา	ลำดับ ที่
	\bar{X}	S. D.		
1. ปัญหาด้านการผลิต	3.019	0.6307	ปานกลาง	2
2. ปัญหาด้านการเงิน	2.661	0.7888	ปานกลาง	4
3. ปัญหาด้านการตลาด	3.014	0.8141	ปานกลาง	3
4. ปัญหาด้านการส่งออก	3.288	0.6243	ปานกลาง	1
ค่าเฉลี่ยรวม	2.996	0.715	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ในด้านปัญหาที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานในโรงสีข้าว เพื่อการ ส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เป็นปัญหาที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ใน ระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ยรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.996 ผู้ประกอบการแต่ละรายมี ระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวม ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.715 และพบว่า ข้อที่ผู้ประกอบการมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อ เรียงลำดับดังนี้

ลำดับที่ 1 ปัญหาด้านการส่งออก โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.288 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.5925

ลำดับที่ 2 ปัญหาด้านการผลิต โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.019 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.6307

ลำดับที่ 3 ปัญหาด้านการตลาด โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 3.014 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.8141

ลำดับที่ 4 ปัญหาด้านการเงิน โดยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย ซึ่งมีค่าเท่ากับ 2.661 ผู้ประกอบการแต่ละรายมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันมาก โดยพิจารณาจากส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.7888

4.3 ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออกในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีลักษณะของผู้ประกอบการแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบระดับปัญหาในการดำเนินงานของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งเป็นเจ้าของ ผู้บริหารหรือผู้จัดการของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีลักษณะของผู้ประกอบการแตกต่างกัน ซึ่งประกอบไปด้วยขนาดของเงินลงทุน 3 กลุ่ม (ตามมาตรฐานกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม) ได้แก่ ขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ขนาดของเงินลงทุน 20 – 100 ล้านบาท และขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 กลุ่ม ได้แก่ เจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน และบริษัทจำกัด และระยะเวลาในการดำเนินงานของผู้ผลิต 3 กลุ่ม ได้แก่ ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงานระหว่าง 16-20 ปี และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี โดยได้นำมาแสดงดังต่อไปนี้

4.3.1 เปรียบเทียบขนาดของเงินลงทุน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุง เทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการผลิตแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปัญหาด้านการผลิต ที่มีต่อขนาดของเงินลงทุน โดยภาพรวม แบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.18 มีดังนี้

สมมติฐานที่ 1.1 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.18 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ ปัญหาด้านการผลิตของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน

ปัญหาด้านการผลิต	ขนาดของเงินลงทุน			P-Value
	ไม่เกิน 20 ล้านบาท	20-100 ล้านบาท	มากกว่า 100 ล้านบาท	
การวางแผนการผลิต	3.140	3.243	2.933	0.042*
การปฏิบัติการผลิต	3.478	3.483	3.080	0.009**
การควบคุมการผลิต	2.731	2.986	2.183	0.000**
การควบคุมสินค้าคงคลัง	2.893	3.227	2.515	0.000**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.061	3.235	2.678	0.000**

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.18 เมื่อพิจารณาในภาพรวม ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการผลิต โดยภาพรวมต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

การวางแผนการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.042$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการวางแผนการผลิต แตกต่างกัน

การปฏิบัติการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.009$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการปฏิบัติการผลิตแตกต่างกัน

การควบคุมการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการควบคุมการผลิตแตกต่างกัน

การควบคุมสินค้าคงคลัง ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการควบคุมสินค้าคงคลังแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการผลิตในขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.19 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการวางแผนการผลิต ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3.140	1	-	0.428	0.149
20-100 ล้านบาท	3.243	2	-	-	0.012*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.934	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านการวางแผนการผลิตแตกต่างจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.243 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน มากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.934 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.140 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.20 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการปฏิบัติการผลิต ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	\bar{X}	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3.478	1	-	0.974	0.150
20-100 ล้านบาท	3.423	2	-	-	0.004*
มากกว่า 100 ล้านบาท	3.080	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.20 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาในการปฏิบัติการผลิตแตกต่างจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.423 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.080 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.478 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.21 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมการผลิต ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	\bar{X}	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	2.731	1	-	0.106	0.002*
20-100 ล้านบาท	2.986	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.183	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านการควบคุมการผลิตแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน มากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.986 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีระดับปัญหาเท่ากับ 2.183 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.731 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	2.893	1	-	0.630	0.560
20-100 ล้านบาท	3.227	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.515	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.22 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านการควบคุมสินค้าคงคลังแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน มากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.227 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีระดับปัญหาเท่ากับ 2.515 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.893 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.2 เปรียบเทียบขนาดของเงินลงทุน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการเงินแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการเงิน ที่มีต่อขนาดของเงินลงทุน โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน ผลการทดสอบในตารางที่ 4.18 มีดังนี้

สมมติฐานที่ 1.2 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการเงินแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.23 ค่าเฉลี่ย (X) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการเงินของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน

ปัญหาด้านการเงิน	ขนาดของเงินลงทุน			P-Value
	ไม่เกิน 20 ล้านบาท	20-100 ล้านบาท	มากกว่า 100 ล้านบาท	
การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	2.571	3.321	2.529	0.000*
การจัดหาเงินทุน	2.314	2.843	2.188	0.000*
การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	2.400	2.898	2.141	0.000*
ค่าเฉลี่ยรวม	2.428	3.021	2.286	0.000*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.23 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการเงิน โดยภาพรวมต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า

การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนแตกต่างกัน

การจัดหาเงินทุน ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนแตกต่างกัน

การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการเงินในขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.24 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินลงทุน ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	\bar{X}	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	2.571	1	-	0.001*	0.869
20-100 ล้านบาท	3.321	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.529	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.24 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.321 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.529 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.571 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.25 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดหาเงินทุน ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	2.314	1	-	0.006*	0.543
20-100 ล้านบาท	2.843	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.188	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.25 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.843 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.188 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.314 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.26 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	2.400	1	-	0.004*	0.165
20-100 ล้านบาท	2.898	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.141	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.26 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.898 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.141 แต่มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.400 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

4.3.3 เปรียบเทียบขนาดของเงินลงทุน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการตลาดแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการตลาด ที่มีต่อขนาดของเงินลงทุน โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.18 มีดังนี้

สมมติฐานที่ 1.3 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการตลาดแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.27 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการตลาดของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน

ปัญหาด้านการตลาด	ขนาดของเงินลงทุน			P-Value
	ไม่เกิน 20 ล้านบาท	20-100 ล้านบาท	มากกว่า 100 ล้านบาท	
ผลิตภัณฑ์	2.433	2.925	2.028	0.000**
ราคา	3.212	3.995	3.667	0.001**
การจัดจำหน่าย	3.170	3.473	3.096	0.025*
การส่งเสริมการตลาด	3.107	3.030	2.616	0.198
ค่าเฉลี่ยรวม	2.981	3.356	2.852	0.000**

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.27 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการตลาด โดยภาพรวมต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ผลิตภัณฑ์ ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ราคา ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.001$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านราคาแตกต่างกัน

การจัดจำหน่าย ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.025$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดจำหน่ายแตกต่างกัน

การส่งเสริมการตลาด ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.198$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านการส่งเสริมการตลาดไม่ต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการตลาดในขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.28 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านผลิตภัณฑ์ ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	2.433	1	-	0.002**	0.018*
20-100 ล้านบาท	2.925	2	-	-	0.000**
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.028	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.28 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านผลิตภัณฑ์แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.925 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.028 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ยังขาดข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อระดับปัญหา และการดำเนินการแก้ไขที่เหมาะสม เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.433 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.29 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านราคา ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3.212	1	-	0.000*	0.050
20-100 ล้านบาท	3.995	2	-	-	0.103
มากกว่า 100 ล้านบาท	3.667	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.29 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านราคาไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.995 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.667 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.212 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.30 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดจำหน่าย ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3.170	1	-	0.570	0.672
20-100 ล้านบาท	3.473	2	-	-	0.012*
มากกว่า 100 ล้านบาท	3.097	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.30 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาในการจัดจำหน่ายแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.473 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.097 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.170 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

4.3.4 เปรียบเทียบขนาดของเงินลงทุน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาในการส่งออกแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งออก ที่มีต่อขนาดของเงินลงทุน โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 4.18 มีดังนี้

สมมติฐานที่ 1.4 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งออกต่างกัน

ตารางที่ 4.31 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ช่วงขนาดของเงินลงทุน

ปัญหาด้านการส่งออก	ขนาดของเงินลงทุน			P-Value
	ไม่เกิน 20 ล้านบาท	20-100 ล้านบาท	มากกว่า 100 ล้านบาท	
สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก	3.405	3.479	2.871	0.000*
มาตรฐานข้าวไทย	3.554	3.509	2.856	0.000*
กฎหมายและมาตรการการส่งออก	3.764	3.918	3.876	0.691
เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว	3.045	3.112	2.971	0.727
ค่าเฉลี่ยรวม	3.443	3.502	3.144	0.000*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.31 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการส่งออกโดยภาพรวมต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก แตกต่างกัน

มาตรฐานข้าวไทย ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทยแตกต่างกัน

กฎหมายและมาตรการการส่งออก ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.691$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออกไม่แตกต่างกัน

เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.727$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกันมีปัญหาด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวไม่แตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการส่งออกในขนาดของเงินลงทุน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.32 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านสถานะของราคาข้าวในตลาดโลก ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3.405	1	-	0.466	0.000*
20-100 ล้านบาท	3.479	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.871	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.32 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านสถานะของราคาข้าวในตลาดโลกแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.479 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.871 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.405 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.33 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านมาตรฐานข้าวไทย ที่มีขนาดของเงินลงทุน ใน 3 ช่วง เป็นรายคู่

ขนาดของเงินลงทุน	X	กลุ่มที่	1	2	3
ไม่เกิน 20 ล้านบาท	3.554	1	-	0.466	0.000*
20-100 ล้านบาท	3.509	2	-	-	0.000*
มากกว่า 100 ล้านบาท	2.856	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.33 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีระดับปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทยแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.509 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.554 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.856 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.509 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.856 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.554 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาทกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้าน มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

4.3.5 เปรียบเทียบรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุง เทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการผลิตแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปัญหาด้านการผลิต ที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิตแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.34 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการผลิตของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะในรูปแบบของความเป็นเจ้าของธุรกิจ

ปัญหาด้านการผลิต	รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ			P-Value
	เจ้าของคนเดียว	ห้างหุ้นส่วน	บริษัทจำกัด	
การวางแผนการผลิต	2.927	3.173	3.175	0.197
การปฏิบัติการผลิต	3.053	3.536	3.191	0.003*
การควบคุมการผลิต	1.959	2.881	2.753	0.000*
การควบคุมสินค้าคงคลัง	2.225	3.254	2.698	0.000*
ค่าเฉลี่ยรวม	2.541	3.211	2.954	0.000*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.34 เมื่อพิจารณาในภาพรวม ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการผลิต โดยภาพรวมแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

การวางแผนการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.197$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการวางแผนการผลิตไม่ต่างกัน

การปฏิบัติการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.003$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการปฏิบัติการผลิตแตกต่างกัน

การควบคุมการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการควบคุมการผลิตแตกต่างกัน

การควบคุมสินค้าคงคลัง ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง แตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการผลิตในรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.35 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการปฏิบัติการผลิต ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	2.927	1	-	0.002**	0.444
ห้างหุ้นส่วน	3.173	2	-	-	0.014*
บริษัทจำกัด	3.175	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.35 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการปฏิบัติการผลิตแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.173 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.175 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.927 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.36 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมการผลิต ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	1.959	1	-	0.000*	0.000*
ห้างหุ้นส่วน	2.881	2	-	-	0.393
บริษัทจำกัด	2.753	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.36 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการควบคุมการผลิตไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.881 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.753 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.959 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.37 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	2.225	1	-	0.000**	0.026*
ห้างหุ้นส่วน	3.254	2	-	-	0.001**
บริษัทจำกัด	2.698	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.37 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการควบคุมสินค้าคงคลังแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.254 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.698 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.225 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.3.6 เปรียบเทียบรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการเงินแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการเงิน ที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมมติฐานที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการเงินแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.38 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการเงินของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะในรูปแบบของความเป็นเจ้าของธุรกิจ

ปัญหาด้านการเงิน	รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ			P-Value
	เจ้าของคนเดียว	ห้างหุ้นส่วน	บริษัทจำกัด	
การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	1.825	3.137	3.183	0.000**
การจัดหาเงินทุน	2.152	2.494	2.883	0.010*
การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ	1.870	2.685	2.738	0.000**
ค่าเฉลี่ยรวม	1.920	2.773	2.935	0.000**

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.38 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการเงินโดยภาพรวมแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนแตกต่างกัน

การจัดหาเงินทุน ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.010$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนแตกต่างกัน

การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการเงินในรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.39 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	1.825	1	-	0.000*	0.000*
ห้างหุ้นส่วน	3.137	2	-	-	0.820
บริษัทจำกัด	3.183	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.39 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.137 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.183 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.825 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.40 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดหาเงินทุน ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	2.152	1	-	0.102	0.003**
ห้างหุ้นส่วน	2.494	2	-	-	0.037*
บริษัทจำกัด	2.883	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.40 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบ ห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการจัดการหาเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.494 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.883 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.152 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.41 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ เป็นรายคู่

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	1.870	1	-	0.000*	0.000*
ห้างหุ้นส่วน	2.685	2	-	-	0.747
บริษัทจำกัด	2.738	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.41 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบ ห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการจัดการหาเงินทุนไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.685 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.738 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.870 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3.7 เปรียบเทียบรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุง เทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการตลาดแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการตลาด ที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการตลาดแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.42 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ ปัญหาด้านการตลาดของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

ปัญหาด้านการตลาด	รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ			P-Value
	เจ้าของคนเดียว	ห้างหุ้นส่วน	บริษัทจำกัด	
ผลิตภัณฑ์	2.159	2.686	2.514	0.019*
ราคา	3.382	3.740	3.984	0.088
การจัดจำหน่าย	3.488	3.357	3.000	0.025*
การส่งเสริมการตลาด	3.318	2.986	2.476	0.042*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.085	3.190	2.994	0.001**

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.42 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value น้อยกว่า 0.01 ($P=0.001$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการตลาดโดยภาพรวมแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ผลิตภัณฑ์ ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.019$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ราคา ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.088$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านราคาไม่แตกต่างกัน

ไม่ว่าการณ์ใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดจำหน่าย ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.025$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดจำหน่ายแตกต่างกัน

การส่งเสริมการตลาด ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.042$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการส่งเสริมการตลาดแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการตลาดในรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.43 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านผลิตภัณฑ์ ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	2.159	1	-	0.005*	0.097
ห้างหุ้นส่วน	2.686	2	-	-	0.298
บริษัทจำกัด	2.514	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.43 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านผลิตภัณฑ์ไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.686 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.514 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.159 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.44 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดจำหน่าย ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	3.488	1	-	0.443	0.014*
ห้างหุ้นส่วน	3.357	2	-	-	0.020*
บริษัทจำกัด	3.000	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.44 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการจัดจำหน่ายแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.357 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.000 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.488 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.45 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งเสริมการตลาด ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	3.318	1	-	0.223	0.013*
ห้างหุ้นส่วน	2.986	2	-	-	0.062
บริษัทจำกัด	2.476	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.45 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านการส่งเสริมการตลาดไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 2.986 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.476 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.318 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

4.3.8 เปรียบเทียบรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุง เทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการส่งออกแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งออก ที่มีต่อรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งออกแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.46 แสดงค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

ปัญหาด้านการส่งออก	รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ			P-Value
	เจ้าของคนเดียว	ห้างหุ้นส่วน	บริษัทจำกัด	
สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก	3.111	3.365	3.365	0.113
มาตรฐานข้าวไทย	3.357	3.298	3.595	0.186
กฎหมายและมาตรการการส่งออก	3.629	3.773	4.269	0.004**
เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว	2.774	3.015	3.353	0.035*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.216	3.361	3.646	0.318

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากตารางที่ 4.46 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value มากกว่า 0.05 ($P=0.318$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านการส่งออกโดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.113$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลกไม่แตกต่างกัน

มาตรฐานข้าวไทย ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.186$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทยไม่แตกต่างกัน

กฎหมายและมาตรการการส่งออก ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.004$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกันมีปัญหาด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออกแตกต่างกัน

เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.035$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจต่างกันมีปัญหาด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการส่งออกในรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.47 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออก ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	3.629	1	-	0.433	0.003*
ห้างหุ้นส่วน	3.773	2	-	-	0.003*
บริษัทจำกัด	4.269	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.47 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออกแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

เอกสาร... ไม่ว่าการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.773 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.269 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.629 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.48 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ 3 ลักษณะ

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ	X	กลุ่มที่	1	2	3
เจ้าของคนเดียว	2.774	1	-	0.226	0.012*
ห้างหุ้นส่วน	3.015	2	-	-	0.057
บริษัทจำกัด	3.353	3	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.48 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีระดับปัญหาด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วน มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.015 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบบริษัทจำกัด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.353 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.774 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียวกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบห้างหุ้นส่วนจำกัด มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

4.3.9 เปรียบเทียบระยะเวลาในการดำเนินงาน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการผลิตต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในปัญหาด้านการผลิต ที่มีต่อระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ต่ำกว่า 10 ปี, มากกว่า 10-15 ปี, มากกว่า 15-20 ปี และมากกว่า 20 ปี ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิตต่างกัน

ตารางที่ 4.49 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการผลิตของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ

ปัญหาด้านการผลิต	ระยะเวลาในการดำเนินงาน				P-Value
	ต่ำกว่า 10 ปี	มากกว่า 10-15 ปี	มากกว่า 15-20 ปี	มากกว่า 20 ปี	
การวางแผนการผลิต	3.776	2.992	3.000	3.121	0.055
การปฏิบัติการผลิต	3.882	3.000	4.140	3.359	0.003*
การควบคุมการผลิต	3.580	2.815	1.000	2.698	0.000*
การควบคุมสินค้าคงคลัง	4.200	2.839	1.000	2.971	0.000*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.860	2.911	2.285	3.037	0.002*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.49 เมื่อพิจารณาในภาพรวม ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.002$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการผลิต โดยภาพรวมต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

การวางแผนการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.055$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการวางแผนการผลิตไม่แตกต่างกัน

การปฏิบัติการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.003$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการปฏิบัติการผลิตแตกต่างกัน

การควบคุมการผลิต ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการควบคุมการผลิตแตกต่างกัน

การควบคุมสินค้าคงคลัง ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการควบคุมสินค้าคงคลังแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการผลิตในระยะเวลาในการดำเนินงาน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.50 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการปฏิบัติการผลิต ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.882	1	-	0.008**	0.538	0.070
มากกว่า 10-15 ปี	3.000	2	-	-	0.002**	0.047*
มากกว่า 15-20 ปี	4.140	3	-	-	-	0.016*
มากกว่า 20 ปี	3.359	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.50 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการปฏิบัติการผลิตแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 4.140 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.359 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.000 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.882 และพบว่าผู้

ไม่ว่าการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาในการปฏิบัติการผลิตแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลามากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 4.51 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมการผลิต ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.580	1	-	0.029*	0.000**	0.005**
มากกว่า 10-15 ปี	2.815	2	-	-	0.000**	0.539
มากกว่า 15-20 ปี	1.000	3	-	-	-	0.000**
มากกว่า 20 ปี	2.698	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.51 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการควบคุมการผลิตแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 1.000 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.698 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.815 และมีระดับปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.580 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาในการควบคุมการผลิตแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลามากกว่า 15-20 ปี และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.52 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	4.200	1	-	0.000*	0.000*	0.000*
มากกว่า 10-15 ปี	2.839	2	-	-	0.000*	0.511
มากกว่า 15-20 ปี	1.000	3	-	-	-	0.000*
มากกว่า 20 ปี	2.971	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.52 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาในการควบคุมสินค้าคงคลังแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 1.000 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.971 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.839 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.200 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาในการควบคุมสินค้าคงคลังแตกต่างกันจากผู้ประกอบการที่มีระยะเวลามากกว่า 15-20 ปี และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ย 4.200 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

4.3.10 เปรียบเทียบระยะเวลาในการดำเนินงาน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุง เทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการเงินแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการเงิน ที่มีต่อระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยภาพรวม แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ต่ำกว่า 10 ปี, มากกว่า 10-15 ปี, มากกว่า 15-20 ปี และมากกว่า 20 ปี ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการเงิน แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.53 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ ปัญหาด้านการเงินของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ

ปัญหาด้านการเงิน	ระยะเวลาในการดำเนินงาน				P-Value
	ต่ำกว่า 10 ปี	มากกว่า 10-15 ปี	มากกว่า 15-20 ปี	มากกว่า 20 ปี	
การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน	3.664	2.713	1.000	2.986	0.001*
การจัดการเงินทุน	3.200	2.600	3.800	2.429	0.003*
การจัดสรรเงินทุนในไปธุรกิจ	3.680	2.643	3.000	2.468	0.005*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.515	2.652	2.600	2.628	0.106

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.53 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value มากกว่า 0.05 ($P=0.106$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีระดับปัญหาการเงิน โดยภาพรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.001$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหา ด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนแตกต่างกัน

การจัดการเงินทุน ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.003$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดหาเงินทุน

แตกต่างกัน ที่ส่งวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.005$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการเงินในระยะเวลาในการดำเนินงาน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.54 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.664	1	-	0.067	0.000*	0.136
มากกว่า 10-15 ปี	2.713	2	-	-	0.003*	0.336
มากกว่า 15-20 ปี	1.000	3	-	-	-	0.000*
มากกว่า 20 ปี	2.986	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.54 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 1.000 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.986 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.713 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.664 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.55 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดหาเงินทุน ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.200	1	-	0.162	0.277	0.043*
มากกว่า 10-15 ปี	2.600	2	-	-	0.011*	0.469
มากกว่า 15-20 ปี	3.800	3	-	-	-	0.001**
มากกว่า 20 ปี	2.429	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.55 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.800 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.429 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.600 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.200 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านการจัดหาเงินทุนแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลามากกว่า 15-20 ปี และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.56 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.680	1	-	0.010*	0.185	0.001**
มากกว่า 10-15 ปี	2.643	2	-	-	0.408	0.423
มากกว่า 16-20 ปี	3.000	3	-	-	-	0.173
มากกว่า 20 ปี	2.468	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.56 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 3.000 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.468 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกันกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.643 และมีระดับปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.680 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.3.11 เปรียบเทียบระยะเวลาในการดำเนินงาน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุง เทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการตลาดแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการตลาด ที่มีต่อระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยภาพรวม แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ต่ำกว่า 10 ปี, มากกว่า 10-15 ปี, มากกว่า 15-20 ปี และมากกว่า 20 ปี ผลการทดสอบแสดงในตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการตลาดแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.57 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของ ปัญหาด้านการตลาดของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ

ปัญหาด้านการตลาด	ระยะเวลาในการดำเนินงาน				P-Value
	ต่ำกว่า 10 ปี	มากกว่า 10-15 ปี	มากกว่า 16-20 ปี	มากกว่า 20 ปี	
ผลิตภัณฑ์	3.714	2.613	1.570	2.520	0.000**
ราคา	3.598	3.691	5.000	3.671	0.034*
การจัดจำหน่าย	3.600	2.429	4.000	3.374	0.000**
การส่งเสริมการตลาด	3.200	2.524	5.000	2.912	0.001*
ค่าเฉลี่ยรวม	3.528	2.814	3.893	3.119	0.051

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.57 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value มากกว่า 0.05 ($P=0.051$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการตลาด โดยภาพรวมไม่ต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

ผลิตภัณฑ์ ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

ราคา ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.034$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านราคาแตกต่างกัน

การจัดจำหน่าย ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการจัดจำหน่ายแตกต่างกัน

การส่งเสริมการตลาด ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.001$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านการส่งเสริมการตลาดแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการเงิน ในระยะเวลาในการดำเนินงาน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.58 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านผลิตภัณฑ์ ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.714	1	-	0.003**	0.000**	0.000**
มากกว่า 10-15 ปี	2.613	2	-	-	0.010*	0.648
มากกว่า 15-20 ปี	1.570	3	-	-	-	0.009**
มากกว่า 20 ปี	2.520	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.58 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านผลิตภัณฑ์แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 1.570 ต่ำกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.520 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.613 และมีระดับปัญหาแตกต่างกันกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.714 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านผลิตภัณฑ์แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ไม่ควรเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.59 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านราคา ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.598	1	-	0.839	0.018*	0.856
มากกว่า 10-15 ปี	3.691	2	-	-	0.009**	0.937
มากกว่า 15-20 ปี	5.000	3	-	-	-	0.004**
มากกว่า 20 ปี	3.671	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.59 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านราคาแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 5.000 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.671 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.691 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.598 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านราคาแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ไม่ว่าการณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.60 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการจัดจำหน่าย ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.600	1	-	0.000*	0.338	0.428
มากกว่า 10-15 ปี	2.429	2	-	-	0.000*	0.000*
มากกว่า 15-20 ปี	4.000	3	-	-	-	0.050
มากกว่า 20 ปี	3.374	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.60 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการจัดจำหน่ายไม่แตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 4.000 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.374 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.429 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.600 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านการจัดจำหน่ายแตกต่างกันจากผู้ประกอบการที่มีระยะเวลา มากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 4.61 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งเสริมการตลาด ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.200	1	-	0.212	0.011*	0.547
มากกว่า 10-15 ปี	2.524	2	-	-	0.000**	0.194
มากกว่า 15-20 ปี	5.000	3	-	-	-	0.000**
มากกว่า 20 ปี	2.912	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.61 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านการส่งเสริมการตลาดแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 5.000 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.912 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.524 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.200 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านการส่งเสริมการตลาดแตกต่างกันจากผู้ประกอบการที่มีระยะเวลามากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

4.3.12 เปรียบเทียบระยะเวลาในการดำเนินงาน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีปัญหาด้านการส่งออกแตกต่างกัน

ในการทดสอบความแตกต่างของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งออก ที่มีต่อระยะเวลาในการดำเนินงาน โดยภาพรวมแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ต่ำกว่า 10 ปี, มากกว่า 10-15 ปี, มากกว่า 15-20 ปี และมากกว่า 20 ปี ผลการทดสอบบนตารางต่อไปนี้

สมมติฐานที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการส่งออกแตกต่างกัน

ตารางที่ 4.62 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่า P-Value ในการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาด้านการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ

ปัญหาด้านการส่งออก	ระยะเวลาในการดำเนินงาน				P-Value
	ต่ำกว่า 10 ปี	มากกว่า 10-15 ปี	มากกว่า 16-20 ปี	มากกว่า 20 ปี	
สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก	3.398	3.477	3.670	3.270	0.235
มาตรฐานข้าวไทย	3.850	3.518	4.500	3.261	0.000**
กฎหมายและมาตรการการส่งออก	4.000	3.557	5.000	3.861	0.010*
เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว	3.400	2.875	4.500	3.003	0.002**
ค่าเฉลี่ยรวม	3.662	3.357	4.418	3.349	0.001**

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.62 เมื่อพิจารณาภาพรวม พบว่า ค่า P-Value น้อยกว่า 0.01 ($P=0.001$) แสดงว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีระดับปัญหาด้านการส่งออก โดยภาพรวมต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE มากกว่า 0.05 ($P=0.235$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหา ด้านสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลกไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มาตรฐานข้าวไทย ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.000$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทยแตกต่างกัน

กฎหมายและมาตรการการส่งออก ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.05 ($P=0.010$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกันมีปัญหาด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออกแตกต่างกัน

เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ผลการทดสอบ พบว่า P-VALUE น้อยกว่า 0.01 ($P=0.002$) แสดงว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่างกันมีปัญหาด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวแตกต่างกัน

โดยทำการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาด้านการส่งออกในระยะเวลาในการดำเนินงาน เป็นรายคู่ โดยวิธี LSD ผลการเปรียบเทียบแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.63 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านมาตรฐานข้าวไทย ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.850	1	-	0.292	0.110	0.036*
มากกว่า 10-15 ปี	3.518	2	-	-	0.005**	0.142
มากกว่า 15-20 ปี	4.500	3	-	-	-	0.000**
มากกว่า 20 ปี	3.261	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.63 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทยแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 4.500 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.261 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.518 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

เอกสารนี้เป็นทรัพย์สินทางปัญญาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เมื่อผู้ยืมได้เห็นว่าประโยชน์ของการนำเอกสารฉบับนี้ไปใช้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ระดับ 0.05 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.850 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทยแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี กับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.64 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออก ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	4.000	1	-	0.245	0.047*	0.684
มากกว่า 10-15 ปี	3.557	2	-	-	0.001**	0.155
มากกว่า 15-20 ปี	5.000	3	-	-	-	0.003**
มากกว่า 20 ปี	3.861	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.64 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออกแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 5.000 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.861 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.557 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.00 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออกแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 และพบว่าผู้ประกอบการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.65 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน 4 ลักษณะ เป็นรายคู่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน	X	กลุ่มที่	1	2	3	4
ต่ำกว่า 10 ปี	3.400	1	-	0.192	0.035*	0.261
มากกว่า 10-15 ปี	2.875	2	-	-	0.000**	0.562
มากกว่า 15-20 ปี	4.500	3	-	-	-	0.000**
มากกว่า 20 ปี	3.003	4	-	-	-	-

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4.65 พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีระดับปัญหาด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี มีค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาเท่ากับ 4.500 สูงกว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.003 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.875 และมีระดับปัญหาไม่แตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.400 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวแตกต่างกันจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลามากกว่า 15-20 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีระดับปัญหาแตกต่างกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน ต่ำกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปีกับผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4 ตอนที่ 4 วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรค ข้อเสนอแนะ และความคิดเห็นของผู้ประกอบ การโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร

4.4.1 ปัญหาด้านการผลิต

1. ปัญหาด้านต้นทุนในการผลิต โดยเฉพาะค่าไฟฟ้าที่มีอัตราสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง
2. ปัญหาด้านวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีราคาไม่สอดคล้องกับผลผลิต (ข้าวสาร)
3. ขาดแรงงานผู้ชำนาญด้านการผลิต
4. ขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย
5. วัตถุดิบมีคุณภาพต่ำ ขนาดเมล็ดเล็ก

4.4.2 ปัญหาด้านการเงิน

1. เงินทุนหมุนเวียนน้อย ติดภาระหนี้คงค้างที่ต้องใช้เวลานานจึงจะชำระหมดแต่ ธุรกิจคงต้องใช้เงินสดในการซื้อวัตถุดิบ
2. ขาดแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ
3. ปัญหาซื้อวัตถุดิบเงินสดแต่กลับขายข้าวสารด้วยเงินเชื่อ ให้กับผู้ส่งออก

4.4.3 ปัญหาด้านการตลาด

1. มีการแข่งขันสูงแต่ช่องทางการจัดจำหน่ายน้อย ผู้บริโภคเท่าเดิม
2. ต้องพึ่งพาผู้ส่งออกไม่กี่รายในประเทศและรัฐบาลยังคงแทรกแซงราคาทำให้ขาดทุน
3. ขาดข้อมูลในเรื่องการส่งออก เช่น มาตรการการค้าข้าว ฯลฯ
4. ขาดผู้ชำนาญงานด้านการตลาด

4.4.4 ปัญหาด้านการส่งออก

1. อัตราแลกเปลี่ยนเงินตรามีความผันผวนสูง ทำให้ไม่มีเสถียรภาพทางการเงิน
2. มีการปลอมปนข้าวสูง
3. ผู้ส่งออกมีการเอาเปรียบทางด้านน้ำหนัก
4. ผู้ส่งออกไม่ได้จ่ายชำระเป็นเงินสด แต่เป็นเครดิตต้องใช้ระยะเวลาจนถึง 2-3 เดือน
5. ขาดผู้ชำนาญงานด้านการส่งออก
6. ผู้ส่งออกน้อยราย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.4.5 สิ่งที่ต้องการให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการแก้ไข

1. ภาครัฐมีการส่งเสริมเกษตรกรให้มีการพัฒนาพันธุ์ข้าวที่ตลาดต้องการ เพื่อที่จะทำให้ราคาข้าวไทยสามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้
2. สนับสนุนเงินกู้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อใช้ซื้อวัตถุดิบในการทำการผลิต
3. รัฐบาลเข้ามาดูแลเรื่องช่องโหว่ในการซื้อขายระหว่างประเทศ ตรวจสอบผู้ส่งออกที่ทำผิดอย่างรัดกุม
4. ให้รัฐบาลจัดการกับกลุ่มโรงสีข้าวที่รับจำนำข้าว ที่ทุจริตขั้นเด็ดขาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวโดยสรุปถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ โดยประกอบด้วยข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งนี้ ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป และข้อเสนอแนะสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานครและจังหวัดอื่น ๆ รวมถึงหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1 เพื่อศึกษาปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงแส้ข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านการผลิต การตลาด การเงิน และการส่งออก

5.1.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะของผู้ประกอบการโรงแส้ข้าวโดยแบ่งตามขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน กับปัญหาที่เกิดจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงแส้ข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ในด้านการผลิต การตลาด การเงิน และการส่งออก

5.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

5.2.1 ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ศึกษาจากตัวอย่างผู้ประกอบการอุตสาหกรรมโรงแส้ข้าว จำนวนทั้งสิ้น 162 รายซึ่งกระจายอยู่ทั่วเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ซึ่งเป็นโรงแส้ที่มีขนาดกำลังการผลิตตั้งแต่ 20 เกวียนต่อวันขึ้นไป (ซึ่งเป็นโรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการโดยกรมโรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรม ณ วันที่ 31 กรกฎาคม 2546) และในการศึกษาครั้งนี้จะทำการเก็บข้อมูลจากตัวอย่างทั้งหมดโดยทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างได้แก่โรงแส้ข้าว จำแนกเป็น 6 จังหวัด ซึ่งกระจายอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตามฐานข้อมูลกรมโรงงานโดยแบ่งตามพื้นที่เขตอุตสาหกรรมโดยมีจำนวนโรงแส้ทั้งสิ้น 162 ราย (กรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ นนทบุรี ปทุมธานี นครปฐม สมุทรสาคร) ซึ่งการกำหนดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้หลักเกณฑ์ของของ เกรจซี่ และ มอร์แกน (บุญชม ศรีสะอาด, 2538:187) จึงได้จำนวนสุ่มตัวอย่าง 142 ราย จากจำนวนตัวอย่าง 162 ราย โดยมีผู้ประกอบการให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามกลับมาจำนวน 130 ราย คิดเป็นร้อยละ 76.9% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 169 ราย และได้ทำการตรวจสอบแบบสอบถามเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูล จึงได้แบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งสิ้น 118 ราย คิดเป็นร้อยละ 70.4% ของตัวอย่างทั้งหมด ประโยชน์ด้านการค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับงานวิจัยเท่านั้น ไม่ควรนำเอกสารไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หากต้องการนำเอกสารไปใช้

5.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีทั้งชนิดเลือกรายการ (Check-list) โดยมีตัวแปรอิสระของลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว โดยประกอบด้วยรายละเอียด ได้แก่ ตำแหน่ง อายุ ระดับการศึกษา เครื่องหมายคุณภาพ รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ หุ่นส่วนต่างชาติ ระยะเวลาดำเนินงาน ประเภทของธุรกิจ ขนาดของเงินลงทุน ขนาดของการว่าจ้างแรงงาน และรูปแบบการส่งออก

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านต่างๆ ที่เกิดขึ้นในโรงสีข้าว เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในประเทศไทยมีดังนี้

1. ด้านการผลิต ประกอบด้วย
 - การวางแผนการผลิต
 - การปฏิบัติการผลิต
 - การควบคุมการผลิต
 - การควบคุมสินค้าคงคลัง
2. ด้านการเงิน ประกอบด้วย
 - การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน
 - การจัดหาเงินทุน
 - การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ
3. ด้านการตลาด ประกอบด้วย
 - ผลิตภัณฑ์
 - ราคา
 - การจัดจำหน่าย
 - การส่งเสริมการตลาด
4. ด้านการส่งออก ประกอบด้วย
 - สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก
 - มาตรฐานข้าวไทย
 - กฎหมายและมาตรการการส่งออก
 - เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่นๆ ที่ควรจะได้มีการปรับปรุงและพัฒนาเพิ่มเติมจากที่เป็นอยู่ เพื่อให้การดำเนินงานประสบผลสำเร็จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามและแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอบริการอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม เพื่อขอความคิดเห็นในการพิจารณาด้านความครอบคลุมเนื้อหาและภาษาที่ใช้ แล้วนำไปขอคำแนะนำจากผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อแก้ไขและปรับปรุงให้มีความเหมาะสม

5.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยใช้วิธีส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ไปยังผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล รวมทั้งสิ้น 162 ราย

5.2.5 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ โดย

ตอนที่ 1 ระบุค่าของข้อมูลเป็นค่าความถี่และร้อยละของแต่ละข้อและข้อ

ตอนที่ 2 นำมาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแต่ละองค์ประกอบของปัญหาของแต่ละด้าน

ตอนที่ 3 นำข้อมูลตอนที่ 2 มาหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) แล้วทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบในแต่ละข้อกับตัวแปรอิสระโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way -ANOVA) และถ้าในกรณีที่พบว่ามีค่าความแตกต่างที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 และ 0.01 จะทดสอบความแตกต่างรายคู่ที่มีความแตกต่างกันโดยวิธีการของ LSD (Least Significant Differences)

ตอนที่ 4 นำข้อมูลจากแบบสอบถามปลายเปิดที่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม มาวิเคราะห์เพื่อสรุปเป็นกลุ่มของปัญหา

5.3 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปเป็น 3 ตอนได้ดังนี้

5.3.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. ตำแหน่ง พบว่า ผู้บริหารที่ได้ตอบกลับมาส่วนใหญ่ตอบโดยระดับ ผู้จัดการโรงสีข้าว โดยมีร้อยละ 63.6 รองลงมา เป็นระดับ อื่นๆ 16.1 เจ้าของกิจการโรงสีข้าว 15.3 และผู้อำนวยการโรงสีข้าว โดยมีร้อยละ 5.1

2. อายุ พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีช่วงอายุที่มากกว่า 40-50 ปี โดยมีร้อยละ 46.6 รองลงมา เป็นช่วงอายุที่มากกว่า 30- 40 ปี โดยมีร้อยละ 31.4 หรือช่วงอายุที่มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป โดยมีร้อยละ 19.5 และช่วงอายุต่ำกว่า 30 ปี โดยมีร้อยละ 2.5

3. ระดับการศึกษา พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 52.5 รองลงมา มีวุฒิมัธยมศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 39.8 และผู้บริหารที่มีระดับวุฒิมัธยมศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีร้อยละ 7.6

4. เครื่องหมายรับรองคุณภาพ พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีเครื่องหมายรับรองคุณภาพ โดยมีร้อยละ 83.1 และโรงเรียนที่ได้รับเครื่องหมายคุณภาพ โดยมีร้อยละ 16.9

5. รูปแบบความเป็นเจ้าของ พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีรูปแบบของธุรกิจเป็น ห้างหุ้นส่วน โดยมีร้อยละ 57.6 รองลงมา เป็นธุรกิจแบบ บริษัทจำกัด โดยมีร้อยละ 24.6 และธุรกิจแบบเจ้าของคนเดียว โดยมีร้อยละ 17.8

6. ระยะเวลาในการดำเนินงาน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการดำเนินงาน มากกว่า 20 ปี โดยมีร้อยละ 80.5 รองลงมา มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี โดยมีร้อยละ 11.9 หรือมีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี โดยมีร้อยละ 4.2 และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี โดยมีร้อยละ 3.4

7. ประเภทของโรงเรียน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ที่มีการศึกษาเพียงอย่างเดียว โดยมีร้อยละ 71.2 และโรงเรียนที่มีการแปรรูปในผลิตภัณฑ์ มีร้อยละ 28.2

8. ขนาดของเงินลงทุน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท โดยมีร้อยละ 47.5 รองลงมา มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท โดยมีร้อยละ 28.8 และขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท โดยมีร้อยละ 23.7

9. ขนาดของการจ้างงาน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีขนาดของการจ้างงานไม่เกิน 50 คน โดยมีร้อยละ 86.4 รองลงมา มีขนาดของการจ้างงานมากกว่า 200 คน โดยมีร้อยละ 10.2 และมีขนาดของการจ้างงานมากกว่า 50-200 คน โดยมีร้อยละ 3.4

10. รูปแบบของการส่งออก พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีการส่งออกผ่านคนกลางหรือบริษัทในการขนส่ง โดยมีร้อยละ 75.4 และโรงเรียนที่มีการส่งออกโดยตรง โดยมีร้อยละ 24.6

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3.2 ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยของระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ในภาพรวมของปัญหาในการดำเนินงานทั้ง 4 ด้าน ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีระดับปัญหาปานกลาง โดยที่ปัญหาด้านการส่งออก ด้านการผลิต และด้านการตลาด มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการเงิน มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง

และเมื่อพิจารณาองค์ประกอบของปัญหาทั้ง 4 ด้าน พบว่า

ด้านการผลิต ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 4 องค์ประกอบ คือ ปัญหาการปฏิบัติการผลิต เป็นลำดับที่ 1 ปัญหาการวางแผนการผลิต เป็นลำดับที่ 2 ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง เป็นลำดับที่ 3 และปัญหาการควบคุมการผลิต เป็นลำดับที่ 4

ด้านการเงิน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 องค์ประกอบ คือ ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน เป็นลำดับที่ 1 ปัญหาการจัดหาเงินทุน เป็นลำดับที่ 2 และปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ เป็นลำดับที่ 3

ด้านการตลาด ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากใน 1 องค์ประกอบ คือ ปัญหาราคา ส่วนอีก 3 องค์ประกอบมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ ปัญหาการจัดจำหน่าย เป็นลำดับที่ 1 ปัญหาการส่งเสริมการตลาด เป็นลำดับที่ 2 และปัญหาผลิตภัณฑ์ เป็นลำดับที่ 3

ด้านการส่งออก ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีระดับปัญหาอยู่ในระดับมากใน 1 องค์ประกอบ คือ ปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออก ส่วนอีก 3 องค์ประกอบมีระดับปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง คือ ปัญหามาตรฐานข้าวไทย เป็นลำดับที่ 1 ปัญหาสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก เป็นลำดับที่ 2 และปัญหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว

5.3.3 ตอนที่ 3 การทดสอบความแตกต่างระหว่างลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลกับระดับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนแตกต่างกัน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแตกต่างกัน และระยะเวลาในการดำเนินงานแตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานแตกต่างกัน

จากผลการวิจัยนี้ ทำให้สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐานทั้ง 3 สมมติฐานหลัก และ 12 สมมติฐานย่อย ได้ดังนี้ สมมติฐานที่ 1.1-1.4, 2.1-2.3, 3.1, 3.4 มีระดับปัญหาแตกต่างกันและสมมติฐานที่ 2.4, 3.2, 3.3 มีระดับปัญหาไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานหลักข้อที่ 1 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานหลักพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน

เมื่อแบ่งพิจารณาสมมติฐานย่อยแต่ละข้อเป็นดังต่อไปนี้

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.1 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตแตกต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ทั้งภาพรวมและรายด้านทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการวางแผนการผลิต ด้านการปฏิบัติการผลิต ด้านการควบคุมการผลิตและด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.2 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ทั้งภาพรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการคาดการณ์ความต้องการเงินทุน ด้านการจัดหาเงินทุนและด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.3 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านผลิตภัณฑ์ ด้านราคาและด้านการจัดจำหน่าย

สมมติฐานย่อยข้อที่ 1.4 ขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก ด้านมาตรฐานข้าวไทย

สมมติฐานหลักข้อที่ 2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานหลักพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือ ผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่ต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อแบ่งพิจารณาสมมติฐานย่อยแต่ละข้อเป็นดังต่อไปนี้

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.1 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านการปฏิบัติการผลิต ด้านการควบคุมการผลิตและด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.2 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ทั้งในภาพรวมและรายด้านทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ ด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ด้านการจัดหาเงินทุนและด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.3 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ทั้งภาพรวมและรายด้าน ในด้านผลิตภัณฑ์ ด้านการจัดจำหน่ายและด้านการส่งเสริมการตลาด

สมมติฐานย่อยข้อที่ 2.4 รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือปฏิเสธสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานหลักข้อที่ 3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานหลักพบว่า เป็นไปตามสมมติฐาน คือผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่ต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.1 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการผลิตต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านการปฏิบัติการผลิต ด้านการควบคุมการผลิตและด้านการควบคุมสินค้าคงคลัง

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.2 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการเงินต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือปฏิเสธสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.3 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการตลาดต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือปฏิเสธสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยข้อที่ 3.4 ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน ของโรงสีข้าว ในด้านการส่งออกต่างกัน

ผลจากการทดสอบสมมติฐานคือยอมรับสมมติฐานเนื่องจากระดับปัญหาในการดำเนินงานของโรงสีข้าวแตกต่างกัน ในภาพรวมและรายด้าน ในด้านมาตรฐานข้าวไทย ด้านกฎหมายและมาตรการการส่งออก ด้านเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว

5.4 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่องปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล สามารถนำผลการวิจัยมาอภิปรายได้ดังนี้

5.4.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว

5.4.1.1 ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล

ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีผู้บริหารหรือผู้จัดการ ร้อยละ 63.6 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 46.6 และมีอายุระหว่าง 30-41 ปี ร้อยละ 31.4 ส่วนระดับการศึกษาร้อยละ 52.5 มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี รองลงมา มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี ร้อยละ 39.8 ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มของผู้ประกอบการโรงสีข้าวหรือผู้จัดการโรงสีข้าว ส่วนใหญ่มีอายุ มีประสบการณ์การทำงานอยู่ในระดับสูง ทำให้สามารถบริหารงานและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นในธุรกิจได้เป็นอย่างดี

เครื่องหมายรับรองคุณภาพของผู้ประกอบการโรงสีข้าว พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 83.1 ไม่มีเครื่องหมายรับรองคุณภาพ ส่วนที่เหลือ 16.9 ได้รับเครื่องหมายรับรองคุณภาพ จากข้อมูลวิเคราะห์ได้ว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ส่วนใหญ่ไม่คำนึงถึงความสำคัญของมาตรฐานผลิตภัณฑ์หรือมาตรฐานทางด้านกระบวนการผลิต ทำให้ผลิตภัณฑ์ที่ได้ยังไม่มีมาตรฐานเพียงพอ ประกอบกับ

กับภายในกลุ่มผู้ประกอบการโรงสีข้าว ยังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดที่จะคอยควบคุมมาตรฐานผลิตภัณฑ์อย่างจริงจัง และต่อเนื่อง ดังนั้นจึงทำให้ผู้ประกอบการโรงสีข้าวประสบปัญหาทางด้านคุณภาพผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้มาตรฐานทำให้เกิดการขาดเสถียรภาพทางด้านราคา เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง

5.4.1.2 ลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว

ประเภทของผู้ประกอบการโรงสีข้าว จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ร้อยละ 28.8 มีการประกอบธุรกิจแปรรูปควบคู่กับการสีข้าวเพียงอย่างเดียว จากข้อมูลสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีการพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมการแปรรูปอย่างต่อเนื่อง โดยการนำข้าวสารมาทำการแปรรูปผลิตภัณฑ์ เพื่อเพิ่มอายุในการเก็บรักษา เปลี่ยนแปลงรูปแบบผลิตภัณฑ์ เพิ่มคุณค่าของผลิตภัณฑ์ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ภาครัฐบาล ที่มีการส่งเสริมอยู่ในปัจจุบัน เช่น เส้นก๋วยเตี๋ยว ขนมปัง ข้าวหนึ่งอัดกระป๋อง ข้าวสารพร้อมหุง ข้าวสารบรรจุสุญญากาศ แต่ทั้งนี้ก็ยังประสบปัญหาในด้านการสนับสนุนทางด้านเทคโนโลยีในการแปรรูปอย่างต่อเนื่อง เช่น เครื่องจักร เงินทุนจากภาครัฐบาล

รูปแบบของการส่งออกของผู้ประกอบการโรงสีข้าว จะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ร้อยละ 75.4 มีการส่งออกโดยผ่านผู้ส่งออก ร้อยละ 24.6 ที่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีรูปแบบของการส่งออกเองโดยตรง จากข้อมูลสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าวยังคงขาดความรู้ ความชำนาญ และบุคคล เกี่ยวกับด้านการส่งออก เช่น มาตรการการส่งออก กฎหมายการส่งออก ภาษีการส่งออก ขั้นตอนในการส่งออก จึงทำให้ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ต้องทำการส่งออกโดยผ่านผู้ส่งออก อีกทั้งจำนวนของผู้ส่งออกมีน้อยราย จึงก่อให้เกิดปัญหาในด้านการตัดราคาข้าว การโกงน้ำหนัก คุณภาพข้าว(ความชื้น) และระยะเวลาในการจ่ายชำระเงินให้แก่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีความล่าช้า ทำให้ผู้ประกอบการโรงสีข้าวขาดเสถียรภาพทางการเงิน แต่ก็ยังคงขาดการสนับสนุนจากภาครัฐบาลอย่างต่อเนื่อง

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 57.6 มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบห้างหุ้นส่วน ร้อยละ 24.6 มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบ บริษัทจำกัด และร้อยละ 17.8 มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบบเจ้าของคนเดียว ซึ่งจะเห็นได้ว่า กลุ่มของผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีรูปแบบของธุรกิจเป็นขนาดกลางและขนาดใหญ่

ระยะเวลาในการดำเนินงาน พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ส่วนใหญ่ถึงร้อยละ 80.5 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ร้อยละ 11.9 มีระยะเวลาในการดำเนินงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานมากกว่า 10-15 ปี ร้อยละ 4.2 มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี และร้อยละ 3.4 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 15-20 ปี ซึ่งสอดคล้องกับรายงานโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเกษตร (2545: 16) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าวประมาณร้อยละ 85 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี ประมาณร้อยละ 12 มีระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 10-15 ปี และประมาณร้อยละ 3 มีระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าวยังมีระยะเวลาในการดำเนินงานโดยรวมไม่แตกต่างกันมากนัก

ขนาดของเงินลงทุน พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางมากและขนาดใหญ่ ร้อยละ 47.5 และ 28.8 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่จากการวิจัยพบว่าผู้ประกอบการมีกำลังการผลิตมากกว่า 20 เกวียนต่อวันขึ้นไป จึงส่งผลให้ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีปัญหาในการดำเนินงาน ในด้านการส่งออก การตลาด การผลิต และการเงิน ที่แตกต่างกัน โดยผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีขนาดของเงินลงทุนสูง จะมีเสถียรภาพทางการเงิน การผลิต การส่งออก และการตลาดสูงกว่า ส่วนผู้ประกอบการที่มีขนาดของเงินลงทุนน้อยจะพบปัญหาทางการเงิน การขาดเสถียรภาพทางการเงินสูง

รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลส่วนใหญ่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบ ห้างหุ้นส่วนมากที่สุดร้อยละ 57.6 รองลงมาเป็นแบบ บริษัทจำกัดร้อยละ 24.6 เจ้าของคนเดียวร้อยละ 17.8 ซึ่งเป็นรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่ภาครัฐบาลกำลังสนับสนุนให้การดำเนินงานในปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะเป็นการดำเนินงานแบบครบวงจร มีเครือข่ายของกลุ่มผู้ประกอบการโรงสีข้าว เกษตรกร ผู้ส่งออก และอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ ซึ่งจะทำให้เกิดการดำเนินงานทางธุรกิจแบบแนวตั้ง (Vertical Integration) เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการดำเนินงานในกลุ่มของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในทุกๆ ด้าน

5.4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาจากการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ทั้ง 4 ด้าน

จากการศึกษา พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีระดับปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวม อยู่ในระดับปัญหาลดลง ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.996 เมื่อพิจารณาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในแต่ละด้าน พบว่ามี ปัญหาด้านการส่งออก มากที่สุด รองลงมาคือปัญหาด้านการตลาด ปัญหาด้านการผลิต และปัญหาด้านการเงิน เป็นลำดับสุดท้าย ซึ่งสอดคล้องกันกับ รายงานวิชาการปริทัศน์ เรื่องการผลิตและการตลาดข้าว (2545:9) ที่กล่าวไว้ว่า ในปี 2545 ปริมาณการค้าข้าวของโลก (ส่งออก/นำเข้า) มีทั้งสิ้น 26.59 ล้านตันข้าวสาร เพิ่มขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จากปี 2544 ซึ่งมีปริมาณ 24.44 ล้านตันข้าวสาร คิดเป็นร้อยละ 8.79 เนื่องจากตลาดข้าวขยายตัว โดยประเทศผู้ส่งออกข้าวรายสำคัญของโลก คือ อินเดีย ไทย เวียดนาม และสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศอินเดียและสหรัฐอเมริกาในปีนี้ได้ขยับมาเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ เพราะได้รับการอุดหนุนจากภาครัฐบาลของตน ส่งผลทำให้สามารถแข่งขันจำหน่ายข้าวได้ในราคาที่ต่ำลงได้ ขาดการพัฒนาด้านการตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ ขาดการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในตลาดต่างประเทศอย่างต่อเนื่องทุกปี ขาดการพัฒนาเทคโนโลยีในการผลิตและการแปรรูปที่เหมาะสม รวมถึงการขาดบุคลากร ผู้ชำนาญ ในด้านการนำเทคโนโลยีและวิทยาการใหม่ๆ มาใช้ในการผลิต เช่น การบรรจุ การแปรรูปผลิตภัณฑ์ต่อเนื่อง การปรับปรุงมาตรฐานการผลิตให้ดียิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาแต่ละด้านของปัญหาพบว่า

ปัญหาด้านการส่งออก ซึ่งผู้ประกอบการโรงสีข้าว ประสบปัญหาปานกลาง เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีระดับปัญหาด้านมาตรฐานข้าวไทย สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก กฎหมายและมาตรการในการส่งออก และเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวอยู่ในระดับมากตามลำดับ เนื่องมาจากประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตข้าวได้โดยมีต้นทุนที่ต่ำกว่า ทำให้เกิดสภาวะในการแข่งขันของตลาดโลกสูงขึ้น สภาวะของอัตราแลกเปลี่ยนทางการเงินมีผลทำให้ราคาข้าวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ภาครัฐบาลไม่มีการกำหนดหรือควบคุมมาตรฐานข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง ขาดการตรวจสอบมาตรฐานข้าวสารไทยอย่างต่อเนื่อง ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐอย่างเด่นชัด ขาดการประสานงานในเรื่องมาตรฐานข้าวไทยระหว่างผู้ประกอบการโรงสีข้าวกับภาครัฐบาล การแทรกแซงราคาข้าวเปลือกของรัฐบาล ทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง ขาดองค์การบริหารที่ดูแลเรื่องเกี่ยวกับอุตสาหกรรมโรงสีข้าวอย่างเด่นชัด ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในเรื่องการพัฒนากระบวนการผลิต ขาดการส่งเสริมอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากข้าวของรัฐยังไม่ชัดเจน การเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการโรงสีข้าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำนักงานเศรษฐกิจเกษตร เรื่องแบบจำลองข้าว (2545: 15) ที่ได้กล่าวไว้ว่า อุตสาหกรรมการเกษตรยังคงขาดการส่งเสริม พัฒนา ในด้านคุณภาพ มาตรฐาน และต้นทุนที่สูงกว่าคู่แข่ง เช่น เวียดนาม จีนและพม่า ที่มีการแข่งขันสูง การขายตัดราคากันเองระหว่างผู้ส่งออกข้าวไทย มีการกีดกันทางภาษีด้วยมาตรการทางภาษี และมาตรการที่มีในภาษีในรูปแบบต่างๆ เช่น การกำหนดมาตรฐานสูงเกินไป และการควบคุมสุขอนามัยพืช ขาดการโฆษณาประชาสัมพันธ์ที่จะช่วยขยายตลาดส่งออก และมีระบบขั้นตอนในการส่งออกที่ต้องผ่านขบวนการหลายขั้นตอนและการขนส่งที่ต้องอาศัยเรือต่างประเทศ เป็นอุปสรรคที่สำคัญอันหนึ่งของการส่งออกข้าวไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการดำเนินงานด้านการตลาด เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า ซึ่งผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีระดับปัญหามาก ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีปัญหาด้านราคา ด้านการจัดจำหน่าย ด้านผลิตภัณฑ์ และด้านการส่งเสริมการตลาด เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงราคาข้าวสารและราคาข้าวเปลือกจากต่างประเทศที่มีผลกระทบต่อราคาข้าวสารและราคาข้าวเปลือกภายในประเทศ โดยที่การกำหนดราคาข้าวสารและราคาข้าวเปลือกขึ้นกับทางรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต ขาดเสถียรภาพทางด้านราคาข้าวสาร ข้าวเปลือกมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด ข้าวสารในตลาดที่มีการปลอมปนมีปัญหาต่อกลุ่มของผู้ประกอบการโรงสีข้าว แหล่งวัตถุดิบหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องอยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนในการแปรรูปค่อนข้างสูง จำนวนของช่องทางในการจัดจำหน่ายน้อย ผู้ส่งออกเอากำไรมากเกินไป การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในทุกๆ ด้านมีน้อย ข้าวสารสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย ข้าวสารไม่สามารถจัดเก็บไว้ได้นาน ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของ สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร แบบจำลองข้าว (2545:14) ราคาข้าวในตลาดโลกจากปี 2542-2544 มีแนวโน้มลดลงทั้งทางด้านปริมาณการส่งออกและมูลค่าของการส่งออก และประสบปัญหาทางด้านการเชื่อมโยงกับตลาดภายในประเทศและตลาดต่างประเทศ ขาดการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในตลาดต่างประเทศอย่างต่อเนื่องทุกปี และสอดคล้องกับงานวิจัยของโครงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตร (2545:ผก11) แนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงราคาข้าวที่เกษตรกรขายได้ ราคาขายส่งตลาดกรุงเทพฯ และราคาส่งออก เอฟ.โอ.บี ในช่วงระยะเวลา 5 ปี ที่ผ่านมา มีอัตราลดลงอย่างต่อเนื่อง

สำหรับปัญหาในการดำเนินงานด้านการผลิต เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า การควบคุมสินค้าคงคลัง การควบคุมการผลิต การปฏิบัติการผลิต และการวางแผนการผลิตอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ เนื่องจากเกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพของพันธุ์ข้าวและผู้ประกอบการโรงสีข้าวไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้ มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง ขาดแคลนวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ในบางช่วงของฤดูกาล อีกทั้งราคาวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีความผันผวนในแต่ละฤดูกาลทำให้ต้นทุนการผลิตสูงได้กำไรน้อยหรือขาดทุน โรงสีข้าวไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมัชชา โยชน์ชัยสาร (2545:9) ต้นทุนทางการผลิตสูง เนื่องจากปัจจัยการผลิต เช่น ปุ๋ยเคมี ยาปราบศัตรูพืช รวมทั้งค่าจ้างแรงงานที่มีราคาสูง และสอดคล้องกับรายงานวิจัยสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร เรื่องแบบจำลองสินค้าเกษตรกรรม: แบบจำลองข้าว (2545:14) ปัญหาด้านการผลิต การผลิตข้าวของไทยยังนับว่ามีประสิทธิภาพต่ำส่วนใหญ่ ยังขาดความรู้ทางด้านเทคโนโลยีทางการผลิต และการใช้ปัจจัยการผลิตที่ถูกต้องที่จะทำให้สามารถผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่งอื่นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดลอกเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับปัญหาในการดำเนินงานด้านการเงิน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยพบว่า การคาดการณ์ถึงความต้องการของเงินทุน การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ และการจัดหาเงินทุนอยู่ในระดับปานกลางตามลำดับ เนื่องจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ไม่ทราบทิศทางทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม เพราะในปัจจุบันยังไม่เป็นที่นิยมของผู้ผลิต และผู้บริโภค ส่วนใหญ่เป็นกิจการสืบทอดกันมา เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและใหญ่ ซึ่งไม่ใช้มีอาชีพในด้านการวางแผนทางการเงิน และขาดการวางแผนหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า ขาดบุคลากรที่ชำนาญงานด้านการเงิน รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ทำให้ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ ขาดแหล่งเงินทุนที่ให้ความสนับสนุนการดำเนินงาน ซึ่งทำให้ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง และธุรกิจการระดมทุนได้ยากเพราะเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง จึงทำให้เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อกำหนักระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านการขาดสภาพคล่องทางการเงิน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการของ พรรณณา ธุนิมิตรกุล (2544:1) ที่กล่าวไว้ว่า ดังนั้นความสามารถในการคาดการณ์ล่วงหน้าถึงสถานะทางการเงินของกิจการ รวมทั้งปัญหาที่จะเกิดขึ้นในอนาคตนั้นจึงด้อยประสิทธิภาพ ประกอบกับอุตสาหกรรมยังประสบปัญหาด้านการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจเกี่ยวกับรายได้และยอดขายของอุตสาหกรรมไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งเกิดจากวัตถุดิบที่ไม่มี ความสมดุลและโรงงานที่มีต้นทุนการผลิตต่อหน่วยสูงจึงทำให้ความสามารถในการทำกำไรต่ำ ขาดแหล่งเงินทุนในการดำเนินงาน และสอดคล้องกับงานหลักการของ คณาจารย์โปรแกรม บริหารธุรกิจ (2541:197) ที่กล่าวไว้ว่า ในปัจจุบันนี้องค์การธุรกิจต่างๆ ได้ประสบปัญหาด้านการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน การจัดหาเงินทุน และการจัดสรรเงินทุนไปใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เพราะสภาพการแข่งขันสภาวะการเงินขาดสภาพคล่อง และสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว สภาพเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อองค์การธุรกิจทั้งสิ้น

การเรียงลำดับองค์ประกอบของปัญหาการดำเนินงานในแต่ละด้านสามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

ด้านการผลิต มีระดับปัญหาการปฏิบัติการผลิตมาเป็นลำดับที่ 1 การวางแผนการผลิตเป็นลำดับที่ 2 การควบคุมสินค้าคงคลังเป็นลำดับที่ 3 และการควบคุมการผลิตเป็นลำดับที่ 4 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการปฏิบัติการผลิต ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ราคาวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล อันเนื่องมาจากราคาข้าวเปลือกมีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล วัตถุดิบมีคุณภาพ มาตรฐานไม่แน่นอน ทำให้โรงสีข้าวมีการปฏิบัติการผลิตที่แตกต่างกันในแต่ละช่วงการผลิต รวมทั้งการขาดเทคโนโลยีในการผลิต การวิจัยและพัฒนาปรับปรุงพันธุ์ข้าวให้เหมาะสมกับสภาวะทางการตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ปัญหาการวางแผนการผลิต ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ มีการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ระหว่างโรงสีข้าวสูง ทำให้โรงสีข้าวมีปริมาณวัตถุดิบไม่แน่นอน และส่งผลทำให้บ่อยครั้งมีวัตถุดิบส่งป้อนเข้าโรงสีข้าวไม่เพียงพอ

3. ปัญหาการควบคุมสินค้าคงคลัง ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง องค์ประกอบของปัญหานี้เชื่อมโยงได้กับองค์ประกอบการวางแผนการผลิต อันเนื่องมาจากผู้ประกอบการโรงสีข้าวไม่สามารถวางแผนการผลิตได้อย่างชัดเจนแล้ว การควบคุมสินค้าคงคลังก็จะมีปัญหาด้วยเช่นเดียวกัน โดยที่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวต้องมีการจัดเก็บสินค้าเป็นจำนวนมาก ไว้เพื่อไว้ใช้ในการผลิตในฤดูกาล

4. ปัญหาการควบคุมการผลิต ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพของพันธุ์ข้าว อันเนื่องมาจากผู้ประกอบการโรงสีข้าวไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ความชื้น ที่รับซื้อจากเกษตรกรให้มีมาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำการผลิต

ด้านการเงิน มีระดับปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการของเงินทุนมาเป็นลำดับที่ 1 การจัดหาเงินทุนเป็นลำดับที่ 2 และการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจเป็นลำดับที่ 3 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาการคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ผู้ประกอบการไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม อันเนื่องมาจากผู้ประกอบการโรงสีข้าวไม่มีแหล่งรวบรวมข้อมูลในอุตสาหกรรมโรงสีข้าวอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ประกอบกับขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน เนื่องจากผู้ประกอบการโรงสีข้าว ไม่ให้ความสำคัญในการวางแผนทางการเงิน

2. ปัญหาจัดหาเงินทุน ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อนหนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านการขาดสภาพคล่อง อันเนื่องมาจากผู้ส่งออกมีการชำระเงินล่าช้า ผู้ประกอบการโรงสีข้าวต้องมีเงินทุนในการซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) กับเกษตรกรล่วงหน้า และประสบปัญหาขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน

3. ปัญหาการจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ ทำให้รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสด ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด

ด้านการตลาด มีระดับปัญหาราคามาเป็นลำดับที่ 1 การจัดจำหน่ายเป็นลำดับที่ 2 การส่งเสริมการตลาดเป็นลำดับที่ 3 และผลิตภัณฑ์เป็นลำดับที่ 4 ซึ่งสามารถวิเคราะห์ปัญหาแต่ละองค์ประกอบได้ดังนี้

1. ปัญหาราคา ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ การเปลี่ยนแปลงราคาข้าวสารและราคาข้าวเปลือก จากต่างประเทศที่มีผลกระทบต่อราคาข้าวสารและราคาข้าวเปลือกในประเทศ เนื่องจากความผันผวนของอัตราค่าเงินบาท อีกทั้งผู้ส่งออกจะหาตลาดโดยการขายตัดราคาตัวเอง โดยเฉพาะผู้ส่งออกรายใหม่เพื่อหวังเพิ่มส่วนแบ่งตลาดของตน โดยไม่มีการรวมกลุ่มในการกำหนดราคาให้อยู่ในระดับมาตรฐานเดียวกัน และยังทำให้ราคาขายข้าวสารส่งออกโดยรวมต่ำลง (สมัชชา โยชน์ชัยสาร 2545:9) ราคาข้าวภายในประเทศเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงตามราคาตลาดโลก ส่งผลให้ราคาภายในประเทศขาดเสถียรภาพ ซึ่งสาเหตุเกิดจากผลผลิตกระจายตัวไม่สม่ำเสมอ มีการกระจุกตัวช่วงต้นฤดูการเก็บเกี่ยว และข้าวเปลือกมีคุณภาพต่ำจากความชื้นสูง

2. ปัญหาการจัดจำหน่าย ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ข้าวสารในตลาดที่มีการปลอมปนมีปัญหาต่อกลุ่มผู้ประกอบการโรงสีข้าว อันเนื่องมาจากขาดการสนับสนุนจากภาครัฐบาล ในการจัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรในการควบคุม ตรวจสอบมาตรฐานข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง และการกำหนดมาตรฐานทางการผลิตให้แก่ผู้ประกอบการโรงสีข้าว ในการผลิตข้าวแต่ละชนิด

3. การส่งเสริมการตลาด ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในทุกๆ ด้านมีน้อย ขาดการทำแผนงานการส่งเสริมการขายทั้งในประเทศและต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขาย

4. ปัญหาผลิตภัณฑ์ ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ข้าวสารสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย ข้าวสารไม่สามารถจัดเก็บไว้ได้นาน ต้องส่งขายให้กับผู้ส่งออกหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่อง ถ้าจะเก็บไว้ต้องมีพื้นที่ในการจัดเก็บและสภาพอากาศที่พอเหมาะไม่เปียกชื้น ปัญหาในการปลอมปนของผลิตภัณฑ์สูงทำให้ข้าวไทยขาดความเชื่อถือต่อตลาดในต่างประเทศ

ด้านการส่งออก มีระดับปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออกมาเป็นลำดับที่ 1 มาตรฐานข้าวไทยเป็นลำดับที่ 2 สภาพของราคาข้าวในตลาดโลกเป็นลำดับที่ 3 และเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าวเป็นลำดับที่ 4

1. ปัญหากฎหมายและมาตรการการส่งออก ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ การแทรกแซงราคาข้าวเปลือกของรัฐบาล ทำให้ราคาวัตถุดิบมีราคาสูง การเปลี่ยนแปลงนโยบายของแต่ละรัฐบาลส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงสีข้าว และขาดการเชื่อมโยงและส่งเสริมระหว่างภาครัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทำให้เกิดต้นทุนในการผลิตที่สูงขึ้น อีกทั้งราคาข้าวเปลือกและข้าวสารไม่เป็นไปตามกลไกของตลาดค้าข้าว

2. ปัญหามาตรฐานข้าวไทย ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐบาล ขาดการประสานงานในเรื่องมาตรฐานข้าวไทยระหว่างผู้

เอกสารอ้างอิง: ...
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกอบการโรงสีข้าวกับภาครัฐบาล และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ รัฐบาลขาดการกำหนดมาตรฐานหรือการควบคุมคุณภาพข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง

3. ปัญหาสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตข้าวได้โดยมีต้นทุนที่ต่ำกว่า ทำให้สภาวะในการแข่งขันของตลาดโลกสูงขึ้น สภาวะของอัตราแลกเปลี่ยนทางการเงินมีผลทำให้ราคาข้าวเปลี่ยนแปลงตลอด สภาวะการกีดกันทางการค้า กลุ่มผู้ประกอบการโรงสีข้าวขาดความกระตือรือร้นในการปรับตัวเพื่อรองรับผลจากการเปิดการค้าเสรี การค้าข้าวของโลก

4. ปัญหาเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ผู้ประกอบการโรงสีข้าว มีปัญหาที่สำคัญคือ ขาดการสนับสนุนในการลงทุน การนำเข้า เครื่องจักรและเทคโนโลยีใหม่ๆ จากภาครัฐบาล ผู้ประกอบการโรงสีข้าวส่วนใหญ่ มีระยะเวลาในการดำเนินงานมาเป็นเวลานาน การเปลี่ยนแปลงกระบวนการหรือขั้นตอนในการผลิตเป็นไปได้ยาก และจำเป็นต้องใช้ต้นทุนสูง ขาดองค์กรหรือหน่วยงานในการรวบรวม พัฒนาทางด้านเทคโนโลยีในการสีข้าวอย่างจริงจัง อีกทั้งการพัฒนาเครื่องจักรในการสีข้าวยังไม่ได้มาตรฐานเพียงพอเมื่อเทียบกับคู่แข่งชั้น

5.4.3 ผลวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงาน ในแต่ละด้านโดยจำแนกตาม ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ และระยะเวลาในการดำเนินงาน ทั้ง 4 ด้าน

ผลการวิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานในแต่ละด้านโดยจำแนกตาม ขนาดของเงินลงทุน รูปแบบความเป็นเจ้าของ และระยะเวลาในการดำเนินงานทั้ง 4 ด้านได้ผลดังนี้

1. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยจำแนกตามขนาดของเงินลงทุน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ ขนาดของเงินลงทุนไม่เกิน 20 ล้านบาท ขนาดของเงินลงทุน 20-100 ล้านบาท และขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท พบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับหลักการของ สมชัย ตันติธนววัฒน์ (2542) ที่ได้กล่าวว่าการที่อุตสาหกรรมที่มีขนาดที่แตกต่างกันในสินทรัพย์ลงทุนจะมีกิจกรรมหรือลักษณะการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ย่อมจะส่งผลถึงปัญหาในการดำเนินงานด้านต่างๆ ทั้งในด้าน การผลิต การเงินและการบัญชี และในด้านการตลาดที่แตกต่างกันนั่นเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกันมีปัญหาในการดำเนินงานทุกด้านของปัญหาที่แตกต่างกัน ทั้งด้านการผลิต ด้านการเงิน ด้านการตลาด และด้านการส่งออก ซึ่งจะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีขนาดของเงินลงทุนมากกว่า 100 ล้านบาท จะประสบปัญหาน้อยกว่าผู้ประกอบการที่มีขนาดของเงินลงทุนในแบบอื่นๆ เพราะมีอุตสาหกรรมแปรรูปต่อเนื่องควบคู่กับธุรกิจสีข้าว จึงทำให้มีสภาพคล่องทางการเงิน มีเงินทุนหมุนสูงผู้ประกอบการโรงสีข้าว สามารถส่งออกเองโดยตรง

เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบของปัญหา พบว่าขนาดของเงินลงทุนที่แตกต่างกันมีแนวโน้มของค่าเฉลี่ยของปัญหาในแต่ละปัญหาในแต่ละองค์ประกอบใกล้เคียงกัน

2. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยจำแนกตามรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ เจ้าของคนเดียว ห้างหุ้นส่วน และบริษัทจำกัด พบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่ต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับหลักการในเรื่องรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจของ คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ (2541:65) ที่กล่าวไว้ว่า รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่ต่างกัน จะมีกิจกรรมหรือลักษณะการดำเนินงานในด้านต่างๆ ที่แตกต่างกัน เนื่องจากวิธีการจัดการ การระดมเงินทุนเมื่อธุรกิจประสบปัญหา และจำนวนของเงินลงทุนล้วนแต่แตกต่างกันทั้งสิ้น ก็ย่อมจะส่งผลถึงดับปัญหาในการดำเนินด้านต่างๆ ทั้งด้านการผลิต การเงิน การตลาด และผลกระทบจากสภาวะแวดล้อมที่ควรจะแตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจที่ต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานในด้านการผลิต ด้านการเงิน และด้านการตลาดแตกต่างกัน ซึ่งจะเห็นได้ว่าส่วนใหญ่ผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจแบบบริษัท จะมีปัญหาแตกต่างจากรูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจอื่นๆ และระดับปัญหาจะน้อยกว่ารูปแบบอื่น ซึ่งเป็นเพราะว่าการดำเนินธุรกิจแบบบริษัทจะเป็นการบริหารการจัดการแบบครบวงจร ประกอบกับการมีอุตสาหกรรมแปรรูปต่อเนื่อง มีการพัฒนาในด้านพันธุ์ข้าว เทคโนโลยีในการผลิต การวางแผนการผลิต และยังคงมีเครือข่ายของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ดังนั้นจึงมีความได้เปรียบในเรื่องของการจัดการ

เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบของปัญหา พบว่ารูปแบบความเป็นเจ้าของที่แตกต่างกันมีแนวโน้มของค่าเฉลี่ยของปัญหาการผลิต การเงิน และการตลาด และในแต่ละองค์ประกอบใกล้เคียงกัน

3. การเปรียบเทียบปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยจำแนกตามระยะเวลาในการดำเนินงาน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ระยะเวลาในการดำเนินงานต่ำกว่า 10 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 10-15 ปี ระยะเวลาในการดำเนินงาน 16-20 ปี และระยะเวลาในการดำเนินงานมากกว่า 20 ปี พบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว ที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานในภาพรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้ขัดแย้งกับหลักการของ ฮีเดอจิโร นากามูระ (2543:28) ที่กล่าวไว้ว่าธุรกิจปัจจุบันมีอัตราการเปลี่ยนแปลงในสังคมค่อนข้างสูง โดยทั่วไปธุรกิจใหม่มักจะไม่ค่อยมีเสถียรภาพ และธุรกิจเก่าถูกมองว่ามีเสถียรภาพแต่ในช่วงการปรับโครงสร้างอุตสาหกรรมอย่างเช่น ในปัจจุบันเราไม่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้ แต่สอดคล้องกับหลักการในเรื่องวงจรชีวิตขององค์การธุรกิจซึ่ง วรรณารถ แสงมณี (2545:11-12) กล่าวไว้ว่าองค์การส่วนมากจะเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใดอย่างไรนั้น ตัวกำหนดที่สำคัญคือ ประสพการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นมากกว่าที่จะขึ้นอยู่กับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ลักษณะของการแก้ไขปัญหาก็ฝ่ายบริหารได้กระทำในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤต หรือมีการปฏิวัติรูปแบบการทำงานที่เกิดขึ้นในที่สุด แนวทางแก้ไขปัญหานั้นก็ยังคงถูกดำรงรักษาไว้ และปรากฏต่อเนื่องไปถึงขั้นตอนของการวิวัฒนาการเพื่อการเติบโต หลังจากการเกิดวิกฤตดังกล่าว เมื่อเป็นเช่นนี้ระยะเวลาในการดำเนินงานก็ย่อมจะส่งผลถึงปัญหาในการดำเนินงานด้านต่างๆ ในระดับที่แตกต่างกันนั่นเอง

เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านของปัญหา พบว่าผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงานในด้านการผลิต และด้านการส่งออกที่แตกต่างกัน เพราะว่าโดยภาพรวมแล้วผู้ประกอบการโรงสีข้าวของไทยมีระยะเวลาในการดำเนินงานส่วนใหญ่มากกว่า 20 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่มากเมื่อเทียบกับประเทศคู่แข่ง การได้รับผลกระทบจากปัญหาด้านการผลิต และด้านการส่งออก ที่มีสาเหตุมาจากมาตรฐานการผลิต คุณภาพของผลิตภัณฑ์ การบริหารงานและการจัดการที่ดี แต่ยังคงขาดการสนับสนุนจากภาครัฐบาลอย่างต่อเนื่องและจริงจัง ดังนั้นจึงทำให้อุตสาหกรรมผู้ประกอบการโรงสีข้าวไม่เปลี่ยนแปลงการดำเนินธุรกิจให้เป็นแบบครบวงจร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนั้นต้องใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย เงินทุน ส่วนปัญหาด้านการเงินและการตลาดนั้น ผู้ประกอบการที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานน้อย จะประสบปัญหาแตกต่างกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เมื่อพิจารณาแต่ละองค์ประกอบของปัญหาพบว่า ระยะเวลาในการดำเนินงานที่แตกต่างกัน มีแนวโน้มของค่าเฉลี่ยของปัญหาการผลิต และการส่งออกและในแต่ละองค์ประกอบใกล้เคียงกัน

5.5 ข้อเสนอแนะ

5.5.1 ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

1. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลนั้นประสบปัญหาความไม่สมดุลของข้าวเปลือก ซึ่งเป็นวัตถุดิบในการผลิต ด้านคุณภาพ มาตรฐาน และฤดูกาลของผลผลิต ทำให้โรงสีไม่สามารถสีข้าวได้เต็มกำลังการผลิตในแต่ละครั้ง จึงต้องแบกรับต้นทุนในการผลิตที่สูงกว่าสภาวะความเป็นจริง ส่งผลทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับคู่แข่งในตลาดโลกได้ ดังนั้นเพื่อที่จะแก้ไขปัญหาระหว่างผู้ประกอบการโรงสีข้าว แยกซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) การขาดแคลนวัตถุดิบ และวัตถุดิบไม่ได้คุณภาพจึงมีความสำคัญอย่างมากที่ภาครัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนในทุกๆ องค์ประกอบ ภาคเกษตรกรในเรื่องของข้อมูลทางวิชาการ ข้อมูลทางด้านการผลิต การตลาด เงินทุน ระยะสั้น และด้านการส่งออก การพัฒนาและวิจัยพันธุ์ข้าวให้เหมาะสมในแต่ละพื้นที่และตรงตามความต้องการของตลาด เครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว การสนับสนุนเกี่ยวกับปุ๋ย ตลอดจนระบบชลประทาน ระบบไฟฟ้า ในเขตเศรษฐกิจอุตสาหกรรมโรงสีข้าวให้เพียงพอต่อความต้องการ เพื่ออุปทานผลข้าวเปลือกให้เพียงพอต่อความต้องการของโรงสีข้าว และคุณภาพที่ความต้องการของตลาดข้าว ซึ่งจะส่งผลให้ต้นทุนในการผลิตของโรงสีข้าวลดลง สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้

2. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีปัญหาในการดำเนินงานด้านการส่งออกเป็นอย่างมาก ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญประกอบด้วย ด้านสภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก มาตรฐานข้าวไทย กฎหมายและมาตรการการส่งออก และเครื่องจักรและเทคโนโลยีในการสีข้าว ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่สำคัญที่สุดของอุตสาหกรรมโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก คือขาดความร่วมมือกันของบุคลากรหลายฝ่าย ทั้งภาครัฐบาลและผู้ประกอบการฝ่ายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งเกษตรกร โรงสีข้าว ผู้ส่งออก และอุตสาหกรรมแปรรูปต่อเนื่องอื่นๆ ดังนั้นเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหารัฐบาลต้องจัดตั้งองค์กรหน่วยงาน หรือสถาบัน ส่งเสริมและพัฒนาพันธุ์ข้าว โดยทำหน้าที่ในการค้นคว้า วิจัย สนับสนุนพันธุ์ข้าวให้เหมาะสมกับพื้นที่ ด้านการส่งออกอย่างต่อเนื่อง การเพิ่มจำนวนของผู้ส่งออกให้มีมากขึ้น และส่งเสริมอุตสาหกรรมแปรรูปอย่างต่อเนื่องและอย่างชัดเจน เกษตรกรจำเป็นต้องรับการ

ถ่ายทอดความรู้ และเทคโนโลยีในการผลิตข้าวเปลือกอย่างถูกต้อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตข้าวเปลือก ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในการผลิตข้าวสาร

3. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ส่วนใหญ่ไม่ได้เครื่องหมายรับรองมาตรฐานคุณภาพใดเลย นั้นหมายถึงผู้ประกอบการโรงสีข้าวมีการผลิตสินค้าออกมาขายโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงคุณภาพของผลิตภัณฑ์ คุณภาพกระบวนการผลิตแต่อย่างใด ประกอบกับมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการควบคุม ตรวจสอบมาตรฐานข้าวสารและข้าวเปลือกน้อยราย ดังนั้นเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหานี้ ภาครัฐบาลต้องมีการส่งเสริมองค์กรหรือหน่วยงานในการรับรองมาตรฐานข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งถ้าผู้ประกอบการโรงสีข้าวต้องการที่จะอยู่รอด และแข่งขันในตลาดโลกได้ก็มีการปรับปรุงและพัฒนาให้ได้มาตรฐานอย่างจริงจังและชัดเจน

4. จากการวิจัย พบว่า ผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ส่วนใหญ่มีการสีข้าวเพียงอย่างเดียว ซึ่งจะได้ผลิตภัณฑ์ที่มีราคาถูก และมีช่องทางในการจำหน่ายน้อย จึงควรมีการส่งเสริมอุตสาหกรรมการแปรรูปอย่างต่อเนื่อง เช่น การทำข้าวเหนียวอัดกระป๋อง เส้นก๋วยเตี๋ยว แป้ง ดังนั้นภาครัฐบาลควรจัดหาแหล่งเงินทุน และส่งเสริมเทคโนโลยีในการผลิตให้กับผู้ประกอบการโรงสีข้าวที่มีความสนใจ เพื่อเพิ่มความมั่นคงและมีศักยภาพมากกว่านี้

5. ข้อเสนอแนะอื่นๆ จากการวิจัย พบว่า

ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขกลุ่มเกษตรกร

- ควรมีการเปลี่ยนพันธุ์ข้าวทุก ๆ 3 ปี เพื่อป้องกันการกลายพันธุ์
- ควรมีเครื่องซังและเครื่องวัดความชื้นที่ใช้เป็นมาตรฐานเดียวกัน
- ควรมีลานตากข้าวขนาด 300-400 ตัน หรือ 1-4 ไร่ สำหรับเกษตรกร
- การพัฒนาประสิทธิภาพของเครื่องมือ เช่น เครื่องไถ เครื่องว่าน เครื่องดำนา
- ส่งเสริมการเพาะปลูกพืชส่วนพืชไร่
- ควรมีตลาดนัดข้าวหรือตลาดกลางข้าว ซึ่งเป็นการร่วมมือระหว่างเกษตรกรและเกษตรกรจังหวัด
- ความจัดตั้งกลุ่มเพื่อต่อรองกับโรงสีและจัดหาตลาดให้กับสมาชิก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขกลุ่มโรงสีข้าว

- โรงสีข้าวไม่ควรผสมข้าวจากที่ต่างๆ
- พัฒนาเทคโนโลยีใหม่ๆ โดยสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้อง
- ควรมีการบริหารและการทำงานอย่างจริงจัง เช่น ต้นทุนควรเป็นเท่าไร
- ควรมีการส่งเสริมในด้านเงินทุนระยะสั้นให้แก่กลุ่มโรงสีข้าว

ข้อเสนอแนะภาครัฐบาล

- รัฐบาลควรมีการส่งเสริมด้านการส่งออก ให้มีรูปแบบ และขั้นตอนในการส่งออกที่รวดเร็วขึ้น
- ควรเพิ่มจำนวนของผู้ส่งออกให้มากขึ้น
- รัฐบาลให้การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาพันธุ์ข้าวอย่างต่อเนื่อง
- รัฐบาลควรมีการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในตลาดข้าวต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง
- รัฐบาลควรจัดตั้งองค์กรหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบในด้าน มาตรฐานการส่งออก มาตรฐานข้าวไทย เครื่องหมายรับรองคุณภาพข้าวไทย อย่างเด่นชัด และต่อเนื่อง

5.5.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษาเฉพาะปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้คือ

1. ควรขยายพื้นที่ทำการศึกษาไปยังจังหวัดที่มีศักยภาพของอุตสาหกรรมการผลิตหรือตามภาคต่าง ๆ เช่น ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก เป็นต้น โดยศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงาน เพื่อการส่งออก เพื่อนำผลการวิจัยมาเปรียบเทียบกัน และนำผลการศึกษาที่ได้มาพัฒนาหรือหาแนวทางในการบริหาร การจัดการด้านต่างๆ ให้เกิดประโยชน์สูงสุดและยั่งยืนต่อไป

2. เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาถึงปัญหาในการดำเนินงานของผู้ประกอบการเพียงอย่างเดียว แต่ยังไม่ได้ศึกษาปัญหาในการดำเนินงานของชาวนา ผู้ส่งออก จึงควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในปัญหาของชาวนา ผู้ส่งออกในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล เพื่อนำมาร่วมพิจารณาประกอบกัน ทำให้สามารถมองเห็นภาพรวมของการปรับปรุงแก้ไขปัญหาในการดำเนิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

งานจากหลาย ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้อง อันจะทำให้การปรับปรุงแก้ไขดังกล่าวใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง และมีความเป็นไปได้มากที่สุด

3. ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากข้าว คืออุตสาหกรรมการแปรรูปที่ใช้ประโยชน์จากข้าวและส่วนประกอบต่างๆ เพราะจะทำให้ทราบถึงความต้องการข้าว และสามารถเพิ่มช่องทางในการจำหน่ายให้มากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

กฤติยา หาญแก้วกล้า. 2540. " การวิเคราะห์ส่วนครองตลาดและอุปสรรคส่งออกน้ำผลไม้ของประเทศไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กิ่งกนก พิทยานุคุณ. 2537. ระบบบัญชี. กรุงเทพฯ : พิสิทธ์เซ็นเตอร์.

กลุ่มบริษัทแอดวานส์ รีเสิร์ช จำกัด. 2540. รายงานการศึกษาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม.

กรมโรงงานอุตสาหกรรม. 2546. รายงานการศึกษาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม. กรุงเทพฯ: วารสารของกรมโรงงานอุตสาหกรรม.

กรมการค้าต่างประเทศและกระทรวงการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร. 2546. การส่งเสริมการส่งออก. กรุงเทพฯ: วารสารของกองสินค้าบริการเพื่อการส่งออก 1.

กองสินค้าเกษตร. 2537. รายงานผู้ส่งออกต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: วารสารของกองสินค้าเพื่อการเกษตร. คณาจารย์โปรแกรมบริหารธุรกิจ. 2541. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือสถาบันราชภัฏสวนดุสิต

จิตติ จีงวัฒน์กิจ. 2544. "การจัดการปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

จีรศักดิ์ เซะวิเศษ. 2546. "การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ส่งออกกล้วยไม้ในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ชูศรี วงศ์รัตนะ. 2541. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: เทพเนรมิตการพิมพ์

ทัศนาศ อุดมพันธ์. 2546. "การศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสกัดน้ำมันปาล์มดิบในประเทศไทย." วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ธงชัย สันติวงษ์ และชัยยศ สันติวงษ์. 2536. การเงินธุรกิจ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

ธิดารัตน์ ติรพันธุ์พานิชย์ . 2542. " การดำเนินงานของผู้ผลิตน้ำดื่มบริสุทธิ์ในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ". วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เอกสารบัญชีม ศรีสะอาด. 2538. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์นการพิมพ์
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2531. เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย.
กรุงเทพมหานคร : เกษมศรีอนันต์.
- ปรีดียาธร เทวกุล, มรว.2538. "การแข่งขันของสินค้าเกษตรในยุคโลกาภิวัตน์ อนาคตและทาง
รอดของสินค้าเกษตรไทย." Chulalongkorn Review. 7(26): 40-41
- เป็รื่อง กิจรัตน์ภร. 2543. การจัดการอุตสาหกรรมและการผลิต. กรุงเทพฯ : ศูนย์ หนังสือราช
ภัฏพระนคร. ฝ่ายวิจัย คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี. 2545. รายงานวิจัยโครงการ
พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางการเกษตร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรพนนุช ชัยปิ่นชนะ. 2540. หลักการจัดการ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยพายัพ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคม. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬ
าลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิชิต สุขเจริญพงษ์. 2538. การจัดการวิศวกรรมการผลิต. กรุงเทพฯ : ซีเอ็ด ยูเคชั่น.
- พิชญา ชามพูนท. 2543. "ผลกระทบของการผลิตข้าวหอมมะลิเพื่อการส่งออกและกิจกรรมเกี่ยว
เนื่องต่อเศรษฐกิจภูมิภาค กรณีศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่างของประเทศไทย".
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันศึกษาระบบนิเวศวิทยา (การวางผังเมือง).
- เพชร ชุมทรัพย์. 2536. หลักการบริหารการเงิน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วรรณารถ แสงมณี. 2543. การบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ :
งานตำราและเอกสารการพิมพ์. คณะครุศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีเจ้าคุณทหาร
ลาดกระบัง.
- วรรณารถ แสงมณี. 2544. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ : ระเบียบทองการพิมพ์.
- วารสารเศรษฐกิจการเกษตร. พฤษภาคม 2544. "สถานการณ์ข้าว". กรุงเทพฯ: สำนักงาน
เศรษฐกิจการเกษตรกระทรวงเกษตรและสหกรณ์.
- วินิจ วีรยางกูร. 2523. การจัดการผลิต. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2535. หลักการตลาด. กรุงเทพฯ : เอส.เอ็ม.เชอริกซ์เพรส.
- ศิริเพ็ญ ทองชมพู. 2542. "การวิเคราะห์การตอบสนองอุปทานของข้าวหอมมะลิในประเทศไทย"
วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาเศรษฐศาสตร์
เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ศิริชัย พงษ์วิชัย. 2543. การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วยคอมพิวเตอร์. พิมพ์ครั้งที่ 10.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมัชชา โยชน์ชัยสาร. 2545. "การผลิตและการตลาดข้าว." วารสารวิชาการปริทัศน์.
กรุงเทพฯ: 7-11.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมชัย ตันติรัตนวณิช. 2542 . "พัฒนาการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมของไทย."

วารสารการส่งเสริมการลงทุน. 2(2) : 25-26.

สุทธิ เอกกะหิตานนท์และคณะ. 2538. "การศึกษารูปแบบการจัดการและปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อความเจริญก้าวหน้าในอุตสาหกรรมขนาดย่อมในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ." รายงานการวิจัยคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สมชัย นาวิกกร. 2525. การบริหารธุรกิจ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

สมชัย นาวิกกร. 2544. การบริหารเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.

สมาคมผู้ส่งออกข้าวต่างประเทศ. 2545. ข้าว: ความเป็นผู้นำในการส่งออก และศักยภาพในการผลิต. กรุงเทพฯ: วารสารของสมาคมผู้ส่งออกข้าวต่างประเทศ.

สุปัญญา ไชยชาญ. 2540. การบริหารการผลิต. กรุงเทพฯ : พี.เอ.ลีฟวิง.

สำนักงานวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร. 2545:บทคัดย่อ. รายงานการศึกษาศาตรการเกษตรการเกษตร. กรุงเทพฯ: วารสารของสำนักงานวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร.

สำนักงานวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร. 2545. รายงานการวิจัย เรื่อง แบบจำลองสินค้าเกษตรกรรม: กรณีศึกษาแบบจำลองข้าว. กรุงเทพฯ: วารสารของสำนักงานวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร

ศรีสง่า กรวรรณสุด และเจษฎา นบุญเลิศ. 2524. การบัญชีอุตสาหกรรมและระบบใบสำคัญ พช.033. กรุงเทพฯ : วี.เจ.พรินติ้ง.

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ. 2535. หลักการตลาด. กรุงเทพฯ : เอส.เอ็ม.เซอร์วิจเพรส.

อารีย์ เชื้อเมืองพาน. 2536. ธนกิจเกษตร. เชียงใหม่: งานส่งเสริมการผลิตข้าว มหาวิทยาลัยแม่โจ้

อัจฉรา ไวยราบุต. 2544. "การศึกษาการตลาดข้าวเปลือกและกิจกรรมทางการตลาดของโรงสีข้าว ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ยิเดอิจิโร นากามูระ. 2543. ธุรกิจขนาดย่อมที่ท้าทายโลกอุตสาหกรรม. แปลโดยไว จามรมาน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Suranart Khamanarong. 2000. 1-3 March. Proceeding of International Seminar on SMEs in Asia. Held at Nagoya University, Japan.

Chanchai Rojanasaro. 2545. "Rsearch on The Effect of Conventional Rice Mill to The Aroma of Khao Dok Mali 105 White Rice" Department of Chemistry, Faculty of Science, Kasetsart University.

Kotler, P.2000. Marketing Management. 5nd ed. New Jersey: Prentice-Hall, Inc.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก.
รายชื่อผู้ประกอบการโรงสีข้าว ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล
(มีกำลังการผลิตตั้งแต่ 20 เกวียน/วัน ขึ้นไป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรุงเทพมหานคร

บริษัท เกียรติรุ่งเรืองธัญญ กิจ จำกัด 3-9(1)-1/39	56/1 ม.9 ถ.สุวินทวงศ์ ต.ลำผักชี อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530 โทร. 5431272	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 90 เกวียน/วัน เครื่องจักร 191.50 HP เงินทุน 1,500,000 บาท คนงาน 7 คน
บริษัท ชัยรุ่งเรืองมีนบุรี จำกัด 3-9(1)-50/15	20 ม.17 ถ.สามวา ต.มีนบุรี อ.มีนบุรี จ.กรุงเทพมหานคร 10510	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 120 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 334.70 HP เงินทุน 44,850,000 บาท คนงาน 10 คน
บริษัท บางซื่อโรงสีไฟเจียเม็ ง จำกัด 3-9(1)-98/15	102 ม.4 ถ.ริมคลองเปรมฯ ต.บางซื่อ อ.บางซื่อ จ.กรุงเทพมหานคร 10800 โทร. 5870099	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 55 เกวียน/วัน เครื่องจักร 704.46 HP เงินทุน 10,000,000 บาท คนงาน 20 คน
บริษัท พิมานวรกิจ 1999 จำกัด 3-9(1)-1/31	15 ม.6 ถ.สังฆลันตีสถู ต.กระทุ่มราย อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าวเพิ่มขึ้น 154 เกวียน/วัน รวมกับของเดิมเป็น 250 เกวียน/วัน เครื่องจักร 1,472.00 HP เงินทุน 3,000,000 บาท คนงาน 25 คน
บริษัท โรงสีตาปนานนท์ 1998 จำกัด 3-9(1)-79/15	41 ม.2 ถ.บุรีภิรมย์ ต.กระทุ่มราย อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 96 เกวียน/วัน เครื่องจักร 250.23 HP เงินทุน 10,100,000 บาท คนงาน 16 คน
บริษัท โรงสีไทยรุ่งเรือง ธัญญกิจ จำกัด 3-9(1)-7/20	85 ม.9 ถ.สุวินทวงศ์ ต.ลำผักชี อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530 โทร. 5431437	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 38.4 เกวียน/วัน เครื่องจักร 175.00 HP เงินทุน 1,200,000 บาท คนงาน 15 คน

บริษัท โรงสีไฟฟ้าเจริญ จำกัด 3-9(1)-2/39	1 ม.9 ถ.สังฆสันติสุข ต.กระทุ่มราย อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าวเพิ่มขึ้น อีก 27.2 เกวียน/วัน รวมกับของเดิมเป็น 80 เกวียน/วัน เครื่องจักร 101.00 HP เงินทุน 550,000 บาท คนงาน 23 คน
บริษัท โรงสีไฟเหลืองเฮงฮ วด จำกัด 3-9(1)-43/15	19 ม.8 ซ.เอี่ยมถาวร ถ.เลียบคลองภาษีเจริญ ต.หนอง แขม อ.หนองแขม จ.กรุงเทพมหานคร 10160 โทร. 4201041	สีข้าว ชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุด ของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 396.00 HP เงินทุน 8,000,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีไฟรัษฎนพคุณ 3-9(1)-4/21	33 ม.3 ถ.- ต.คูฝั่งเหนือ อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าวเพิ่มขึ้น เป็น 60 เกวียน/วัน รวมกับของเดิมเป็น 80 เกวียน/วัน เครื่องจักร 176.18 HP เงินทุน 750,000 บาท คนงาน 9 คน
โรงสีรุ่งเรืองวัฒนา 3-9(1)-3/33	46 ม.2 ถ.สุขุมวิท 77 ต.ทับยาว อ.ลาดกระบัง จ.กรุงเทพมหานคร 10520 โทร. 3269316	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 195.00 HP เงินทุน 12,200,000 บาท คนงาน 14 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข้าวทอง เจริญกิจ 3-9(1)-41/15	1 ม.18 ต.มีนบุรี อ.มีนบุรี จ.กรุงเทพมหานคร 10510 โทร. 3177669	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 50 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 269.60 HP เงินทุน 76,000,000 บาท คนงาน 11 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด จริงแสง ไทย 3-9(1)-1/19	114 ม.8 ต.หนองจอก อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 79.00 HP เงินทุน 2,300,000 บาท คนงาน 8 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้างหุ้นส่วนจำกัด พุคยา ภรณ์ 3-9(1)-7/21	144 ม.8 ถ.ริมคลองแสนแสบ ต.หนองจอก อ.หนองจอก จ.กรุงเทพมหานคร 10530	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 250.36 HP เงินทุน 6,500,000 บาท คนงาน 9 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟ ศรีกรุงลาดกระบัง 3-9(1)-26/15	17 ม.2 ซ.หลวงแพ่ง 1 ถ.สุขุมวิท ต.ทับยาว อ.ลาดกระบัง จ.กรุงเทพมหานคร 10520	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 90 เกวียน/วัน เครื่องจักร 1,078.10 HP เงินทุน 5,000,000 บาท คนงาน 10 คน
ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติ บุคคล โรงสีไฟไทยหนอง แวม 3-9(1)-90/15	30 ม.9 ถ.ริมคลองภาษีเจริญ ต.หนองแขม อ.หนองแขม จ.กรุงเทพมหานคร 10160 โทร. 4201235	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุด ของร้านสีข้าว 21 เกวียน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 230,000 บาท คนงาน 5 คน
จ 1-9(1)-17/33	188 ม.3 ถ. ต.อนุสาวรีย์ อ.บางเขน จ.กรุงเทพมหานคร 10220 โทร.	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 120 เกวียน/ปี) เครื่องจักร 15.00 HP เงินทุน 125,000 บาท คนงาน 2 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมุทรปราการ

นายสมทรง สุจริยา จ 2-9(1)-1/34 สป	38/2 ม. 6 ถ. ต.บางพลีน้อย อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 120 เกวียน/วัน เครื่องจักร 23.00 HP เงินทุน 160,000 บาท คนงาน 3 คน
นายทรงศักดิ์ วัฒน สมบุญกุล จ 3-9(1)-4/33 สป	52/1 ม. 6 ถ. นิยมยาตรา ต. คลองนิมยาตรา อ. บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560 โทร. 3330777	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 22 เกวียน เครื่องจักร 180.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 4 คน
เจริญธัญญิกิจไพศาล 3-9(1)-13/15 สป	5 ม. 2 ซ. วัดด่านสำโรง ถ. สุขุมวิท ต. สำโรงเหนือ อ. เมือง จ.สมุทรปราการ 10270 โทร. 3941238	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน บาท คนงาน 7 คน
เทียบยงยง 2-9(1)-1/22 สป	1 ม. 3 ถ. ต. บางเสาธง อ. กิ่งอำเภอบางเสาธง จ. สมุทรปราการ 10540	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 40.00 HP เงินทุน 130,000 บาท คนงาน 2 คน
บริษัท ข้าวคลองสวน จำกัด 3-9(1)-5/24 สป	60 ม. 1 ถ. ต. คลองสวน อ. บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 60.00 HP เงินทุน 200,000 บาท คนงาน 12 คน
บริษัท โรงสีสหพัฒนา บางพลีน้อย จำกัด 3-9(1)-55/15 สป	80 ม. 1 ถ. ต. บ้านระกาศ อ. บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560 โทร. 3934792	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน บาท คนงาน 3 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์เพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริษัท โรงสีสหวัฒนา จำกัด 3-9(1)-46/15 สป	22 ม. 5 ถ.เทพารักษ์ ต.บางพลีใหญ่ อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ 10540 โทร. 3946173	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน บาท คนงาน 10 คน
บริษัท ข้าวคลองสวน จำกัด จ 3-9(1)-1/37 สป ประเภทโรงงานหลัก 00901	60 ม.1 ต.คลองสวน อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 65.00 HP เงินทุน 320,000 บาท คนงาน 11 คน
โรงสีบุญเจริญ 3-9(1)-1/15 สป	1 ม. 6 ถ.บางนา-ตราด ต.บางพลี น้อย อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560 โทร. 3870665	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 80 เกวียน/วัน เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 3,000,000 บาท คนงาน 15 คน
โรงสีไฟชัยถาวรยิง 3-9(1)-4/26 สป	283 ม. 1 ต.บางบ่อ อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 60.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 7 คน
โรงสีวิจิตรธัญญา 3-9(1)-4/23 สป	22 ม. 1 ถ.- ต.เป็ริง อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 241.00 HP เงินทุน 2,800,000 บาท คนงาน 10 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสี ธัญญะมณีกิจ 3-9(1)-1/35 สป	81 ม. 4 ถ.อ่อนนุช-เทพราช ต.เป็ริง อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 120 เกวียน/วัน เครื่องจักร 220.00 HP เงินทุน 19,500,000 บาท คนงาน 21 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสี เสริมศิริ 3-9(1)-2/25 สป	88 ม. 1 ต.บางบ่อ อ.บางบ่อ จ.สมุทรปราการ 10560	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 96.73 HP เงินทุน บาท คนงาน 6 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการดำเนินงานของกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้างหุ้นส่วนจำกัด สามีญินตินบุคคล ลี้ม เจริญสุข 2-9(1)-47/15 สป	126 ม. 2 ถ.สุขุมวิท ต. อ.เมือง จ.สมุทรปราการ	สีขาว กำลังสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 45.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 16 คน
--	--	--

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นนทบุรี

นายอภิชาติ จุฑาทันพงษ์ จ 3-9(1)-1/37 นบ	9 ม. 2 ถ. ต.บ้านใหม่ อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140 โทร. 5885083	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 5,200,000 บาท คนงาน 10 คน
นายไพฑูรย์ โกษีอำนวย จ 3-9(1)-1/41 นบ	ต.คลองขวาง อ.ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150 โทร. -	สี ผัด หรือขัดข้าว และอบข้าวเปลือก (กำลังสีสูงสุด ของร้านสีข้าว 280 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 2,441.20 HP เงินทุน 2,000,000 บาท คนงาน คน
เตี้ยหลี 3-9(1)-3/19 นบ	100 ม. 7 ต.พิมลราช อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี 11110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 90.00 HP เงินทุน 670,000 บาท คนงาน 3 คน
บริษัท บางซื่อโรงสีไฟเจีย เม็ง จำกัด 3-9(1)-1/18 นบ	182/1 ม.6 ถ.นนทบุรี 1 ต.บางกระสอ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000 โทร. 5250764	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 100 เกวียน/วัน ขัด และคัดเมล็ดข้าว 336 ตัน/วัน เครื่องจักร 1,516.47 HP เงินทุน 56,000,000 บาท คนงาน 45 คน
โรงสีนราพิมล 3-9(1)-3/31 นบ	75 ม. 3 ถ. ต.หนองเพรางาย อ.ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 80 เกวียน/วัน เครื่องจักร 315.00 HP เงินทุน 10,400,000 บาท คนงาน 2 คน
โรงสีบุญองค์พานิชเจริญ 3 3-9(1)-1/33 นบ	41/1 ม. 5 ต.ราษฎร์นิยม อ.ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150 โทร. 02-9776909	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 250.00 HP เงินทุน 12,000,000 บาท คนงาน 5 คน
โรงสีไฟตั้งขุนหลี่ 3-9(1)-15/15 นบ	9 ม. 5 ต.บางรักใหญ่ อ.บางบัวทอง จ.นนทบุรี 11110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 50.00 HP เงินทุน 1,500,000 บาท คนงาน 4 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่เผยแพร่ไว้เพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์เท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีราษฎร์นิยมเจริญ 3-9(1)-5/18 นบ	27 ม. 6 ต.ราษฎร์นิยม อ. ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 120.00 HP เงินทุน 1,300,000 บาท คนงาน 8 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีศรี พัฒนาพาณิชย์ 3-9(1)-4/30 นบ	55 ม. 1 ต.ขุนศรี อ. ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 150 เกวียน/วัน เครื่องจักร 292.00 HP เงินทุน 11,450,000 บาท คนงาน 5 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟ ไทยเจริญทวีกิจ 3-9(1)-2/31 นบ	29/3 ม. 1 ต.คลองขวาง อ. ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 200 เกวียน/วัน เครื่องจักร 251.00 HP เงินทุน 1,000,000 บาท คนงาน 5 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีสุข ศิริพานิช 3-9(1)-1/20 นบ	28 ม. 1 ต. ไทรใหญ่ อ. ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150 โทร. 5717325	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 80 เกวียน/วัน เครื่องจักร 60.00 HP เงินทุน 1,800,000 บาท คนงาน 5 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีขุน ศรี 3-9(1)-1/30 นบ	15 ม. 7 ต.ขุนศรี อ. ไทรน้อย จ.นนทบุรี 11150 โทร. 5717325	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 100 เกวียน/วัน เครื่องจักร 55.36 HP เงินทุน 1,300,000 บาท คนงาน 4 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีแสง เจริญธัญญกิจ 3-9(1)-2/12 นบ	76 ม. 2 ต.ละหาร อ. บางบัวทอง จ.นนทบุรี 11110 โทร. 5717761	สีข้าว กำลังสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 253.00 HP เงินทุน 14,500,000 บาท คนงาน 11 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปทุมธานี

กุศลประสิทธิ์ 2-9(1)-61/15 ปท	158 ม. 1 ถ. ต.ลำผักกูด อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 42.00 HP เงินทุน 500,000 บาท คนงาน 4 คน
เจริญถาวร 3-9(1)-44/15 ปท	11 ม. 1 ถ. ต.คูขวาง อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 735,000 บาท คนงาน 4 คน
ดุสิตพานิชย์ 3-9(1)-3/27 ปท	45 ม. 4 ถ. ต.บ่อเงิน อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 800,000 บาท คนงาน 5 คน
ไทยนำแสง 3-9(1)-7/22 ปท	91 ม. 3 ถ. สามโคก-บางไทรฝั่งตะวันตก ต. ท้ายเกาะ อ.สามโคก จ.ปทุมธานี 12160	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 60 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 12,500,000 บาท คนงาน 6 คน
ไทยเฮงพานิชย์ 3-9(1)-35/15 ปท	109 ม. 3 ถ. ต.ประชาธิปไตย อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130 โทร. 5236380	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 118.00 HP เงินทุน 600,000 บาท คนงาน 4 คน
ไทยเฮงพานิช 2 3-9(1)-41/15 ปท	88/1 ม. 3 ถ. ต.สามโคก อ.สามโคก จ.ปทุมธานี 12160	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 22 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 1,450,000 บาท คนงาน 8 คน
ธัญญาพัฒนา 3-9(1)-1/30 ปท	97 ม. 3 ถ. ต.บึงน้ำรักษ์ อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 60.00 HP เงินทุน 720,000 บาท คนงาน 5 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารทงสงวนเวลาหการใชงานเพอการศกษาเท่านั้น เมอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริษัท ปทุมโรสมิล แอนด์ แกรนารี จำกัด 3-9(1)-1/24 ปท	88 ม. 2 ถ.ติวานนท์ ต.บางกะดี อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000 โทร. 5012021-34	สีข้าวกำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 1000 เกวียน/วัน เครื่องจักร 15,135.89 HP เงินทุน 102,342,618 บาท คนงาน 56 คน
โรงสีก๊วยมู่ตี้ 3-9(1)-7/21 ปท	16/1 ม. 17 ถ. ต.ลำลูกกา อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12150 โทร.	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 112.00 HP เงินทุน 1,480,000 บาท คนงาน 25 คน
โรงสีง้วนฮวด 3-9(1)-9/22 ปท	73 ม. 5 ถ. ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130 โทร. 5237882	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 100.00 HP เงินทุน 2,050,000 บาท คนงาน 17 คน
โรงสีง้วนฮวด จ 3-9(1)-1/37 ปท	73 ม. 5 ถ.รังสิต-นครนายก ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130 โทร. 5330150	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 119.00 HP เงินทุน 6,350,000 บาท คนงาน 8 คน
โรงสีจตุพงษ์เจริญ 2-9(1)-4/22 ปท	27 ม. 2 ถ. ต.บางชะแยง อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 42.00 HP เงินทุน 430,000 บาท คนงาน 8 คน
โรงสีเจริญวัฒนา 3-9(1)-45/15 ปท	2 ม. 2 ถ. ต.ลาดหลุมแก้ว อ.ลาดหลุมแก้ว ปทุมธานี 12140 โทร. 5238605	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 300,000 บาท คนงาน 1 คน
โรงสีชัยพานิช 3-9(1)-8/22 ปท	9 ม. 4 ถ.รังสิต-นครนายก ต.บึงยี่โถ อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130 โทร. 5238264	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 40.00 HP เงินทุน 700,000 บาท คนงาน 3 คน
โรงสีดุขติพานิชย์ จ 3-9(1)-2/43 ปท	10/1 ม.7 ถ.ปทุมธานี-ลาดหลุมแก้ว ต.คูบาง หลวง อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว (กำลังการผลิต 120 ตัน/วัน) เครื่องจักร 280.00 HP เงินทุน 3,500,000 บาท คนงาน 6 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ประโยชน์เท่านั้น ไม่อนุญาตให้เผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีชุมชนศิษย์ 2 จ 3-9(1)-2/44 ปท	45 ม.4 ต.ป่อเงิน อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว (กำลังการผลิต 80 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 182.00 HP เงินทุน 3,500,000 บาท คนงาน 8 คน
โรงสีไทยจวันง 3-9(1)-1/17 ปท	49/2 ม. 8 ต.หน้าไม้ อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 833.20 HP เงินทุน 6,290,000 บาท คนงาน 17 คน
โรงสีไฟ ส. โชคชัย วัฒนา 2-9(1)-8/19 ปท	15 ม. 4 ถ. ต.บางคูวัด อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 35.00 HP เงินทุน 800,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีไฟดำรงชัยวัฒนา 2 3-9(1)-1/36 ปท	17/1 ม. 2 ซ.วัดโพธิ์เลื่อน ถ.ติวานนท์ ต.บ้านกระแซง อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000 โทร. 5816570	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 805.22 HP เงินทุน 30,000,000 บาท คนงาน 12 คน
โรงสีไฟดำรงชัยวัฒนา 3 2-9(1)-4/13 ปท	52 ม. 6 ถ. ต.บ้านฉาง อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 30.00 HP เงินทุน 760,000 บาท คนงาน 37 คน
โรงสีไฟอุดรข้าวหอม ไทย สาขาปทุมธานี 3-9(1)-6/20 ปท	3 ม. 3 ถ. ต.บางคูวัด อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 60.00 HP เงินทุน 1,500,000 บาท คนงาน 12 คน
โรงสีสง่าพานิช 3-9(1)-1/33 ปท	42 ม. 12 ถ. ต.คูบางหลวง อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 190.00 HP เงินทุน 1,900,000 บาท คนงาน 12 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับครูใช้งานเพื่อการศึกษา ห้ามเผยแพร่โดยไม่ขออนุญาตให้วางไว้บนโต๊ะเรียน

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ล.เอกเจริญ 2 จ 3-9(1)-3/32 ปท	52/1 ม.2 ต.หน้าไม้ อ.ลาดหลุมแก้ว จ. ปทุมธานี 12140 โทร. 01-2110869	สีข้าว ได้วันละ 120 เกวียน/วัน เครื่องจักร 300.80 HP เงินทุน 12,000,000 บาท คนงาน 18 คน
สายสมบูรณ์พานิช 2-9(1)-10/15 ปท	13 ม. 6 ถ. ต.คูบางหลวง อ.ลาดหลุมแก้ว จ. ปทุมธานี 12140	สีข้าว ชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 36.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 3 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรง สีถาวรธัญญกิจ ช 3-9(11)-1/17 ปท	1/2 ม. 1 ถ. ต.คูขวาง อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 8 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรง สีทองวัฒนา จ 3-9(1)-3/43 ปท	72 ม.2 ถ.เลียบบคลองลากหม้อน ต.หน้าไม้ อ.ลาดหลุมแก้ว จ.ปทุมธานี 12140 โทร. 9793391-2	สีข้าว กำลังผลิต 120 เกวียน/วัน เครื่องจักร 114.00 HP เงินทุน 36,500,000 บาท คนงาน 7 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ฮก สุนเส็ง 3-9(1)-24/15 ปท	12 ม. 1 ถ. ต.บางชะแยง อ.เมือง จ.ปทุมธานี 12000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 720,000 บาท คนงาน 14 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นครปฐม

นายจื่อ จารุพทธิศิริ พจน์ 3-9(1)-7/26 นฐ	382 ม. 2 ถ.เพชรเกษม ต.หนองดินแดง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 210.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 12 คน
นายฐิติวิทย์ ชุ่มฐิติ วัฒน์ จ 3-9(1)-2/36 นฐ	86 ม. 5 ถ.เพชรเกษม ต.ศรีษะทอง อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 120.00 HP เงินทุน 240,000 บาท คนงาน 5 คน
นายกำธร เบญจ อุณห 3-9(1)-8/27 นฐ	115/3 ม. 2 ถ.เพชรเกษม ต.ท่าตลาด อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 81.00 HP เงินทุน 1,500,000 บาท คนงาน 6 คน
นายสาย ศิรินาโพธิ์ 1-9(1)-1/31 นฐ	117 ม. 11 ถ. ต.บางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 24 เกวียน/วัน เครื่องจักร 10.00 HP เงินทุน 135,000 บาท คนงาน 1 คน
นายชาญยุทธ พิชัย ยุทธ 2-9(1)-1/18 นฐ	87 ม. 8 ถ.ทหารบก ต.บ่อพลับ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 45.00 HP เงินทุน 3,300,000 บาท คนงาน 10 คน
โรงสีข้าวเจริญ พาณิชย์ 3-9(1)-1/36 นฐ	144 ม. 9 ถ.มาลัยแมน ต.ทุ่งกระพังโหม อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140	สีข้าว ชนิดแยกแกลบแยกรำ กำลังการผลิต 100 เกวียน/วัน เครื่องจักร 2,603.45 HP เงินทุน 24,000,000 บาท คนงาน 20 คน
กิจปฐม จ 3-9(1)-1/30 นฐ	102 ม. 2 ถ.บางเลน-บางหลวง ต.บางไทรป่า อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 4 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษานั้น ไม่ควรเผยแพร่ในวงให้ประชาชนได้จนควร

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เจริญสุข 3-9(1)-1/30 นรฐ	45/1 ม. 3 ถ.ห้วยพลู-วัดสำโรง ต.ดอนแฝก อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 60.00 HP เงินทุน 1,600,000 บาท คนงาน 6 คน
ไฉ่เอี่ยม 2-9(1)-14/23 นรฐ	141 ม. 3 ถ. ต.ลำพญา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 243141	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกว เครื่องจักร 40.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 3 คน
จิวข้าเฮง 3-9(1)-2/20 นรฐ	4 ม. 8 ต.บัวปากท่า อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130 โทร. 379418-9	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 90.00 HP เงินทุน 907,500 บาท คนงาน 6 คน
ชัยวัฒนา 3-9(1)-1/34 นรฐ	102 ม. 6 ถ.สุขาภิบาล 1 ต.ทุ่งกระพังโหม อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140 โทร. 351089	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 343.28 HP เงินทุน 3,700,000 บาท คนงาน 8 คน
ทวีพัฒนา 3-9(1)-10/22 นรฐ	105 ม. 3 ต.นราภิรมย์ อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 660.50 HP เงินทุน 14,000,000 บาท คนงาน 11 คน
ไทยแสงทอง 3-9(1)-18/24 นรฐ	30 ม. 8 ถ. ต.บัวปากท่า อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 15.00 HP เงินทุน 262,000 บาท คนงาน 4 คน
นำสินไทย จ 3-9(1)-8/20 นรฐ	40 ม. 2 ต.บางหลวง อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190 โทร. 3110037	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 255.00 HP เงินทุน 46,000,000 บาท คนงาน 14 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้ภายในเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้แจ้งไปยังประโยชน์อื่นใดนอกเหนือจากนี้

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริษัท กรุงเทพกิจการ จำกัด 3-9(1)-5/22 นฐ	25/1 ม. 2 ถ.สุชาติพัฒนา ต.หินมูล อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190 โทร. 034-399373-4	สีข้าวหนึ่ง (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 200 เกวียน/วัน)และอบข้าวเปลือกได้ 30,000 ตัน/ปี เครื่องจักร 1,931.94 HP เงินทุน 75,000,000 บาท คนงาน 55 คน
บริษัท กิตติวัฒนาไรซ์ มิลล์ จำกัด 3-9(1)-19/19 นฐ	183/2 ม. 5 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170 โทร. (034)297064	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 97.78 HP เงินทุน 45,000,000 บาท คนงาน 15 คน
บริษัท ทับทิมอุตสาหกรรม จำกัด 3-9(1)-21/24 นฐ	342 ม. 2 ถ.เพชรเกษม ต.หนองดินแดง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 130.00 HP เงินทุน 11,500,000 บาท คนงาน 6 คน
บริษัท ทำข้าวเกษตรภัทร จำกัด 3-9(1)-1/29 นฐ	30 ม. 2 ต.บางหลวง อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190 โทร. 3130094	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 70 เกวียน/วัน เครื่องจักร 212.50 HP เงินทุน 2,000,000 บาท คนงาน 14 คน
บริษัท โรงสี ช.รุ่งเรือง (1995) จำกัด จ 3-9(1)-1/38 นฐ	58/1 ม. 9 ถ.มาลัยแมน ต.ทัพหลวง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 197.00 HP เงินทุน 25,000,000 บาท คนงาน 13 คน
บริษัท โรงสีเกษตรธรรม จำกัด จ 3-9(1)-3/36 นฐ	79/3 ม. 8 ต.วังตะกู อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 24 เกวียน เครื่องจักร 552.50 HP เงินทุน 7,000,000 บาท คนงาน 7 คน
บริษัท โรงสีนิเวศรุ่ง จำกัด 3-9(1)-3/24 นฐ	144 ม. 4 ถ.เพชรเกษม ต.ธรรมศาลา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 242827	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 302.71 HP เงินทุน 10,000,000 บาท คนงาน 26 คน
บริษัท โรงสีไฟผดุงชัย จำกัด 2-9(1)-19/18 นฐ	16 ม. 2 ถ. ต.ท่าตลาด อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 35.00 HP เงินทุน 2,250,000 บาท คนงาน 14 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บริษัท ศรีมาโนชญ์ จำกัด 3-9(1)-5/27 นฐ	34/1 ม. 4 ถ. ต.อ้อมใหญ่ อ.สามพราน จ.นครปฐม 73160	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 120 เกวียน/วัน เครื่องจักร 222.50 HP เงินทุน 79,000,000 บาท คนงาน 13 คน
บริษัท สหสงแสง จำกัด 3-9(1)-10/26 นฐ	26 ม. 3 ถ.มาลัยแมน ต.วังตะกู อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 110.00 HP เงินทุน 52,000,000 บาท คนงาน 12 คน
บริษัท ย่งไต้เฮง (19 93) จำกัด จ 3-9(1)-5/38 นฐ	ม.5 ถ.เพชรเกษม ต.ลำพญา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 196.00 HP เงินทุน 41,500,000 บาท คนงาน 18 คน
บริษัท โรงสีไฟผดุงชัย จำกัด 2-9(1)-9/18 นฐ	16 ม. 2 ถ. ต.ท่าตลาด อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 35.00 HP เงินทุน 2,250,000 บาท คนงาน 12 คน
บึงธนาบุกิจ 3-9(1)-14/19 นฐ	227 ม. 10 ถ.ดอนตูม-บางเลน ต.บางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130 โทร. 391190	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 236.00 HP เงินทุน 14,900,000 บาท คนงาน 6 คน
บันคนาผล 2-9(1)-1/28 นฐ	89 ม. 10 ถ. ต.ตาก้อง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร.	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 40.00 HP เงินทุน 950,000 บาท คนงาน 3 คน
มงคลรุ่งเรือง 2-9(1)-1/12 นฐ	14 ม. 1 ถ. ต.ลำพญา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร.	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 48.00 HP เงินทุน บาท คนงาน คน
มานะสิน 3-9(1)-1/15 นฐ	22 ม. 6 ถ. ต.บางภาษี อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 2,800,000 บาท คนงาน 4 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่ส่งไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้ทำซ้ำโดยไม่ขออนุญาตจากกรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีกิจประเสริฐ 3-9(1)-107/15 นฐ	60 ม. 8 ต.บางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 200 เกวียน/วัน เครื่องจักร 436.50 HP เงินทุน 10,000,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีข้าวสหกรณ์การ เกษตรนครชัยศรี จำกัด 3-9(1)-6/26 นฐ	46/9 ม. 2 ถ.ทางแยกเข้าอำเภอนครชัยศรี ต.ท่า ตำหนัก อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120 โทร. 331811	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 110.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 11 คน
โรงสีเจริญกิจ 3-9(1)-6/25 นฐ	103 ม. 7 ถ. ต.กระทู้มล้ม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73220	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 80.00 HP เงินทุน 5,940,000 บาท คนงาน 3 คน
โรงสีเจริญชัย 2-9(1)-6/19 นฐ	1/1 ม. 3 ถ. ต.ท่าข้าม อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 42.00 HP เงินทุน 340,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีเจริญวานิช (ง่วนเฮงจัน) 2-9(1)-12/19 นฐ	86 ม. 5 ซ.ท่าแฉลบ ถ.เพชรเกษม ต.ศรีษะทอง อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 48.00 HP เงินทุน 1,300,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีโชคชัย 3-9(1)-7/19 นฐ	25/1 ม. 2 ถ. ต.หินมูล อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 75 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 275.00 HP เงินทุน 21,710,000 บาท คนงาน 90 คน
โรงสีโชคถาวร 3-9(1)-2/26 นฐ	12 ม. 2 ถ.วัดลาดปลาเค้า ต.สะพาน อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140 โทร. 351-791	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 221.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 8 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่เผยแพร่ไว้ด้วยระบบคอมพิวเตอร์ของสำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีทวิโชค 3-9(1)-9/24 นฐ	21 ม. 2 ถ.เพชรเกษม ต.หนองดินแดง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 034-252-653	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 226.00 HP เงินทุน 1,050,000 บาท คนงาน 10 คน
โรงสีทวิผล 3-9(1)-8/26 นฐ	56 ม. 5 ถ.เพชรเกษม ต.ลำพญา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 241941	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 154.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 6 คน
โรงสีท่ากระชับ 2-9(1)-6/23 นฐ	46/1 ม. 1 ซ.วัดไทร ถ.เพชรเกษม ต.ท่ากระชับ อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 48.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 4 คน
โรงสีไทยจวันงู 1-9(1)-4/28 นฐ	86 ม. 5 ถ.เพชรเกษม คู่งเจดีย์บุชา ต.ศรีษะ ทอง อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120 โทร. 0241818	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 14.50 HP เงินทุน 500,000 บาท คนงาน 4 คน
โรงสีไทยทวิผล 3-9(1)-12/23 นฐ	12 ม. 3 ถ. ต.สนามจันทร์ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 252531	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 90.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 2 คน
โรงสีไทยพัฒนา จ 3-9(1)-5/36 นฐ	34/5 ม. 8 ถ.มาลัยแมน ต.วังตะกั่ว อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 24 เกวียน/วัน เครื่องจักร 195.00 HP เงินทุน 18,000,000 บาท คนงาน 17 คน
โรงสีนครชัยศรี 3-9(1)-5/21 นฐ	1 ม. 2 ถ. ต.นครชัยศรี อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าวกำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 35.00 HP เงินทุน 1,300,000 บาท คนงาน 8 คน
โรงสีนิวไทยรุ่ง 2-9(1)-74/15 นฐ	124 ม. ถ.ราชวิถี ต.พระปฐมเจดีย์ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 48.00 HP เงินทุน 600,000 บาท คนงาน 2 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้เฉพาะเพื่อการศึกษาค้นคว้าเท่านั้น ไม่สามารถนำออกเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีบางไทร จ 3-9(1)-6/35 นฐ	15 ม. 3 ถ. ต.บางไทรป่า อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130 โทร. 391639	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 24 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 15,000,000 บาท คนงาน 12 คน
โรงสีปิยะพันธ์พา นิชัย จ 3-9(1)-2/35 นฐ	27 ม. 4 ถ.วัดน้อย-แยกเพชรเกษม ต.ท่า พระยา อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 6 คน
โรงสีไฟมิตรไพบุลย์ 3-9(1)-3/21 นฐ	185 ม. 5 ถ.ศาลายา-บางเลน ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170	สีข้าวกำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 5,000,000 บาท คนงาน 9 คน
โรงสีมันคง 3-9(1)-49/15 นฐ	61 ม. 4 ถ.มาลัยแมน ต.ทัพหลวง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน บาท คนงาน 6 คน
โรงสีรวมเจริญ 3-9(1)-11/24 นฐ	46 ม. 2 ต.บางหลวง อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 1,000,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีสมบูรณทรัพย์ 3-9(1)-1/16 นฐ	31 ม. 3 ถ. ต.มหาสวัสดิ์ อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 40 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 90.00 HP เงินทุน 550,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีสมบูรณพรพา นิช 3-9(1)-9/27 นฐ	46/1 ม. 2 ถ.บ้านแพ้ว-นครปฐม ต.ตลาดจินดา อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110 โทร. 311338	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 100.00 HP เงินทุน 2,900,000 บาท คนงาน 7 คน
โรงสีสหจิรวัดณ์ 3-9(1)-3/28 นฐ	47/1 ม. 12 ถ.ไร่ชิง อ.สามพราน จ.นครปฐม 73210	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 8,800,000 บาท คนงาน 7 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรณีใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้แก้ไข ใช้งาน หรือเผยแพร่ข้อมูลใดๆ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โรงสีสหจักรวัฒน์ ช 3-9(1)-3/28 นฐ	47/1 ม. 12 ถ. ต.ไร่ชิง อ.สามพราน จ.นครปฐม 73210	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน 3,400,000 บาท คนงาน 6 คน
โรงสีสหชัย2 จ 3-9(1)-1/44 นฐ	156 ม.1 ถ.พระประโทน-บ้านแพ้ว ต.ถนนชาติ อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าวและอบข้าวเปลือก กำลังการผลิต 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 476.40 HP เงินทุน 20,000,000 บาท คนงาน 17 คน
โรงสีสหมิตร 3-9(1)-13/27 นฐ	173 ม. 5 ต.หนองกระทุ่ม อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 100 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 2,320,000 บาท คนงาน 20 คน
โรงสีฮงฮวด 3-9(1)-5/20 นฐ	29 ม. 2 ถ. ต.คลองนกกระทุง อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 50 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 105.00 HP เงินทุน 1,210,000 บาท คนงาน 9 คน
เลี้ยงฮะเฮง จ 3-9(1)-3/38 นฐ	67 ม.11 ถ.เศรษฐวิถิตี ต.ลำเหย อ.ดอนตูม จ.นครปฐม 73150 โทร. 381327-8	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 80 เกวียน/วัน เครื่องจักร 171.50 HP เงินทุน 23,000,000 บาท คนงาน 8 คน
ศรีเลิศรส จ 3-9(1)-3/32 นฐ	87 ม. 4 ถ. ต.ดอนยายหอม อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร .00 HP เงินทุน บาท คนงาน 6 คน
สมบุญการค้า 3-9(1)-1/20 นฐ	5 ม. 2 ถ.วัดไร่ชิง ต.บางกระทิก อ.สามพราน จ.นครปฐม 73210	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 291.50 HP เงินทุน บาท คนงาน 11 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นโดยอัตโนมัติจากข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้ประกอบการ

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิงห์โชคอำนวย 2 จ 3-9(1)-7/35 นฐ	164 ม.3 ซ.วังน้ำเขียว-กำแพงแสน ถ.มาลัยแมน ต.วังน้ำเขียว อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 203.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 2 คน
สิริวัฒนา 3-9(1)-12/26 นฐ	174 ม. 2 ถ. ต.หนองดินแดง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 241749	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 67.50 HP เงินทุน บาท คนงาน 8 คน
สุโรจน์วัฒนา 3-9(1)-4/15 นฐ	15 ม. 3 ถ. ต.โทรางาม อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 50 เกวียน/วัน เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 900,000 บาท คนงาน 7 คน
หลักชัยพืชผล จ 3-9(1)-2/41 นฐ	57 ม.9 ถ.ลาดบัวหลวง-วัดไผ่โรงวัว ต.บัว ปากท่า อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130 โทร. 01-9418598	สีข้าว(กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าวได้วันละ 24 เกวียน) เครื่องจักร 93.00 HP เงินทุน 5,000,000 บาท คนงาน 7 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีกิจประเทือง 3-9(1)-96/15 นฐ	12 ม. 12 ซ.คลองพระพิมล ถ. ต.บางภาษี อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 100.00 HP เงินทุน 1,000,000 บาท คนงาน 10 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีตรีสิงห์ 2-9(1)-5/23 นฐ	19 ม. 6 ถ. ต.หินมูล อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 35.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 5 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไทยพาณิชย์ นครชัยศรี 3-9(1)-4/18 นฐ	38 ม. 4 ถ.เพชรเกษม ต.หอมเกร็ด อ.สามพราน จ.นครปฐม 73110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 32 เกวียน/วัน เครื่องจักร 175.00 HP เงินทุน 1,140,000 บาท คนงาน 5 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไทยสมบัติ 3-9(1)-6/15 นฐ	34 ม. 5 ถ.มาลัยแมน ต.หนองปากโลง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 1,190,000 บาท คนงาน 10 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศจัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการดำเนินงานค้าระหว่างประเทศเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการอื่นได้โดยไม่ได้รับอนุญาต

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีบ้านคอน 3-9(1)-4/26 นฐ	96 ม. 9 ถ.มาลัยแมน ต.สระสี่มุม อ.กำแพงแสน จ.นครปฐม 73140 โทร. 351286	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 240.00 HP เงินทุน 4,000,000 บาท คนงาน 10 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟ ป.เพื่อพ ัญญกิจ จ 3-9(1)-1/36 นฐ	15 ม. 8 ถ.บางเลน-วัดไผ่โรงวัว ต.หินมูล อ.บางเลน จ.นครปฐม 73190	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 5,460,000 บาท คนงาน 24 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟกิจวัฒนา 3-9(1)-1/33 นฐ	73 ม. 8 ต.บัวปากท่า อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 684.00 HP เงินทุน 6,300,000 บาท คนงาน 15 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟไทยเจริญ บางภาษี 3-9(1)-12/22 นฐ	9 ม. 5 ถ. ต.บางภาษี อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 1,310,000 บาท คนงาน 8 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟปฐมวิวัฒน์ 3-9(1)-7/20 นฐ	6/6 ม. 2 ต.วัดละมุด อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 277.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 8 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีไฟสำโรงเจริญ นครชัยศรี 3-9(1)-11/27 นฐ	34 ม. 4 ถ. ต.วัดสำโรง อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 310.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 9 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีมงคลรุ่งเรือง 3-9(1)-7/25 นฐ	76 ม. 2 ถ.มาลัยแมน ต.วังตะกู อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 242819	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 100.00 HP เงินทุน 11,900,000 บาท คนงาน 18 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสียงไถ่เฮง 3-9(1)-2/33 นฐ	105/1 ม. 5 ถ.เพชรเกษม ต.ลำพญา อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 30 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 226.50 HP คนงาน 11 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรณีฉุกเฉินเพื่อตรวจสอบข้อมูลเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์อื่นใด

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีบ้านคอน 3-9(1)-6/22 นฐ	147 ม. 4 ถ.มาลัยแมน ต.ทัพหลวง อ.เมือง จ.นครปฐม 73000 โทร. 242951	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 50 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 292.75 HP เงินทุน 8,200,000 บาท คนงาน 11 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรงสีอุดมธัญญา 3-9(1)-29/23 นฐ	88 ม. 8 ถ.มาลัยแมน ต.วังตะกู อ.เมือง จ.นครปฐม 73000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 50 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน บาท คนงาน 15 คน
ห้างหุ้นส่วนสามัญ นิติบุคคล ัญญาภิจ นครปฐม (2521) 3-9(1)-3/33 นฐ	80/5 ม. 4 ถ.บางเลน-ลาดหลุมแก้ว ต.บางภาษี อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130 โทร. 391-528(034)	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 60 เกวียน/วัน เครื่องจักร 8,189.00 HP เงินทุน 19,100,000 บาท คนงาน 35 คน
หุ้นส่วนโรงสีสหชัย 3-9(1)-6/20 นฐ	257 ม. 1 ต.ห้วยพลู อ.นครชัยศรี จ.นครปฐม 73120	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 195.50 HP เงินทุน 2,660,000 บาท คนงาน 8 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมุทรสาคร

โชคอำนวย 1 3-9(1)-1/33 สค	49 ม. 1 ถ. ต.บ้านแพ้ว อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร 74120 โทร.	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 30 เกวียน/วัน เครื่องจักร 75.00 HP เงินทุน 1,300,000 บาท คนงาน 7 คน
ธัญญผล 3-9(1)-22/15 สค	29 ม. 4 ต.สวนส้ม อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร 74120	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 80.00 HP เงินทุน 200,000 บาท คนงาน 7 คน
สีไชเอียงล้ง 3-9(1)-15/15 สค	1/2 ม. 1 ถ. ต.บางน้ำจืด อ.เมือง จ.สมุทรสาคร 74000	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 40 เกวียน/วัน เครื่องจักร 150.00 HP เงินทุน 550,000 บาท คนงาน 4 คน
โรงสีถาวรทวีผล 2-9(1)-4/18 สค	58 ม. 5 ถ. ต.บางยาง อ.กระทุ่มแบน จ.สมุทรสาคร 74110	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 34.00 HP เงินทุน 1,150,000 บาท คนงาน 7 คน
โรงสีทรัพย์เจริญ 3-9(1)-16/15 สค	271/17 ถ. เดิมบาง ต.มหาชัย อ.เมือง จ.สมุทรสาคร 74000 โทร. 411178	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 25 เกวียน/วัน เครื่องจักร 118.00 HP เงินทุน 3,000,000 บาท คนงาน 8 คน
โรงสีธัญญรัตน์ จ 3-9(1)-3/30 สค	28/1 ม. 4 ถ. ต.คลองตัน อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร 74120	สีข้าวชนิดแยกแกลบแยกรำ (กำลังสีสูงสุดของร้าน สีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 120.00 HP คนงาน 3 คน
สามัคคีพานิช 2-9(1)-3/15 สค	43 ม. 1 ถ. ต.โรงเข้ อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร 74120	สีข้าว กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน เครื่องจักร 40.00 HP เงินทุน 250,000 บาท คนงาน 1 คน
ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรง สียิ่งยงวัฒนา 3-9(1)-1/17 สค	18 ม. 2 ต.หลักสอง อ.บ้านแพ้ว จ.สมุทรสาคร 74120	สีข้าว (กำลังสีสูงสุดของร้านสีข้าว 20 เกวียน/วัน) เครื่องจักร 95.00 HP คนงาน 7 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ (สพต.) กระทรวงพาณิชย์ จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์ ข้อมูลเบื้องต้น ให้แก่ผู้ประกอบการและผู้สนใจเท่านั้น ไม่สามารถนำข้อมูลไปใช้ในการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ข.

แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามประกอบงานวิจัย
เรื่อง
ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวเพื่อการส่งออก
ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้เป็น การวิจัยเพื่อประกอบวิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิทยาการจัดการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านต่างๆ

ดังนั้นจึงขอความร่วมมือของท่านในการตอบแบบสอบถามฉบับนี้ตามความจริงทุกประการ ข้อมูลที่ท่านตอบจะเก็บเป็นความลับ และจะไม่ส่งผลกระทบต่อท่านและหน่วยงานของท่านแต่อย่างใด เนื่องจากข้อมูลที่น่าเสนอในผลงานวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม มิได้เสนอเป็นรายบุคคลและจะใช้ข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

แบบสอบถามมีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่1: แบบสอบถามทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ตอนที่2: แบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในด้านต่างๆ

ตอนที่3: แบบสอบถามความคิดเห็นเพิ่มเติมของผู้ประกอบการโรงสีข้าว เพื่อการส่งออก ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเกี่ยวกับปัญหาในด้านอื่นๆ ที่สมควรได้รับการแก้ไขและขอความช่วยเหลือ

การตอบแบบสอบถามนี้ ขอความกรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เนื่องจาก ถ้าตอบไม่ครบเพียงข้อใดข้อหนึ่งจะทำให้การวิเคราะห์แบบสอบถามไม่สมบูรณ์ และขอให้ท่านตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ขอขอบพระคุณอย่างสูงในความร่วมมือ

นายพิเชฐ พุ่มเกษร

ผู้วิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

ปัญหาการดำเนินงานของผู้ประกอบการโรงสีข้าวในเขตกรุงเทพมหานครและ
ปริมณฑล
**ตอนที่ 1 แบบสอบถามทั่วไปเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล
และลักษณะของผู้ประกอบการโรงสีข้าว**

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงในช่องสี่เหลี่ยมตามสถานะภาพให้ตรงกับสภาพ
ความเป็นจริงมากที่สุด **เพียงข้อเดียว** (ยกเว้นระบุเป็นอย่างอื่น)

1. ตำแหน่งของท่านในองค์กร/โรงสีข้าว
2. อายุของท่าน

☐ ต่ำกว่า 30 ปี	☐ มากกว่า 30 – 40 ปี
☐ มากกว่า 41 – 50 ปี	☐ มากกว่า 50 ปี ขึ้นไป
3. ระดับการศึกษาของท่าน

☐ ต่ำกว่า ปริญญาตรี	☐ ปริญญาตรี
☐ สูงกว่า ปริญญาตรี	
4. โรงสีข้าวหรือผลิตภัณฑ์ข้าวสารของท่านได้รับเครื่องหมายคุณภาพใดบ้าง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ อย.	☐ HACCP.	☐ GMP.	☐ ISOกลุ่ม9000
☐ ISOกลุ่ม14000	☐ ISOกลุ่ม18000	☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)	

.....
5. รูปแบบความเป็นเจ้าของธุรกิจของท่านเป็นแบบใด

☐ เจ้าของคนเดียว (ข้ามไปข้อ 7)	☐ ห้างหุ้นส่วน
☐ บริษัทจำกัด	☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
6. โรงสีข้าวของท่านมีหุ้นส่วนเป็นคนต่างชาติประเทศใด.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. โรงสีข้าวของท่านเปิดดำเนินการผลิตข้าวสารเป็นระยะเวลานานเท่าใด
- ต่ำกว่า 10 ปี มากกว่า 10-15 ปี
- มากกว่า 15-20 ปี มากกว่า 20 ปี
8. ประเภทของโรงสีข้าวของท่านเป็นแบบใด
- โรงสีที่มีการสีข้าวเพียงอย่างเดียว โรงสีที่มีการสีข้าว/ประกอบธุรกิจการแปรรูป
9. ขนาดของเงินลงทุนในโรงสีข้าวของท่าน
- ไม่เกิน 20 ล้านบาท มากกว่า 20-100 ล้านบาท มากกว่า 100 ล้านบาท
10. ขนาดของการจ้างงานในโรงสีข้าวของท่าน
- ไม่เกิน 50 คน มากกว่า 50-200 คน มากกว่า 200 คน
11. โรงสีข้าวของท่านมีการส่งออกไปยังกลุ่มประเทศใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ประเทศ)
-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในโรงสีของท่านผู้ประกอบการอุตสาหกรรมสีข้าว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องสี่เหลี่ยมให้ตรงกับสภาพการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสถานประกอบการ/โรงสีข้าวของท่าน

2.1 ปัญหาด้านการผลิต

ปัญหาด้านการผลิต		ตรงกับสภาพความเป็นจริง ในองค์กร (โรงสีข้าวของท่าน)				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การวางแผนการผลิต						
1.	วัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีปริมาณไม่แน่นอนแต่ละฤดูกาล					
2.	มีวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ป้อนโรงสีข้าวไม่เพียงพอ					
3.	มีการแข่งขันแย่งซื้อวัตถุดิบ(ข้าวเปลือก)ระหว่างโรงสีข้าวสูง					
4.	ขาดการจัดเรียงลำดับแผนงานในแต่ละขั้นตอนการผลิต					
5.	เมื่อมีแผนการผลิตแล้วบ่อยครั้งไม่สามารถดำเนินงานตามแผนได้					
6.	ขาดการประมาณการณ์ความต้องการของตลาดทำให้ปริมาณการผลิตไม่เหมาะสม					
7.	ขาดข้อมูลจากภาครัฐที่ถูกต้องเพื่อใช้ประกอบการวางแผนการผลิต					
8.	การกำหนดราคารับซื้อวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ยังไม่มีเกณฑ์มาตรฐานที่เป็นสากล (คือพิจารณาจากเกณฑ์เปอร์เซ็นต์ของความชื้นของข้าว)					
การปฏิบัติการผลิต						
9.	ขาดเทคโนโลยีรวมทั้งการวิจัยและพัฒนาสูตรในการผลิตที่ทันสมัย					
10.	เกิดการชำรุดเสียหายของเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตบ่อยครั้ง					
11.	ปัญหาด้านการขาดแคลนแรงงานที่มีความชำนาญงาน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
12.	โรงสีข้าวไม่สามารถผลิตได้เต็มกำลังการผลิต ทำให้ต้นทุนการผลิตต่อหน่วยค่อนข้างสูง					
13.	มีต้นทุนการผลิตสูงทำให้ได้กำไรน้อยหรือขาดทุน					
14.	แหล่งวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) อยู่ห่างไกลจากโรงงานผลิต					
15.	ราคาวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) มีความผันผวนในแต่ละฤดูกาล					
การควบคุมการผลิต						
16.	ยากที่จะควบคุมคุณภาพ(เปอร์เซ็นต์ความชื้น)ให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกครั้งที่ทำการผลิต					
17.	ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของวัตถุดิบ(ข้าวเปลือก)ที่ใช้ในการผลิตจากเกษตรกรได้					
18.	มีของเสียในกระบวนการผลิตมากทั้งวัตถุดิบ(ข้าวเปลือก)และสินค้าสำเร็จรูป(ข้าวสาร)					
19.	เกษตรกรมีการใช้สารเคมี เช่น ปุ๋ย สารกำจัดวัชพืช สารกำจัดแมลงและหนู ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ได้ข้าวเปลือกที่มีคุณภาพต่ำ					
20.	ปริมาณและคุณภาพในการผลิตไม่คงที่สม่ำเสมอเนื่องจากพนักงานขาดความชำนาญ					
21.	ขาดการควบคุมคุณภาพแต่ละขั้นตอนของการผลิต					
22.	ยังไม่มีขั้นตอนหรือวิธีการตรวจสอบคุณภาพของข้าวเปลือกอย่างแน่ชัด					
23.	เกษตรกรไม่ให้ความสนใจในการดูแลและพัฒนาคุณภาพของข้าวเปลือก					
การควบคุมสินค้าคงคลัง						
24.	มีปัญหาในการเก็บรักษาข้าวเปลือกได้ในระยะเวลาสั้นเพราะขาดเทคโนโลยีที่ทันสมัย					
25.	มีค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษาทั้งวัตถุดิบและสินค้าสำเร็จรูปค่อนข้างสูง					
26.	ขาดแคลนวัตถุดิบ (ข้าวเปลือก) ในบางช่วงของฤดูกาล					
27.	สินค้าคงคลังสำเร็จรูป มีปริมาณไม่เหมาะสมเนื่องจากมี					

เอกสารนี้เป็นเอกสารประกอบการเรียนการสอนในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ปัญหาด้านการเงิน

ปัญหาด้านการเงิน		ตรงกับสภาพความเป็นจริง ในองค์กร (เรียงซ้ำของท่าน)				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
การคาดการณ์ถึงความต้องการเงินทุน						
1.	ไม่ทราบทิศทางการเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม					
2.	ขาดการวางแผนทางการเงินหรือการจัดทำงบการเงินล่วงหน้า					
3.	ขาดผู้ชำนาญการในการวางแผนทางการเงิน					
การจัดหาเงินทุน						
4.	ขาดแหล่งเงินทุนที่จะให้การสนับสนุนการดำเนินงาน					
5.	ต้นทุนของเงินทุน (อัตราดอกเบี้ย) อยู่ในระดับสูง					
6.	ธุรกิจระดมเงินทุนได้ยากเนื่องจากมีความเสี่ยงสูง					
7.	เงินทุนส่วนใหญ่เป็นการก่อก่อนนี้ระยะสั้นก่อให้เกิดปัญหาด้านสภาพคล่อง					
8.	มีหนี้ต่างประเทศในระดับสูงก่อให้เกิดความเสี่ยงของอัตราแลกเปลี่ยนในการใช้คืน					
การจัดสรรเงินทุนไปในธุรกิจ						
9.	รายได้และยอดขายของธุรกิจไม่เป็นไปตามเป้าหมาย					
10.	ความสามารถในการทำกำไรอยู่ในระดับต่ำ					
11.	มีลูกหนี้ค้างชำระเป็นจำนวนมากทำให้หนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น					
12.	ขาดความสามารถในการชำระหนี้ได้ตามกำหนด					
13.	ขาดสภาพคล่องของกระแสเงินสดหมุนเวียน					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 ปัญหาด้านการตลาด

ปัญหาด้านการตลาด		ตรงกับสภาพความเป็นจริง ในองค์กร (โรงสีข้าวของท่าน)				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ผลิตภัณฑ์						
1.	ข้าวสารสามารถทดแทนด้วยสินค้าชนิดอื่นได้ง่าย					
2.	มาตรฐานของข้าวสารไม่คงที่ทุกครั้งที่จัดจำหน่ายเพราะคุณภาพของข้าวเปลือกไม่ได้มาตรฐาน					
3.	มาตรฐานของข้าวสารไม่คงที่ทุกครั้งที่จัดจำหน่ายเพราะกระบวนการผลิตไม่ได้มาตรฐาน					
4.	ขาดความหลากหลายในการใช้ประโยชน์จากข้าวสาร					
5.	ข้าวสารที่ไม่สามารถจัดเก็บไว้ได้นาน					
6.	ข้าวสารในประเทศมีการแข่งขันสูง กับข้าวสารจากต่างประเทศ					
7.	ข้าวสารไม่ได้คุณภาพตามที่ลูกค้ากำหนด					
ราคา						
8.	ขาดเสถียรภาพทางด้านราคาข้าวสาร เนื่องจากมีฤดูกาลของผลผลิตที่ออกสู่ตลาด					
9.	การกำหนดราคาข้าวสารและข้าวเปลือกขึ้นกับรัฐบาลทำให้เกิดความไม่สมดุลต่อต้นทุนการผลิต					
10.	การเปลี่ยนแปลงราคาข้าวสาร/ข้าวเปลือก จากประเทศ มีผลกระทบต่อราคาข้าวสาร/ข้าวเปลือก ในประเทศ					
การจัดจำหน่าย						
11.	ข้าวสารในตลาดที่มีการปลอมปนมีปัญหาต่อโรงสีข้าว					
12.	มีจำนวนของช่องทางการจัดจำหน่ายข้าวสารน้อย					
13.	ผู้กระจายสินค้าข้าวเปลือก/ข้าวสาร เขากำไรมากเกินไป					
14.	แหล่งวัตถุดิบหรืออุตสาหกรรมต่อเนื่องอยู่ห่างไกลทำให้ต้นทุนในการแปรรูปค่อนข้างสูง					
การส่งเสริมการตลาด						
15.	ขาดการทำแผนส่งเสริมการขายไว้ล่วงหน้า					
16.	การโฆษณาและประชาสัมพันธ์ในทุกๆ ด้านมีน้อย					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17.	ขาดบุคลากรในการทำหน้าที่ส่งเสริมการขาย					

2.4 ด้านการส่งออก

ปัญหาด้านการส่งออก		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
สภาวะของราคาข้าวในตลาดโลก						
1.	มาตรการลดภาษีของเขตการค้าเสรีอาเซียนมีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมโรงสีข้าวไทย					
2.	กลุ่มอุตสาหกรรมโรงสีข้าวขาดความกระตือรือร้นในการปรับตัวเพื่อรองรับผลจากการเปิดเสรีการค้าข้าวโลก					
3.	ประเทศเพื่อนบ้านสามารถผลิตข้าวได้ต้นทุนที่ถูกกว่า ทำให้การแข่งขันสูงในตลาดโลกสูงขึ้น					
4.	สภาวะของอัตราแลกเปลี่ยนทางการเงินมีผลทำให้ราคาข้าวเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา					
5.	อุตสาหกรรมค้าข้าวของไทยมีระยะเวลาของการพัฒนาช้ากว่าประเทศเพื่อนบ้าน ทำให้ศักยภาพการผลิตด้อยกว่า					
6.	สภาวะการกีดกันทางการค้าข้าว					
มาตรฐานข้าวไทย						
6.	ขาดการตรวจสอบมาตรฐานข้าวสารไทยอย่างต่อเนื่อง					
7.	ภาครัฐบาลไม่มีการกำหนดหรือควบคุมมาตรฐานข้าวไทยอย่างต่อเนื่อง					
8..	ขาดการประสานงานในเรื่องมาตรฐานข้าวไทยระหว่างผู้ประกอบการโรงสีข้าวกับภาครัฐ					
9.	ขาดการส่งเสริมและสนับสนุนจากภาครัฐบาล					
กฎหมายและมาตรการการส่งออก						
10.	การส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากข้าว ของรัฐยังไม่ชัดเจน					
11.	การแทรกแซงราคาข้าวเปลือกของรัฐบาล ทำให้วัตถุดิบมีราคาสูง					
12.	ขาดการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการพัฒนากระบวนการผลิต					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ปัญหาอื่นๆ จากการดำเนินงานของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเกษตรโรตีสีขาว

ในความคิดของท่าน การดำเนินงานในการสีข้าวของท่าน ยังมีปัญหาใดที่ท่านคิดว่ารุนแรงและสมควรได้รับบริการแก้ไขเพื่อให้ธุรกิจของท่านประสบผลสำเร็จ

3.1 ปัญหาด้านการผลิต

3.2 ปัญหาด้านการเงิน

3.3 ปัญหาด้านการตลาด

3.4 ปัญหาด้านการส่งออก

3.5 สิ่งที่ยากให้ภาครัฐมีส่วนร่วมในการแก้ไข

ขอขอบพระคุณที่ท่านกรุณาตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

นายพิเชฐ พุ่มเกษร เกิดเมื่อวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2522 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร

การศึกษา

- ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาการบัญชี จากโรงเรียนตั้งตรงจิตรพณิชยการ
- ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ จากสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ
- อุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาการจัดการอุตสาหกรรมปีการศึกษา 2543 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า พระนครเหนือ ปรานีบุรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้